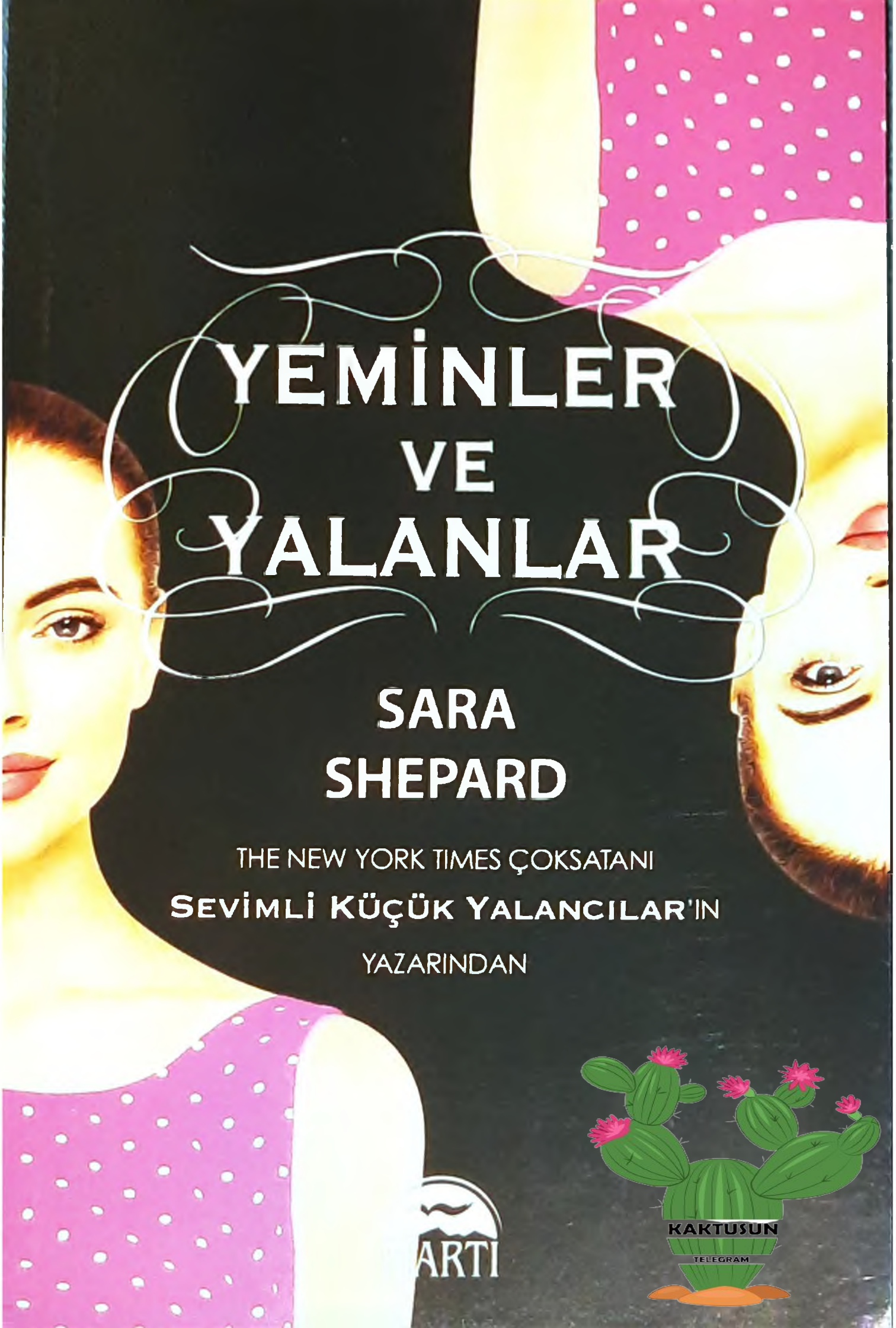

YEMİNLER
VE
YALANLAR
SARA
SHEPARD
THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR'IN
YAZARINDAN
ARTI
KAKTUSUN
TELEGRAM

YEMİNLER VE YALANLAR

SARA SHEPARD

Çeviren: Gülfem Çırak

MARTI

İhanet, hiç değişmeyen tek gerçektir.

Arthur Miller

ÖNSÖZ

TANIDIK BİR YÜZ

Güneşli bir cumartesi sabahı, Coffee Cat Kafe'de oturan iki genci izliyorum. Birbirlerine doğru eğilmiş, kısık sesle, neredeyse samimi bir tavırla konuşuyorlar. Bedenleri çok yakın ama birbirine değmiyor. Onları dışarıdan gören çoğu kişi çift olduklarını düşünür; hem de güzel bir çift. Oğlanın çıkık elmacık kemikleri ve ince, atletik bir vücudu var. Mavi-yeşil çizgili polo tişörtü, ela gözlerindeki küçük noktaları belirginleştirmiş. Film yıldızları kadar seksi. Gerçi belki de ben abartıyor olabilirim çünkü Thayer Vega sonuçta *benim sevgilim*.

Yani ben ölmeden önce öyleydi.

Onun yanındaki kızsa tıpkı bir bedenim varkenki halime benziyor. Parlak mavi gözlerine benim kadifemsi çikolata rengi eyeliner'ım sürülmüş ve açık kahve saçları tıpkı benim

saçlarımın eskiden olduğu gibi kalın bukleler halinde sırtına dökülmüş. Üstünde benim dolabımdan alınmış gri kaşmir bir kazak ve koyu renkli kot pantolon var. Kendisine benim adımla seslenildiğinde cevap veriyor. O sırada gözünden bir damla yaş süzülünce sevgilim ona sarılmak için uzanıyor. Hayalet kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Ölü bir kız olarak, bedensiz bir şekilde ikizim Emma'nın peşinden sürüklenmeye, onun benim hayatımı sürdürmesini, odamda uyumasını ve bir daha asla öpemeyeceğim erkek arkadaşımla sohbet etmesini izlemeye çoktan alışmış olmam gerekirdi aslında. Emma'yla ilk kez buluşacağımız gece onun yanına gitmemiştim... çünkü öldürülmüştüm. Katilim de eğer yerimi almazsa onu da öldürmekle tehdit etmişti. Emma benim yerimi alıp hayatımı yaşamaya ve ölümümün ardındaki gizemi çözmek için çalışmaya başlayalı aylar oldu. Ancak tüm bunları bilmek, şu anda karşımda gördüğüm gibi manzaraları izlemeyi hiç de kolaylaştırmıyor.

Thayer birkaç hafta önce rehabilitasyondan çıkıp Tucson'a döndüğünde Emma onun benim katilim olabileceğini düşündü. Fakat araştırmalarının ardından, o gece Sabino Kanyonu'nda benimle birlikte olmasına rağmen –neyse ki– beni öldürmediği kesinleşti. Beni evlatlık edinen anne babamı da temize çıkardı, ancak bu sırada benden büyük bir sır sakladıklarını öğrenmişti: Onlar benim *büyükannemle büyükbabamdı.* Biyolojik annemiz Becky ise onların sorunlu kızıydı. Bizi çok gençken doğurmuş, beni anne babasının yanına bırakırken Emma'yı alıp şehirden ayrılmıştı. Ancak beş yıl sonra da Emma'yı terk edip koruyucu aile sisteminin eline bırakmıştı.

Bir aracın motorunun geri tepme sesini duyana kadar Emma ile Thayer'ı izliyorum. Emma da kafasını hızla kaldırıp kafenin önündeki otoparka yanaşan kahverengi Buick'e bakıyor. Direksiyondaki kadın bitik halde. Siyah saçları karmakarışık olmuş, çökmüş yanakları solmuş. Ancak bir zamanlar çok güzel olduğu belli.

Bakışlarımı Emma'ya çevirdiğimde ellerinin titrediğini görüyorum. Kahve bardağı kafe verandasının zeminine düşüp kapağı açılınca ılık içecek, siyah babetlerinin üzerine dökülüyor. Ama Emma gözünü bile kırpmıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

O anda ben de anlıyorum: Bu, biyolojik annemiz Becky. Onu Emma'nın hatıralarından tanıyorum. Gerçi ikizimin onu son gördüğü on üç yıl öncesinden beri bayağı yıpranmış gibi. Ancak bana da çok tanıdık geliyor. Onunla görüşüp görüşmediğimizi merak ediyorum. Şu anda hayatımı yalnızca kesik kesik anılar halinde hatırlıyorum. Rahatsız edici bir karıncalanma hissiyle gelen anılar bunlar. O anda da bir karıncalanma hissediyorum ama sonrasında bir şey olmuyor. Becky'nin varlığını ilk kez öldüğüm gece öğrenmiştim. Aynı gece babam gizlice onunla buluşmuştu. Acaba ben de buluşmuş olabilir miyim? Tüm dikkatimi karıncalanma hissine veriyor, o gecenin geri kalanını anımsamaya çalışıyorum. Ancak zihnim bomboş. Sadece bir kaygı ve kasvet hissediyorum.

Babam daha dün gece Emma'ya, Becky'nin sorunlu biri olduğunu söyledi. Hatta tehlikeli bile olabilirdi. Kahverengi aracın yoğun bir egzoz dumanıyla ilerlemesini izlerken kendimi merak etmekten alıkoyamıyorum: Ya bu kadın, kendi kızını öldürecek kadar sorunluysa?

1

ANNEYLE KARŞILAŞMA

Emma Paxton, Buick'teki kadına dikkatle baktı. İlk başta tek gördüğü çökük yanaklı ve çatlamış, ince dudaklı bitkin görünüşlü bir kadındı ama sonra o donuk, lekeli tenin altındaki kalp şekilli suratı tanımıştı. Gözlerini kısarsa karmakarışık, elektriklenmiş saçları eski parlak, kuzgun siyahı haliyle gözünde canlandırabiliyordu. Ve gözleri... o *gözler*. Emma'nın içinden sanki bir elektrik akımı geçti. Annesi, hangi köhne apartmanın bir dairesini bir aylığına tuttularsa orada aynanın önünde durur, *Gözlerimiz her zaman en güzel yerimizdir Emmy,* derdi hep. *Parayla değer biçilemeyecek kadar güzel birer çift safir gibiler.*

Emma keskin bir nefes aldı. Bu...

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Ne dedin Sutton?" diye sordu Thayer Vega.

Ama Emma onu duymuyordu. Becky onu beş yaşındayken bir arkadaşının evine bırakıp gittiğinden beri on üç sene geçmişti ve o zamandan beri annesini görmemişti.

Kadın kafasını kaldırdı ve iki adet safire benzeyen mavi gözleri Emma'nınkilere kilitlendi. Burun delikleri paniklemiş atlarınki gibi genişlemişti. Sonra tabanca sesi gibi bir ses duyuldu ve araç yoğun bir egzoz dumanıyla uzaklaşıp gitti.

"Hayır!" diye bağırdı Emma yerinden fırlayarak. Kafenin verandasını çevreleyen demir tırabzanın üstünden atlarken kaval kemiğini çarptı. Acı bütün bacağını sarsa da durmadı.

"Sutton! Ne oluyor?" diye sordu Thayer, onun arkasından koşarken.

Araba otoparktan çıkıp Mercer'ların mahallesine doğru yönelirken Emma da koşmaya devam etti. Yanından geçen trafiğin farkında bile değildi. Kornalar öfkeyle yankılanırken bir kişi camından sarkıp, "Ne *halt* ediyorsun sen?" diye bağırdı. Peşinden gelen Thayer'ın hızlı soluk alıp verişlerini ve yaralı bacağıyla koşmaya çalışırken dengesizce attığı adımları duyabiliyordu.

Buick, Mercer'ların sokağına girip hızını artırdı. Emma da kendisini hızlanmaya zorladı. Ciğerleri patlayacak gibiydi. Ama araba gittikçe daha da uzaklaşıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Becky'yi yine kaybetmek üzereydi.

Belki de bu iyi bir şeydir, diye düşündüm. Zihnimden kıl payı kurtulan anım –ya da önsezim– yüzünden hâlâ sarsılmış haldeydim. Her ne dönüyordu bilmiyordum ama Becky'nin buraya mutlu aile buluşması için geri dönmediğini hissediyordum.

Frenler birden çığlık çığlığa bağırdı ve Buick o kadar ani durdu ki hava yanık kokusuyla doldu. Sokakta top oynayan çocuklar bağrıştılar. Arabanın önünde, elinde kırmızı topla kalakalmış çocuk korkudan donmuş gibiydi.

"Hey!" diye seslendi Emma, hızla arabaya doğru atılırken. Donaldson'ların çimenliğinden koşarak geçerken Kokopelli bahçe süslerini devirdi ve bir kaktüs çalıya toslamaktan son anda kurtuldu. Bir kez daha "Hey!" diye bağırırken aracın arkasına dayanarak kendisini durdurdu ve arka cama vurdu. Sıcak egzoz, dizlerine çarpıyordu.

"Bekle!" diye bağırdı. Gözleri dikiz aynasından bakan Becky'ninkilerle buluştu. Ona bakarken annesinin dudakları aralanmıştı.

Emma ile annesi aynada birbirlerine bakarlarken sanki zaman durmuş, dünyanın geri kalanı yok olmuş gibiydi. Oğlan, kırmızı topunu sıkıca tutarak kaldırıma koştu. Stotler'ların taş çeşmesindeki kuşlar etrafa sular sıçratırken bir çim biçme makinesinin sesi duyuldu. Becky, onun Sutton olduğunu zannettiği için mi tereddüt etmişti? Yoksa Emma'yı ve birlikte geçirdikleri güzel anları mı düşünüyordu? Yatakta oturup Harry Potter kitapları okudukları, Becky'nin ikinci el dükkânındaki bir dolarlık sepetten aldığı kıyafetlerle kostümcülük oynadıkları, fırtına çıktığında battaniyelerle çadır kurdukları zamanları hatırlıyor muydu? Beş yıl boyunca anne-kız, dünyaya karşı tek başlarına yaşamışlardı.

Ama sonra Becky bakışlarını ondan ayırdı. Motor bir kez daha kükredi ve Buick, dumanı dumana katarak hızla uzaklaştı. Emma hıçkırığını bastırmaya çalıştı. Sonra arkasına

döndü ve olduğu yerde kalakaldı. Bir polis arabası sessizce yaklaşmıştı.

Sürücü camını indirdiğinde Emma keskin bir nefes aldı. Memur Quinlan'dı bu.

"Bayan Mercer?" dedi Quinlan, ekşi bir ifadeyle. Gözleri pilot gözlüğünün arkasına gizlenmişti. "Ne oluyor burada?"

Buick, tekleyerek köşeyi dönerken Emma döndü. Bir an için Becky'nin, kızından uzaklaşmak için değil de polisin gelmesi nedeniyle gittiğini umdu. "Bir arkadaşın mıydı o?" diye sordu Quinlan, aracın arkasından bakarak.

"Şey, hayır. Onu tanıdığımı sandım ama aslında... tanımıyormuşum," diye bitirdi Emma, sokakta devriye gezenin başka bir polis olmasını dileyerek. Quinlan onun hakkında zaten yeterince şey biliyordu; yani en azından bildiğini sanıyordu. Sutton hakkında bilgilerle dolu kalın bir dosyası vardı adamın. Çoğu da Yalan Oyunu adlı grubuyla birlikte yaptıkları tehlikeli şakalarla ilgili bilgilerdi. Sutton'ın, polisi arayıp golf sahasında bir aslanın dolaştığını gördüğünü söylemesi, bir çöp tenekesinde bebek ağlaması duyması ya da arabasının tren yolunda "stop ederek", tam tren gelirken mucizevi bir şekilde çalışması gibi şakalardı bunlar.

Bu son şaka için arkadaşlarım bana çok kızmış, karşılık olarak çok fena bir intikam şakası planlamışlardı. Şimdi bile bu şakayı düşünmek istemiyordum. Yüzü görünmeyen birinin beni boğduğu anı gösteren video ise internette yayınlanmıştı. Emma'yı bana yönlendiren de bu videoydu.

Quinlan kuşkuyla gözlerini kıstı. "Eh, eğer onu tanıyorsan daha dikkatli araba sürmesini söyle. Birilerine zarar verebilir."

Kaldırımda ilgiyle olanları izleyen çocuklara imalı bir şekilde baktı.

Sinirleri bozulan Emma kollarını göğsünde birleştirdi. "Senin yapacak başka işin yok mu?" diye sordu öfkeyle. Sınırları zorlamak, Sutton'ın tarzıydı ve kardeşinin bu tavrını takınmak bazen Emma'ya da çok iyi geliyordu.

Thayer sonunda onu yakaladı, nefes nefeseydi. "İyi günler memur bey," dedi temkinlilikle.

"Bay Vega." Quinlan, Thayer'a bitkin bir bakış attı. Sutton'a güvenmediği gibi ona da güvenmiyordu. Thayer elini korumacı bir şekilde Emma'nın koluna koydu.

İrkildim. Thayer'ın bu hareketi kardeşime destek çıkmak için yaptığını bilsem de onu kıskanmıştım. Ben kendi kardeşimle bile bir şey paylaşmayı sevecek bir kız değildim. Özellikle de erkek arkadaşımı paylaşamazdım.

Quinlan sonunda kafasını yavaşça iki yana salladı. "İkinizle sonra görüşürüz," dedi ve uzaklaştı.

Thayer ellerini saçlarından geçirdi. "Ne *déjà vu* ama. Neyse ki bu sefer kimse bana çarpmadı."

Emma kısık sesle güldü. Öldürüldüğü gece ikizi Sutton, Sabino Kanyonu'nda Thayer'la birlikteydi. Thayer, Seattle'daki rehabilitasyon merkezinden kaçıp Sutton'ı görmeye Tucson'a gelmişti ama ay ışığında başlayan romantik akşamları kısa sürede kötüye gitmeye başlamıştı. İlk önce Bay Mercer'ı, metresi olduğunu düşündükleri bir kadınla görmüşlerdi. Sonra biri Sutton'ın arabasını çalıp, onların üzerine sürerek Thayer'ın bacağını mahvetmişti. Üvey kardeşi Laurel hemen gelip Thayer'ı hastaneye götürdükten sonra

kanyonda yalnız kalan Sutton, onu evlat edinen babası Bay Mercer'la buluşmuştu ve adam ona buluştuğu kadınla ilgili gerçeği anlatmıştı. Adı Becky olan bu kadın, Bay Mercer'ın kızı ve Sutton'ın biyolojik annesiydi.

Ancak Emma'nın daha sonra olanlar hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Tek bildiği Sutton'ın o kanyondan canlı çıkamamış olduğuydu. Her ipucu onu gerçeğe daha da yaklaştırıyordu ama yine de bilmeceyi çözmesine daha çok varmış gibi hissediyordu. Sutton'ın, Bay Mercer'ın ihanetine çok öfkelenip onun yanından kaçtığını çözmüştü. Ama nereye gitmişti? Nasıl ölmüştü?

Emma kafasını eğdiğinde bacağından ayakkabısına doğru kan aktığını fark etti.

"Dur," dedi Thayer, onun bakışlarını takip edince. Cebinden mavi bir mendil çıkarıp önünde diz çökerek yaraya hafif hafif bastırdı. "Merak etme, mendil temiz. Sorunu olan seksi kızlara vermek için hep yanımda taşırım," diye ekledi sırıtarak.

Mendilin solgun kumaşı ikizimin kanıyla koyulaşırken benim gözümde bir anı canlandı. Thayer'ı kaşları çatılmış halde aynı mendili gözyaşlarımı silmem için bana uzatırken gördüm. Neden ağladığımı hatırlayamıyordum ama yüzümü yumuşak kumaşa gömüp Thayer'ın sıcak, tatlı kokusunu içime çektiğimi hatırlıyordum.

"Kimdi o giden?" diye sordu Thayer, mendili Emma'nın bacağına sararken.

Emma bir açıklama, yeni bir yalan bulmak için uğraştı. Ama sonra, ikizine âşık olan çocuğun endişeli ela gözlerine bakınca tek söyleyebildiği gerçekler oldu. "Öz annem."

Thayer gözlerini kırpıştırdı. "Cidden mi?"

"Cidden."

"O olduğunu nereden biliyorsun? Onu hiç görmediğini sanıyordum."

"Bana bir fotoğraf bırakmıştı," dedi Emma, Becky'nin o lokantada bıraktığı notu düşünerek.

Birkaç korkunç gün boyunca Sutton'ı öldüren kişinin, gizli ilişkisini saklamak isteyen Bay Mercer olduğunu düşünmüştü. İkizinin onu kanyonda bir kadınla gördüğünü öğrendikten sonra adamın hastanedeki ofisini karıştırmış ve Raven adlı bir kadına gizliden gizliye para gönderdiğini keşfetmişti. Raven'la otelinde buluşma ayarlamıştı ama gizemli kadın onun için bir hazine avı oluşturmuş, sonra da onu yönlendirdiği lokantaya bir not bırakıp gitmişti. Bu mektuba bir fotoğraf da iliştirmişti ve bu fotoğraftaki kişi Becky'ydi. Raven/Becky ortadan kaybolmuştu ama Bay Mercer her şeyi açıklamıştı.

Emma'nın, Thayer'ı kafeye davet etmesinin asıl sebebi de buydu. Öldüğüm gece Sabino Kanyonu'nda arabayla ona çarpan kişinin Bay Mercer olmadığını ve adamı birlikte gördüğü kadının aslında kendi biyolojik annesi olduğunu söylemek istemişti.

"Oydu, Thayer. O olduğunu biliyorum," dedi Emma.

"Sana inanıyorum," dedi çocuk alçak sesle.

Arkalarında bir garaj kapısı açılırken yeni cilalanmış bir Lexus çıkabilsin diye kenara çekildiler ve bir süre sessizce durdular.

"İyi olacak mısın?" diye sordu Thayer sonunda.

Emma çenesinin titrediğini hissetti. "O çok... hasta görünüyordu, değil mi?"

"Seninle konuşmak istemediğine göre hasta olmalı zaten." Thayer uzanıp onun kolunu sıktı, sonra çok samimi olmaktan korkuyormuş gibi ihtiyatla geri çekildi. Kafasıyla kafenin olduğu yönü işaret etti. "Benim eve gitmem lazım. Ama Sutton..." Yine tereddüt etti. "Olanlar hakkında konuşmak istersen ben her zaman buradayım. Biliyorsun, değil mi?"

Hâlâ düşüncelerinde kayıp olan Emma kafa salladı. Thayer'ın bayağı uzaklaşmasının ardından mendilinin bacağında sarılı kaldığını fark etti.

Ben de Thayer'ın gitmesini izledim. O ve Emma haklı olabilirdiler. Belki de Becky'nin o kadar tuhaf davranmasının sebebi hasta olmasıydı. Ama ben onun yüzünü daha önce –yani hayatta olduğum zamanlarda, Emma'nın sessiz gölgesi olmadan önce– gördüğüm hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Acaba bu dünyada son gördüğüm yüz onunki miydi?

1

İYİ, KÖTÜ VE SEKSİ

Emma o gün daha sonra Sutton'ın *vintage* Volvo'sunu Eski Tucson Film Stüdyoları'nın önüne çekti. Karşısında çarpma kapıları olan ve etrafa yoğun bir alkol kokusu yayan Vahşi Batı tarzı bir meyhane vardı. Bunun yanındaysa duvarında kurşun delikleri olan bir banka binası, bir bağlama kazığı ve verandasında kendilerini yelleyen aşırı makyajlı kadınlara bakılırsa bir genelev olduğu belli olan bir ev bile vardı. Ellili ve altmışlı yıllarda bu stüdyo kovboy filmleri için gerçek bir film setiydi ama şimdi Vahşi Batı'nın Disneyland'i olmuştu ve turistlerle doluydu. Ethan Landry –Emma'nın erkek arkadaşı ve gerçek kimliğini bilen tek kişi– her zamanki buluşma yerleri olan tenis kortları yerine buraya gelmeyi teklif etmişti.

"Merhabalar bayan." İnek desenli kovboy tulumu giyip mahmuz takmış bir adam, kovboy şapkası taktığı kafasıyla ona

selam verdi. Pek de Vahşi Batı havasında olmayan Emma ona gönülsüzce el salladı. Gerçi o ruhta *olmayı* isterdi; tabancasını beline takıp özgüvenle sokaklarda yürürdü. Uzun süreli çaresizliğin ardından bir kez olsun kaderi kendi ellerinde olurdu.

Bu stüdyo benim de zihnimde bazı kıvılcımlar çakmasına neden olmuştu. Okul gezisiyle buraya geldiğimizi, Char ve Mads'le tüm bu sahteliğe güldüğümüzü hatırladım. Turu ekmiş ve meyhaneye arka girişinden gizlice girmiştik. Arkadaşlarımla ne kadar çok eğlendiğimizi böyle hayal meyal hatırlamak bile içimi hasretle dolduruyordu.

Emma birkaç dakika etrafta dolanıp Ethan'ı bulamayınca Tucson Dağ Parkı'na bakan banklardan birine oturup İngilizce dersi için okudukları *Jane Eyre* kitabını çıkardı. Tam kitabı açmıştı ki arkasından çakıl taşlarının ezilme sesi yükseldi.

Öğleden sonra güneşinde gözlerini kısmış Ethan, bakkalın yanından geçiyordu. Emma onun geniş omuzlarına, kaslı bacaklarına ve koyu mavi, delici gözlerine bakarken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Çocuk, asker desenli kargo şort ve siyah kazak giymişti ve Emma'nın okşamak istediği koyu renkli saçları sevimli bir şekilde karışmıştı. Ona yaklaşırken gölgesi güneşin altında uzadı.

"Eller havaya, dostum!" dedi Emma, yerinden kalkıp parmaklarını tabanca gibi ona doğrultarak.

Gözleri sahte korkuyla dolan Ethan ellerini havaya kaldırdı, sonra hızlıca hayali ceketinin içinden hayali bir tabanca çıkardı. "Pat!" dedi.

Emma göğsünü tutup geriye doğru sendeledi ve dizlerinin üstüne düştü. Sonra o gün yaşanan onca drama rağmen kıkırdamaya başladı. Ethan hakkında en çok sevdiği şeylerden biri de buydu; onunlayken kendisi gibi davranabiliyordu. Yani hayatı hakkında gizli bir gazete yazan, ona kabalık yapmış insanlara vermiş olması gereken iğneleyici cevaplarla ilgili liste yapan, Sutton'ın yerine geçmeden önce Marc Jacobs ile Michael Kors arasındaki farkı anlayamayan Las Vegas, Nevadalı sersem Emma Paxton olabiliyordu. Daha önce kimse onu olduğu gibi kabul etmemişti. Kendi hayatını yaşadığı eski zamanlarda bile, sırf koruyucu aileyle yaşadığı için herkes onun hakkında varsayımlarda bulunurdu.

Ethan kovboylar gibi bacaklarını bükerek yaklaştı, sonra onu kendisine çekti. Dudakları kısa bir öpücükle buluştuğunda Emma tüm vücudunun eridiğini hissetti.

Ayrıldıklarında Emma etrafına bakındı. "Daha önce hiç film setine gitmemiştim."

Ethan döndü. "Senin burada büyümediğini unutup duruyorum. Biz okul gezileri için hep stüdyoya gelirdik." Sonra Emma'nın elini tuttu ve tozlu yolda birlikte yürümeye başladılar. Ethan, kırmızı suratlı, sakallı bir adamın viski şişeleriyle dolu barı silmekte olduğu meyhaneye işaret etti. "Şurayı *Kahramanlar Şehri* için inşa etmişler. Altmışlarda da birkaç *Gunsmoke* ve *Bonanza* bölümü çekmişler."

"Şu dışarıdaki tabelalardan birinde *Küçük Ev*'in burada çekildiği yazıyor," dedi Emma. "O diziyi çok severdim."

Ethan şaşkın görünüyordu. "Senin *Küçük Ev* izleyecek biri olduğunu düşünmemiştim hiç."

Emma omuz silkti. "Okuldan sonra tekrarlarını izlerdim. Sanırım sevmemin sebebi, çok fakir olsalar da ailecek sevgi dolu ve mutlu olmalarıydı. Anne ve baba, çocukları için her şeyi yapardı."

Ethan yandan ona baktı. "Mercer'lar hakkında ne düşünüyorsun? Dizidekiler gibi iyi bir aile mi *onlar da*?"

Emma yavaşça kafasını salladı. Onun, Mercer'ların öz ailesi olduğunu keşfetmesinden bahsettiğini biliyordu. Bay ve Bayan Mercer'ın büyükbaba ve büyükannesi, Laurel'ın teyzesi olması hâlâ inanılmaz geliyordu. Sonunda onları bulduğu için minnettardı ama bazı yönlerden işler daha da karmaşıklaşmıştı artık. Mercer'lar, *iki* torunları olduğundan haberdar değildi. Kendi çocukları olarak yetiştirdikleri kızın öldüğünü de bilmiyorlardı. Öğrenseler ne yaparlardı acaba? Emma'nın, onca zamandır ölü olan Sutton'ın yerine geçtiğini duysalar ne derlerdi?

Bunu ben de sürekli düşünüyordum. Ailemin, Emma'ya kucak açmasını cidden istiyordum. Her şeyi onlara açıklayabilmeyi istiyordum. Ancak yalanlar can acıtırdı. Özellikle de bu kadar büyük olanlar.

"Eee." Ethan, Emma'nın elini tutup onu kilisenin karşısındaki banka götürdü. Bu bölge tamamen ıssızdı. "Neden buluşmak istedin?"

Emma derin bir nefes aldı. "Bugün annemi gördüm," diye itiraf etti, dudağının köşesini ısırarak. "*Öz annemi* yani. Becky'yi."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Nerede?"

"Arabayla yanımdan geçti. Peşinden koşmaya çalıştım ama kaçtı. Sanırım konuşmak istemiyordu."

Ethan onun yüzüne bakmak için döndü. "İyi misin peki?"

Omuz silken Emma gülümsemeye çalıştı. "Kaçtığı kişi ben değilim sonuçta, değil mi? Konuşmak istemediği kişi Sutton."

Ethan çenesini kaşıdı. Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Emma.

Ethan kafasını iki yana salladı. "Bir şey yok."

"Söylesene," dedi Emma kafasını bir o yana, bir bu yana yatırarak.

Çocuk derin bir nefes aldı. "Eh, sen Becky'nin biraz... *kaçık* olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Emma yavaşça kafa salladı. Kendisi küçükken annesinin ne kadar çılgınca davranışlar sergilediğini ona anlatmıştı. Becky bazı günler Emma'yı parka götürür hem kahvaltı, hem öğle yemeği hem de akşam yemeğinde dondurma yemesine izin verirdi. Diğer günlerse perdelerini kapatarak gününü yatağında geçirir ve yastığına kapanıp ağlardı. Emma'yı terk etmesinden önceki yaz, geceleri birilerinin onları izlediğinden emin olduğu için, mısır gevreği kutularını kesip tüm camlara yapıştırmıştı. Emma şimdi bile ne zaman Captain Crunch logosu görse kendisini tuhaf hissederdi.

Ethan bir ayakkabısının kenarını diğerine vurdu. "Lokantada bıraktığı mektup yanında mı?"

Emma hiçbir şey demeden omzuna astığı Madewell çantaya koyduğu Sutton'ın cüzdanını çıkardı, notu açtı ve Becky'nin, onca yıl sonra hâlâ tanıdık gelen yazısına bakıp yüzünü buruşturdu. Mektupta pek bir şey yazmıyordu. Sadece *o gece*

kanyonda her şeyin daha farklı olmasını dilerdim gibisinden bir şeyler ve yaptığı hataları Sutton'ın da yapmaması için tavsiyeler vardı. Emma daha çok şey yazmış olmasını dilerdi.

Ben de aynı şeyi dilerdim. Annemin bana yazdığı ilk nottu bu. Beni ne kadar sevdiğini, bıraktığı için ne kadar pişman olduğunu söylemesini isterdim.

Emma kâğıdı verince Ethan dikkatlice inceledi, sonunda kafasını kaldırıp notu ona geri verdi. "Bu notun Sutton'a hitap etmediğini fark ettin mi?" Kâğıdı döndürdü. "Arkada da adı yok, mektubun içinde de. *Hiçbir* yerde yok."

"Ne olmuş yani?"

"Ya bu mektup sana yazıldıysa? Ya senin Sutton olmadığını biliyorsa?"

Emma'nın bedeni gerildi. "Bunu bilen tek kişi Sutton'ın katili."

Ethan'ın yüz ifadesi değişmeyince Emma kafasını sağa sola salladı. "Becky dengesiz biridir ama katil olamaz. Sitemizin içinde bana hep hazine avları düzenlerdi. Odalarımdan birinin duvarlarına kocaman, renkli resimler çizmeme yardım etmişti. O benim *annem*."

Ama bu sözcükler dudaklarından dökülürken bile aklına başka türden bir kadın geliyordu. Manik Becky. Kaçık Becky. Çantasındaki *Jane Eyre* kitabını çıkarıp kapağına baktı. Bu, on iki yaşındayken Nevada'da yaşadığı zamanlarda romanı ilk okuduğundaki baskının aynısıydı. Bay Rochester'ın çatı katında sakladığı deli kadının çarpık suratı vardı kapakta. Solgun yüzlü kadın gözlerini sıkıca yummuş, ağzını çığlık atar gibi açmıştı. Bu resim, akıl hastalığının ilk

görsel örneklerinden biriydi. Emma bu surata bakıp korkuyla nasıl ürperdiğini hatırlıyordu. Ama başka bir şey daha vardı, ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey. Ama şimdi anlıyordu: Bertha Mason'ın yüzü ona annesini hatırlatıyordu.

Emma gözlerini kapatıp hatıraları gerilere itti. Annesi çok fazla stres altındaydı. Bu onu katil yapmazdı ki. Hem Sutton'ı ne sebeple öldürecekti?

Emma'nın haklı olmasını umuyordum. Biyolojik annemle tanışmak, küçüklüğümden beri hayalini kurduğum bir şeydi. Onun ölmemi istemesi düşüncesi içimde kocaman bir yara açıyordu. Bir süre önce hatırlayacak gibi olduğum anı geldi yine aklıma. Becky'yle *tanışmış mıydım?* Aramızda bir şey olmuş muydu? Ama anı yine çıldırtıcı derecede uzaklardaydı.

"Bunu söylediğimi unut," dedi Ethan hemen, onu göğsüne çekerken. Emma şoka girmiş halde öylece duruyordu. "Emma, üzgünüm. Seni korkutmak istememiştim. Annen hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki ben. Aptalca bir fikirdi işte."

Parlak pembe rengini almış güneş, dağların ardında batarken Emma yüzünü Ethan'ın kazağına gömüp kalp atışlarını dinledi. Kendisine daha önce itiraf etmek istememişti ama o gün kafenin önünden geçerken Becky gerçekten de kafayı sıyırmış gibi görünüyordu. O zaman yanında Ethan değil de Thayer olduğu için birden şükretti. Çünkü Ethan olsaydı ve Becky'yi görseydi o zaman Emma, annesinin tehlikeli olabileceği olasılığını inkâr edemezdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Ethan, onun saçlarıyla oynarken.

"Ne istersen."

"Burada kalabilecek misin sence? Yani, Sutton'ın davası çözüldükten sonra?"

Emma duraksadı. Bir ikizi olduğunu ilk öğrendiği andan beri hayalini kurduğu bir şeydi bu. Daha önce hiçbir yere ait hissedememişti; en iyi niyetli koruyucu ebeveynleri bile kendisini bir ailenin parçasıymış gibi hissetmesini sağlayamamıştı. Şimdi hep hayal ettiği o sevgi dolu aileye sahipti... ama söylediği onca yalan ortaya çıkınca her şey değişecek miydi?

"Umarım her şey sona erdiğinde tüm bunları neden yaptığımı anlarlar," dedi alçak sesle. "Onlardan ayrılmayı hiç istemem."

"Düşünüyordum da," dedi Ethan biraz utangaç bir edayla. "İkimiz de on sekizimizdeyiz. Okulu bitirmek dışında istediğimizi yapmakta özgürüz. Eğer Mercer'larla bir sorun çıkarsa, ikimiz birlikte... Yani, eve çıkabiliriz."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Karanlıkta bile Ethan'ın yanaklarının kıpkırmızı olduğu görebiliyordu. Bir an için onu doğru anlayıp anlamadığından emin olamadı.

"Birlikte," diye ekledi Ethan. "B planı olarak yani. Seni bir şeye zorlamak istemiyorum. Ama gitsem annem beni hiç özlemez mesela." Yüzünden hüzünlü bir ifade geçti, sonra tekrar Emma'nın gözlerine baktı. "Ve Emma, gidersen buna dayanamam. Seni kaybetmeye dayanamam."

Emma mahcubiyetle gülümsedi. Birisiyle eve çıkmaya hazır olup olmadığından emin değildi ama Ethan'ın geleceklerini düşünüyor olması kalbini sıcacık yapmıştı. Parmağını onun yüzünde dolaştırdı, sonra uzanıp dudaklarını onunkilere bastırdı.

Kapalı göz kapaklarının ardında dünya ışıl ışıldı. Parmaklarını kalın saçlarının arasına daldırıp onu kendisine çekti. Nefesi, teninin heyecanla uğuldamasına neden oluyordu. Onu gerçekten umursayan biri tarafından dokunulmayı ne kadar özlediğini şimdiye dek hiç fark etmemişti. Hatta kimsenin ona dokunmadığını bile şimdi fark ediyordu. Ethan hayatına girdiğinden beri ayaklarının üzerinde durmasını sağlayan tek şeyin bir sonraki öpücüklerinin hayali olduğunu anladı.

Bu hissi ben de biliyordum. Thayer da bende aynı etkiyi oluştururdu.

Kilise basamaklarının arkasındaki çalılıklardan hışırtı sesleri gelince Emma kafasını kaldırdı. "Neydi bu?"

Ethan kafasını yana eğdi. "Ne neydi?"

Emma kiliseye baktı, sonra diğer tarafını kontrol etmek için caddenin karşısına geçti. Hiçbir şey yoktu. Ötede çöl göz alabildiğine uzanıyordu ve birkaç kaktüs dışında boştu. Birileri onları gözetliyor olsa bile hızlıca tüymüş olmalıydı.

Ethan kolunu onun omzuna sarıp, gözlerini kısarak gün batımını izlemeye başladı. Ama manzara artık Emma'ya güzel gelmiyordu. Dışarılarda bir yerde, her hareketini izleyen bir katil vardı. İkizinin cesedi herkesten habersiz bir yerlerde yatıyordu.

Ethan'a döndü. "Çok bitkin hissediyorum. Eve gidip yarınki büyük bayrak futbolu maçı için dinlenmeliyiz." Elini ona uzattı. "Geleceksin, değil mi?"

"Asla kaçırmam," dedi Ethan. Kasabanın yoğun bölgesinde mendil ve Stetson şapka satın alan turistlerin arasından, ayaklarının altındaki kumları gıcırdatarak yürüdüler.

Sutton'ın Volvo'su otoparkın en ucundaydı ama Emma, sileceğin altındaki notu hemen fark etti. Kalbinin sıkıştığını hissederken koşup notu camdan aldı. Onun kâğıdı açmasını izleyen Ethan'ın yüzü gergindi.

"Aman Tanrım." Emma keskin bir nefes alıp boş çöle baktı. Bu not, Tucson'daki ilk sabahında onu karşılayan, ikizinin öldüğünü ve oyuna uymadığı takdirde onun da öleceğini söyleyen el yazısıyla aynıydı.

Bana teşekkür etmelisin. Buraya gelmeden önce hiçbir şeyin yoktu. Şimdiyse istediğin her şeye sahipsin. Hata yapma yeter. Sutton da istediği her şeye sahip olabileceğini düşünmüştü.

Emma ile ilk defa aynı şeyi düşünüyorduk: Kiliseden gelen adım sesleri gerçekti. Katilim, Emma'nın her hareketini izliyordu.

3

BİN TOKAT DEĞERİNDE BİR SURAT

"Bu tişörtler *çok* banal ya," diye sızlandı Laurel, mavi pamuklu tişörtünün yakasını çekiştirirken. "Hanes Beefy tişörtleri yerine American Apparel markasını niye seçmemişler sanki?"

Güzel bir Pazar günüydü ve Emma, Sutton'ın arkadaşları ve Mercer ailesi geleneksel Hollier Lisesi Veli-Öğrenci Futbol Festivali –yani kafalarının tepesindeki pankartta öyle yazıyordu– için Saguaro Ulusal Parkı'ndaydılar. Önlerinde yemyeşil yapay çimler göz alabildiğine uzanıyordu ve aileler halka açık barbekülerde *burger* pişiriyor, tabaklarını patates salatası ve karpuz dilimleriyle dolduruyordu. Küçük çocuklar, çizgileri yeni çizilmiş futbol sahasında koşturup oyun oynuyorlardı. Bay Mercer, üstünde Arizona Üniversitesi logosu bulunan bir futbol topunu havaya fırlattı. Maç için çok heyecanlandığı belliydi.

Emma gülüp kendi kırmızı tişörtünü Sutton'ın Adidas şortunun beline soktu. "Bu bir hayır işi. Tişörtler kesin bağıştır."

Charlotte Chamberlain gözlerini devirdi. "Benim annem de bir sürü hayır işi etkinliği düzenliyor. Çok para istiyorsan çok para harcaman gerektiğini herkes bilir. Geçen sene bir vintage Chanel manto için çekiliş yaptı ve değerinin üç katını aldı."

"Hangi etkinlikti bu?" diye sordu Sutton'ın diğer bir arkadaşı Madeline Vega. Kısa boylu, hafif tombul Charlotte'un yanında uzun ve zarif görünüyordu.

Charlotte omuz silkip kızıl buklelerini atkuyruğu yaptı. "Bu önemli mi?"

Arkalarından hışırtı ve kıkırtı sesleri gelince kızlar dönüp baktılar. Twitter İkizleri Gabriella ve Lilianna Fiorello onlara doğru geliyorlardı. Kısacık amigo kız kıyafetleri giymişlerdi. Giysisi kırmızı-siyah olan Lili'nin eteğine dev çengelli iğneler takılmıştı. Gök mavisi ve beyazlar içindeki Gabby ise sarı saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı. İkisinde de parlak ponponlar vardı ve gürültüyle sallıyorlardı.

"Aman Tanrım, *ne* giydiniz böyle siz?" dedi Madeline sırıtarak.

"*İroni* yaptık işte," dedi Gabby neşeyle, ponponlarından birini havaya kaldırarak.

Emma onlara gülümseyerek baktı. Bunlar Sutton'ın arkadaşlarıydı ama o da onları arkadaş olarak görmeye başlamıştı. Bir grup kızla arkadaş olmayı bırak, Henderson'daki en iyi arkadaşı Alex dışında hiç yakın kız arkadaşı olmamıştı. Onlarla asıl sorunları hakkında konuşamasa da arkadaşı olması güzel bir histi.

Ben de ciddi sorunlarım hakkında arkadaşlarımla konuşup konuşmadığımdan emin değildim. Birbirimizi büyük bir sadakatle severdik ama bunu dillendirmekte pek de iyi değildik. Muhteşem görünüşümüzü korumaya o kadar odaklanmıştık ki bu görünüşün her zaman gerçek olmayabileceğini unutuyorduk.

Emma saçlarını topuz yapıp gerilmek için dizlerini kıvırdı. Becky'nin arabasının peşinde koşmaktan dolayı hâlâ bacakları ağrıyordu. Gerçi Sutton'ın yerine geçtiğinden beri daha da güçlenmişti çünkü neredeyse her gün tenis antrenmanları oluyordu.

"Aman Tanrım, Sutton, bu yıl *oynayacak mısın* cidden?" diye sordu Madeline inanamıyormuş gibi.

"Yeni bir şey denemek istedim," dedi Emma alçak sesle. Futbol Sutton'a göre bir şey değildi ama Emma maçı sabırsızlıkla bekliyordu. Koruyucu sistemdeyken aile gezisine en yakın gezisi, kola tenekelerini geri dönüşüm merkezine götürmekti. Mercer'ların böyle geleneksel etkinlikleri olması çok hoşuna gitmişti. Ayrıca Sutton'ın katilinden gelen yeni notun verdiği panikten sonra dikkatini dağıtmak için tam da ihtiyacı olan şeydi bu.

"Ama sen hep çimen lekesinden ne kadar nefret ettiğini ve babamın sayı çizgisi dansının seni utançtan öldürdüğünü söylersin," dedi Laurel ihtiyatla.

Emma sırıtarak Laurel'ı dürttü. "Seni yenmemden mi korkuyorsun yoksa kardeşim?"

"Rüyanda görürsün." Laurel güldü. "Hodri meydan!"

Emma sahayı inceledi. Sutton'ın arkadaşlarının yanında, futbol oynamaya gelmiş birkaç Hollier öğrencisi daha

vardı. Emma, tente altında buzlu çay yudumlamakta olan Nisha Banerjee'ye el sallayınca o da ona el salladı. Sutton hem tenis kortunda hem de dışında Nisha'yla rakiptiler ama Emma son zamanlarda kızla arkadaşlık kurmuştu. İkizinin eski erkek arkadaşı Garrett Austin de oradaydı ve elindeki sosisli sandviçi, Buddy Holly gözlük takmış mor saçlı kız kardeşiyle paylaşıyordu. Emma onunla göz göze gelmemeye çalıştı; Sutton'ın doğum gününde bedenini ona sunduğunda çocuğu reddederek kalbini kırmıştı çünkü.

Charlotte onun dirseğini kavradı. "Hemen bakma ama bir hayranın var."

Emma etrafına bakınıp Ethan'ı aradı ama ona bakan kişi Thayer'dı. Sahanın öbür ucunda bir grup çocukla birlikte dikiliyordu. Diğer çocuklar birbirlerine yumruk atıp laklak yaparken Thayer sadece Emma'ya bakıyordu. Göz göze geldiklerinde mahcupça gülüp kafasını eğdi.

Bu bakış banaydı, diye tekrar ettim kendi kendime. Ama bunu bilmek, izlemeyi kolaylaştırmıyordu.

"Başladık yine," diye homurdandı Madeline.

"Ne?" Emma arkadaşlarına döndü. Hepsi de yüzlerinde şüpheyle bakıyorlardı ona. Gergince yutkundu. Ne düşündüklerini tahmin etmek zordu; Thayer'la aralarında bir şey olduğunu sanıyorlardı. Çocuk Tucson'a döndüğünden beri Sutton'ın arkadaşlarıyla Emma'nın arası biraz bozulmuştu. Charlotte, Sutton'ın bütün erkekleri etkileyebilmesinden nefret ediyormuş gibi görünüyordu ve birkaç ay önce kızın erkek arkadaşı Garrett'ı elinden alması da tuz biber olmuştu. Madeline, alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışan ağabe-

yine Sutton'ın iyi gelmeyeceğini düşünüyordu. Laurel ise uzun zamandır Thayer'la yakın arkadaştı ve aynı zamanda ondan hoşlanıyordu. Sutton, çocukla çıkmaya başlayınca tabii ki bu Laurel'ı küçük düşürmüştü. Emma, herkes tarafından kaybolduğu düşünüldüğü o zamanlarda çocuğun gizlice Sutton'la buluştuğunu öğrenince Laurel'ın ne kadar üzüldüğünü tahmin edebiliyordu.

"Kızlar, öyle bir şey yok!" dedi Emma, bu hassas meseleyi bir kenara kaldırmayı umarak. "Thayer ve ben sadece arkadaşız."

"Öyle mi?" Charlotte sahanın öbür ucunda durduğu yerden hâlâ Emma'yı izlemekte olan Thayer'a baktı. "Bakışları da çok arkadaşça gerçekten."

Emma yüzünün ısındığını hissetti. Erkekleri savuşturmaya çalışmak onun için yepyeni bir deneyimdi. Birisiyle sevgili olabilecek kadar uzun kalmamıştı ki hiçbir yerde. Charlotte'un suçlayıcı bakışlarından kaçmak amacıyla ayakkabılarını bağlamak için yere eğildi.

Kalktığında sahanın diğer tarafında bir figür daha gördü ve kalbinin pır pır ettiğini hissetti. Ethan'a el salladı ama çocuk onu görmedi. Gözlerinden alevler saçarak Thayer'a bakıyordu çünkü. Emma geriledi. Ethan'ın, Thayer'ı kıskandığını biliyordu ama daha önce hiç bu kadar kin dolu görmemişti onu.

"Ethan!" diye bağırdı ama kalabalık hareket edince görüş alanı kapandı.

"İki hafta sonraki partime hangisini getireceksin bakalım?" diye sordu Charlotte sırıtarak.

"Parti mi veriyorsun? Nereden çıktı bu?" diye araya girdi Madeline, tişörtünün kesilmiş yakasıyla oynayarak.

"Bir saat önce karar verdim," dedi Charlotte çekinerek. "O hafta sonu annemlerin Vegas'a gideceğini öğrendim de. Böyle bir fırsatı kaçıramayız, değil mi?"

"Çok iyi," diye fısıldadı Gabby, iPhone'unu alıp bir şeyler yazmaya başlarken. Lili de onu kopyaladı. İkizlerin Twitter gönderileri sayesinde yirmi saniye içinde bütün okul partiden haberdar olacaktı.

"Tabii ki de Ethan'la geleceğim," dedi Emma. Sahanın öbür tarafına bakarken az önceki dehşet verici bakışını hayal ettiğini umuyordu. Araştırmacı gazeteci olduğunu hayal ettiği günlerden kalma eski alışkanlığı sayesinde aklında bir manşet belirdi: *Aşk Üçgeni, Genç Çiftin Ayrılmasına Sebep Oldu. Detaylar 11. Sayfada*

Hakem düdüğünü öttürerek oyuncuların sahada toplanması için işaret verdi. Emma, Madeline ve Charlotte, Bay Mercer'la kırmızı takımdaydılar. Ethan onlara katılıp Emma'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Laurel, Bayan Mercer, Nisha ve Thayer mavi takım olarak diğer tarafta duruyorlardı.

Laurel, "Hezimete uğrayacaksın!" diye bağırdı Emma'ya, sahanın diğer ucundan. Emma gözlerini devirdi. Kısa süre önce ondan böyle bir tehdit duymak ödünü patlatırdı ama artık Laurel'la iyi anlaşıyorlardı. Kızın, Sutton'ın katili olmadığı da *kesinleşmişti*.

"Pekâlâ millet," dedi Bay Mercer, beline sarı bir bayrak sıkıştırıp gruba bir araya toplanmalarını işaret ederek. "Madeline, Charlotte, siz ikiniz yanları koruyup mavilerin bize

yaklaşmasını engelleyeceksiniz. Sutton, sen düdükten sonra mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sahada koşturacaksın. Etraf açılınca sana pas atacağım." Sonra onun kolunu sıktı. "Bu yıl oynamaya karar verdiğin için sevindim."

Emma gülümsemeden duramıyordu. Bay Mercer'ın büyükbabası olduğunu öğrendiğinden beri, Sutton olarak değil, kendi olarak yakın hissediyordu ona. Ama sonra her zamanki suçluluk hissi geri döndü. Adam onun sırrını bilmiyordu. Ve Emma bu sırrı ne kadar söylemek istese de söyleyemezdi. Charlotte'un evinde boğazını sıkan madalyonu, kafasının dibine düşen sahne ışığını, katilin ağzını açmamasıyla alakalı tehditlerini düşündü. Büyükbabasının zarar görmesi düşüncesine katlanamazdı. Gerçeği bilirse Bay Mercer'ın hayatı da tehlikeye girerdi çünkü.

Hakem bir kez daha düdüğünü çaldı. Emma topun fırladığını görür görmez yerinden fırladı ve mavi tişörtlerin arasında tüm hızıyla ilerledi. Twitter İkizleri'nin sesleri saha kenarından yükseliyordu: "Güzeliz, havalıyız, diğer takımı ezer..."

Bay Mercer, "Sutton!" diye haykırınca tezahüratın geri kalanı duyulmadı. Nisha, adamın önüne geçmiş, belindeki bayrağı almaya çalışıyordu. Bay Mercer birkaç adım geri çekilip topu fırlattı.

Top havada süzülürken Emma vücudunun gerildiğini hissetti. Kollarının arasına düzgünce düşünceyse hemen kaleye doğru koşmaya başladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Gözucuyla Bayan Mercer'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Büyükannesi şaşırtıcı derecede becerikliydi. Haftada üç kez yaptığı yoga onu çevik-

leştirmişti. Emma onun etrafından zikzak çizerek döndü ve son gaz koştu. Laurel da takibe katıldı ve ikisi birlikte Emma'yı devirdiler.

Emma'nın saçları tokasından kurtulup savrulurken ben de arkasından çekildim. Ama ne rüzgârı saçlarımda ne de toprağı ayaklarımın altında hissedebiliyordum. Acaba bu turnuvaya daha önce kaç kez gelmiş, arkadaşlarımla birlikte saha kenarında dikilip sıcaktan yakınmıştım? Şimdi, nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek için bir kez olsun oynasaydım diye düşünüyordum.

Kale uzakta parlıyordu; o kadar yakındı ki Emma tadını bile alabiliyordu neredeyse. Ama o sırada birden iki kol belini kavradı ve onu yere düşürdü. Top yuvarlanarak uzaklaştı. Emma arkasına döndüğünde tepesinde Thayer'ı buldu. "Yakaladım seni," dedi çocuk nazikçe. *Seni seviyorum* derken kullanılacak, tüy kadar yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu.

O anda zaman adeta durdu. Tatlı çimen kokusu burnuna dolarken Emma, Thayer'ın yanaklarındaki çillere baktı. Yüzleri o kadar yakındı ki her an öpüşecek gibiydiler.

Ben de Emma'nın hissettiklerini hissedebilmek için neler vermezdim...

Sonra arkadan birisi tarafından çekilince Thayer bir haykırış kopardı. Şaşıran Emma etrafına baktığında onu çekenin Ethan olduğunu gördü.

"*Bayrak* futbolu bu," dedi Ethan öfkeyle. "Birilerinin canını yakacaksın."

Thayer onu itti. "Eğer bana bir daha elini sürersen *canını* yakarım, adamım."

"Ha tabii, kız arkadaşıma yaptığın gibi beni de yere mi yatırırsın?" Ethan onu tekrar itti ama bu sefer daha sertti.

Thayer birkaç adım geriledi. Yüzünde tehlikeli bir sırıtış belirmişti. "Kıçına tekmeyi geçirmek çok hoşuma gidecek," diye hırladı. Sonra da öne atıldı. Kısa süre içinde iki çocuk yerde yuvarlanan uzuvlar ve topraktan ibarettiler.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Emma ayağa kalkarken. Ethan'ın yanağında kan vardı. Thayer'ın tişörtünün yakası yırtılmıştı. Hakem boş yere düdük öttürüp duruyordu. Bay Mercer ve birkaç kişi yanlarına koştu.

Bay Mercer, "Ayrılın, çocuklar!" diye seslenirken bir çimen topağına takıldı ve yüzüstü yere yapışıp birkaç metre yuvarlandı. Kısık, acı dolu bir inleme yükseldi dudaklarından. Ethan ile Thayer kavgayı kesip ona baktılar.

"Baba!" diye haykıran Laurel hemen onun yanına çöktü. Emma ve Bayan Mercer da hemen arkasındaydılar.

Bay Mercer yine inledi. İki bacağı da çizilmişti ve çimlere kan damlıyordu. Adam, normalin iki katına çıkmış sol dizini kavradı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı Thayer, morarmaya başlamış burnundaki kanı silerken.

Yüzü bembeyaz kesilmiş Bayan Mercer öylece duran kalabalığa baktı. "Birileri onu arabaya taşımama yardım edebilir mi acaba?" diye sordu sert bir sesle.

Thayer ile Ethan hemen koşup Bay Mercer'ın iki yanına geçtiler ve dengesizce de olsa ayağa kalkmasına yardım ederek, sahanın diğer ucuna götürüp SUV'sine binmesine yardımcı oldular. Bay Mercer yol boyunca inlemişti. Kalbi göğsünde

gümbürdemekte olan Emma hemen arkalarındaydı. Omzunda Madeline'ın elini belli belirsiz hissediyor, Charlotte'un, babasının iyi olacağına dair söylediklerini hayal meyal duyuyordu. O, Laurel'la birlikte arka koltuğa yerleşince Bayan Mercer arabayı çalıştırdı. Otoparktan çıkarlarken kimse tek kelime etmedi.

Emma dönüp otoparka baktı. Ethan ile Thayer birbirlerinden birkaç metre uzakta süklüm püklüm dikiliyorlardı. Ethan kollarını göğsünde birleştirmişti. Thayer ise tuhaf bir edayla ensesini ovalıyordu.

"Hâlâ senin için kavga etmediklerini mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı Laurel.

Emma cevap vermedi. Ortaçağlardaki kızlar gibi uğrunda kavga edilmesini istemiyordu. Belki de Bay Mercer'ın yaralanması onlara ders olurdu.

Pek de umutlu olma, diye düşündüm, ikizimi yere düşürdüğünde Thayer'ın neredeyse onu öpecek gibi durmasını düşünerek. Onun benim için kavga etmeyi bırakmasının tek yolu gerçeği, yani benim öldüğümü, Emma'nınsa yalnızca benim yerimi aldığını öğrenmesiydi.

4

KARMA SÜRTÜKSE BEN DE SÜRTÜĞÜM

Pazartesi günü, Sutton'ın iki erkek arkadaşının kavga haberi tüm okula yayılmıştı. Emma tartışma hakkındaki yüzlerce soruyu geri çevirmek zorunda kalmış, saatler geçtikçe de detaylar iyice abartılmıştı. Dediklerine göre Ethan neredeyse Thayer'ı boğarak öldürmüş, bacağı mucizevi bir şekilde iyileşen Thayer ise Ethan'ın kasıklarına tekme geçirmişti. Ayrıca Thayer, karanlık geçmişinden bir adam tutup Ethan'ın işini bitirecekti ve Ethan artık okula silahla geliyordu.

Emma bu hikâyeleri kafasından atmaya çalıştı ama o öğleden sonra tenis antrenmanına giderken bile söylenenler zihnini meşgul ediyordu. Kortlarda takıma katıldığında kızlar onu, sanki bir kavganın ortasında kalmış gibi soru bombardımanına tutmaya devam ettiler. "Ethan ile Thayer'ın cuma günü rövanş yapacaklarını duydum," dedi ikinci sınıflardan Clara Hewitt, özenir gibi bir havayla.

"İkisi de Clint Eastwood özentisi demek ki," diye espri yaptı Emma. Ama içi rahat değildi. Kavgadan sonra Ethan'la pek konuşmamış, sadece birkaç mesajla düşüncesizliği için azarlamıştı. Ethan ondan özür dilemişti. Thayer da. Ancak ikisinin kendisi için kavga etmesi hiç hoşuna gitmeyen bir şeydi.

Sonbahar havası kuru ve sıcaktı. Dağların tepesindeki gökyüzü masmaviydi ve vakit henüz öğleden sonra olmasına rağmen bulutsuz gökteki ay soluk rengiyle görünüyordu. Kortlardaki kızlar ısınırken saçlarını toplayıp bir yandan da –muhtemelen kavga hakkında– dedikodu yapıyorlardı.

Laurel, Emma'yı dürttü. "Yeni kıza baksana," dedi kıkırdayarak. Neyse ki konuyu değiştirmişti.

Emma kafasını kaldırıp birkaç metre ötede duran, mini minnacık, zayıf kıza baktı. Kızın uzun sarı saçları bir sürü küçük örgü yapılmıştı ve kulaklarında en az bir düzine küpe vardı. Bütün parmaklarında antik Mısır, Wicca ve Kelt simgelerinden yüzükler takılıydı. Diğer kızlar sporculara yaraşır gerinme hareketleri yaparken bu kız yoga yapar gibi tek ayak üzerinde durmuş, ellerini de dua eder gibi göğsünde birleştirmişti. Mükemmel bir denge içinde kollarını havaya kaldırırken kendi kendine dalgınca hımlıyordu. Emma, eski koruyucu annelerinden biri olan Ursula'nın durmaksızın dinlediği Joni Mitchell'ın "Free Man in Paris" şarkısını tanıdı.

Charlotte alaycı bir nefes verdi. "Ne yapıyor bu kız? Çakralarını mı dengeliyor?"

Laurel bir kahkaha atınca kızın gözleri açıldı. Onlara sanki yoğun bir sisin ardındalarmış da zar zor görünüyorlarmış gibi baktı.

"Sessiz ol, Charlotte. Kozmik güçleri rahatsız ediyorsun," diye alay etti Laurel, arkadaşının koluna hafifçe vurarak.

İçinde suçluluk duygusu beliren Emma ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Hayatı boyunca pek çok okulda yeni kız olduğu için bu durumun zorluğunu biliyordu. Sırtını dikleştirip kortun diğer tarafındaki tuhaf kızın yanına doğru ilerledi.

Takımdaki herkes ne yaptığını görmek için dönmüştü. Şınav çekmekte olan Nisha duraksayıp gözleriyle Emma'yı takip etti. Pek de iyi olmayan oyunculara ters vuruşun nasıl yapıldığını gösteren Clara raketini yere düşürdü ve hiç saklamadan gözlerini ona dikti.

Emme popülerliğin gücü karşısında bir kez daha şaşkına düştü. Sutton Mercer ne zaman konuşsa insanlar durup dinliyordu. Bazen bu Emma'yı rahatsız ediyordu çünkü kendi hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Hatta popüler kişilerin zulmüne maruz kalan tarafta olmuştu çoğu kez. Ama şimdi Sutton Mercer rolünü iyi bir şeyler yapmak için kullanabilirdi.

"Selam," dedi, elini yeni kıza uzatarak. "Benim adım Sutton."

Kız yoga pozunu bozmayınca Emma bir süre sonra elini indirmek zorunda kaldı. Ardından kız zarifçe bacağını indirip gözlerini açtı ve ona kocaman bir gülümsemeyle baktı.

"Kusura bakma. *Vrksasana* pozunda ne kadar süre dengede durabileceğimi ölçüyordum da. Rekorum on iki dakika on üç saniye." Gözlerini kırpıştırdı. "Benim adım Celeste. Sen de yoga yapıyor musun?"

Emma dudaklarını büzdü. "Şey, hayır..."

"Kesin yapmalısın," dedi Celeste, mahmur bir gülümsemeyle. "Yoga sadece odaklanmanı geliştirmekle kalmıyor, ayrıca kâinatla bağlantı içinde olmanı sağlıyor. Bunu yapmaya başladığımdan beri tenis yeteneğim gelişti. Raketle hareket etmeyi öğrendiğinde sanki topu kendi kendine buluyormuş gibi oluyor."

"Bu... iyiymiş," dedi Emma.

Celeste banktaki su şişesini alıp büyük bir yudum içti. "Biz buraya Taos'tan taşındık. Babam üniversitenin sanat bölümünde işe başladı. Kendisi ressamdır. Berlin'deki büyük sergisi yeni kapandı."

Emma kafasını kaldırdı. Bu konu daha çok ilgisini çekmişti çünkü sanatı, özellikle de fotoğrafçılığı çok seviyordu. Bir ay önce Ethan'ın onu götürdüğü sergi açılışına bayılmıştı. "Ne gibi çalışmalar yapıyor baban?"

"Sanattan hoşlanır mısın?" Kızın sesinde hafif bir şüphecilik vardı. "Bunu hiç tahmin etmezdim. Babamın çalışmaları kavramsaldır. İnsanlar genelde pek anlamazlar. Özellikle *Arizona*'dakiler." Burnunu kırıştırdı.

Emma kaşlarını çattı. "Arizona o kadar da kötü değildir ya."

"Ah, fena değil sanırım," dedi Celeste. "Ama ben Taos'a alışkınım. Orası o kadar güzel ki. İnsanları da çok *zeki*. Yeryüzüyle büyük bir uyum içinde yaşıyorlar. Tucson ise... eh, bayağı farklı."

"Üniversitenin sanat bölümü çok iyidir. Babanın çok seveceğinden eminim." Emma etrafına bakınarak sohbetten kaçmanın bir yolunu aradı. Celeste biraz kibirli biriydi. Emma geriye doğru bir adım attı. "Neyse, tanıştığıma..."

O sırada kız kafasını merakla kaldırdı. "Aslında Koç Maggie bana seni bayağı anlattı, Sutton. Senin daha... *güçlü* görüneceğini sanıyordum." Emma'yı baştan aşağı süzdü ve hor görürcesine gülümsedi.

Emma dişlerini sıktı. "İyi şeyler küçük paketlerde saklıdır," diye mırıldandı.

Neyse ki o anda Koç Maggie düdüğünü çaldı. "Toplanın kızlar!"

Takım, kızıl-sarı saçlarının üzerine bir beyzbol şapkası geçirmiş kısa boylu, kaslı koçun etrafında toplandı. Maggie elini Celeste'nin omzuna koyunca kız Budist keşişler gibi kafasını eğdi. "Pekâlâ millet, bu yeni kızımız Celeste Echols," dedi Maggie. "Buraya New Mexico'dan taşındı."

Laurel, Emma'yı dürttü. "Kız sana neler anlattı?"

"Onun kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye fısıldadı yanlarındaki Clara, saygılı bir tonla. "Büyükannesi Jeanette Echols."

"O da kimmiş?" Laurel burnunu kırıştırdı.

"Roman yazarı olan mı?" diye sordu Emma kendisini tutamadan.

Charlotte, Laurel ve Nisha dönüp ona baktılar. "*Sen* en son ne zaman bir kitabın kapağını açtın ki?" diye sordu Charlotte bir elini kalçasına dayayarak.

Emma gafını örtmek için öksürür gibi yaptı. Koruyucu annelerinden biri vampirler, cadılar ve kana susamış periler hakkında romanlar yazan Jeanette Echols'ü çok severdi. Emma da sıkkın olduğu ve kütüphaneye gidecek araç bulamadığı bir gün tüm seriyi okumuştu. Tabii o kitaplar Sutton'ın okuyacağı türden şeyler değildi kesinlikle.

"Lütfen Celeste'yi iyi karşılayın," diye devam etti Maggie. Emma'ya baktı. "Sutton, hazırlık maçına hazır mısın?"

"Ben hazır doğmuşum," dedi Emma, korta doğru ilerlerken. Bu sefer kestiği Sutton rolüne kendi de inanmıştı. Celeste ne kadar büyük bir tehdit olabilirdi ki?

Celeste kafasındaki örgü yığınını atkuyruğu yaptı ve Emma'ya yumuşak bir tebessüm attı. "Seni uyarmam lazım. Şu anda Merkür gerilemede ve bu beni oldukça etkiliyor. Burcum Başak da."

"Anlaşıldı," dedi Emma. Sonra onları duyabilecek kadar yakındaki tek kişi olan Nisha'yla bakıştı. Nisha işaret parmağını kafasının yanında hafifçe döndürerek ses çıkarmadan ağzını oynatarak, kaçık, dedi. Emma kıkırdadı.

Maggie oyunun başlaması için düdüğünü öttürdü. Emma topu yerde iki kez sektirip çizgide pozisyon aldı ve sert bir servis attı. Celeste hiç zorlanmadan servisi karşılayıp topu kortun sol köşesine gönderdi. Top, Emma'nın uzattığı raketin yanından süzülerek geçmişti.

"On beşe sıfır," diye seslendi Maggie, Celeste'nin tarafını işaret ederek.

Emma dişlerini sıkıp raketi elinde döndürdü. Sonra dizlerini bükerek odaklanmaya çalıştı ama sonraki serviste de aynı şey oldu. Celeste zarafetle salladığı raketiyle topu Emma'nın zamanında yetişemeyeceği bir yere gönderdi.

"Emma!" diye homurdandım, gözlerimi kapatabilmeyi dilerken. Zorlu tenisçi imajımı zedeliyordu resmen.

"Otuza sıfır!" dedi Maggie.

Kendi hazırlık maçlarını yapıyor olması gereken diğer kızlar bile dönüp onları izlemeye başlamıştı. Emma'nın tek

yapabildiği omuz silkip tekrar servis atmak oldu. Bu sefer Celeste'nin ters vuruşunu karşılamayı başardı ama sonra kız bir sonraki vuruşuyla bir sineğe vuruyormuş gibi gayet kolayca topu filenin diğer tarafına geçiriverdi.

"İyi denemeydi," dedi bal akan bir sesle. "Bir sonrakinde başaracağına eminim."

Ama Emma ne sonrakinde ne de bir dahakinde başarılı oldu. Kırk beş dakikanın bitiminde Celeste tarafından bozguna uğratılmıştı. O, ellerini bacaklarına dayamış halde soluklanırken takım, Sutton'ın rakibini alkışlamaya korkarak şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Maggie cesaretlendirince birkaç tanesi gönülsüzce alkışladı. Laurel ile Charlotte sıkkın tavırlarla kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı. Nisha da aynı pozisyondaydı. Küçük düşen Emma ayak sürüyerek kort kenarına gitti.

"Muhteşem bir performanstı, Celeste!" diye bağırdı Maggie, diğerlerinin yerine gürültüyle alkış tutarak.

Yüzünde ince bir ter katmanı oluşmuş Celeste gülümsedi ve Emma'ya kafasıyla selam verdi. "*Namaste*." Sonra uzaktaki kortlardan birine doğru gitti. Kızlardan birkaçı da onun peşine takılmıştı. Emma onların burçlar ve yoga pozisyonları hakkında konuştuklarını duyabiliyordu.

Charlotte şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. "Bu kız kim olduğunu sanıyor acaba?"

Emma yüzündeki ve omuzlarındaki teri silerken mağrur görünmeye çalışıyordu ama içinde hafif bir kaygı vardı. İkizi olsaydı o kızı kesinlikle ezip geçerdi.

"Bugünlük bu kadar!" diye seslendi Maggie birkaç dakika sonra, kızları soyunma odasına yönlendirerek. Emma

daha önce bir antrenmanın bitmesine hiç bu kadar sevinmemişti. Yeşil fayans döşeli oda buhar içindeydi ve duşların tıslama sesi duyuluyordu. Dolapların bazılarının kapaklarına kurumaları için renkli duş lifleri asılmıştı.

Emma, Sutton'ın duş eşyalarıyla dolu çantasını koluna takıp havlusunu omzuna attı ve dolapların arasından çıktı. İlerideki duvarda, üzerinde HOLLIER LİSESİ TENİS YILDIZLARI yazılı kocaman bir tabela vardı. Her yılın en değerli oyuncusunun fotoğrafları buraya yapıştırılmıştı. Seksenler tarzı saçları olan kızlar, devasa küpeler takmış kızlar derken en sonda dümdüz, parlak siyah saçları ve parlak gözleriyle Sutton'ın geçen yıl çekilmiş fotoğrafı geliyordu. Emma durup bir süre hüzünle fotoğrafa baktı. O sırada yanında duran biri keskin bir nefes aldı.

"Bu kim?" diye sordu Celeste, kısık ve titrek bir sesle. Parmağıyla Sutton'ın fotoğrafını gösteriyordu.

Emma ona öylece baktı. Şaka mı yapıyordu bu kız? Bu bir çeşit oyun ya da az önceki "çok da güçlü görünmüyorsun" yorumunun devamı gibi bir şey miydi? *Bu sene en değerli oyuncu olamayacaksın* falan mı demek istiyordu? Ama Celeste'nin gözleri kocaman açılmıştı ve masum bakıyordu. Sanki Emma'nın içini görüyormuş da ne gördüğünü çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Tabii ki de Sutton. Başka kim olacaktı?" Nisha arkalarına gelip Emma'nın omzunun üstünden bakmıştı. Sonra dudağını büzdü.

Celeste kaşlarını iyice çatarak kafasını iki yana salladı. "Hayır, o değil. Bu fotoğraftaki *enerji* hiç seninkine benze-

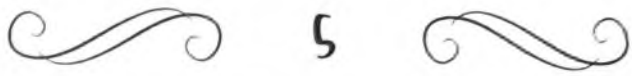
miyor Sutton. Sen daha... naziksin. Çok zor bir hayat geçirmişsin de acı çekmenin ne olduğunu biliyormuş gibisin."

Ah, harika. Öldüğümden beri defalarca nasıl bir sürtük olduğumu duymuştum zaten. Şimdi de enerjimin de kötü olduğunu mu dinlemek zorundaydım?

Emma, kızın bakışlarından kaçtı. Aylardır Ethan dışında kimseye gerçek kimliğini göstermemişti ve iyisiyle kötüsüyle Sutton'ın kişiliğinin arkasına saklanmaya alışmıştı. Şimdiyse maskesinin ardındaki gerçekler, asıl hisleri ve düşünceleri görülebiliyormuş gibi hissediyordu.

Celeste'ye soğuk bir sırıtış attı. "Öyle diyorsan öyledir," dedi, saçlarını omzunun arkasına atarak. "Pardon, duşa girmem gerekiyor artık." Sonra kızın yanından süzülerek geçti ve ona tekrar bakmamaya kendisini zorladı.

Dikkatli ol kardeşim, diye düşündüm. Ben de hayattayken önsezilere, astrolojiye ya da auralara inanmazdım. Hayaletlere de. Ancak dünyada çıplak gözle görülemeyecek şeyler de olduğunu şimdi anlıyordum.

5

BABALI KIZLI YEMEK

Salı akşamı La Paloma Golf Kulübü'nün baş garsonu koşuşturarak Emma ve büyükbabasını karşılamaya geldi. Bayan Mercer ile Laurel bir anne-kız kamu hizmeti toplantısına gitmişlerdi ve o akşam Emma ile Bay Mercer yemekte baş başaydılar.

"Ah, Bay Mercer, diziniz!" diye bağırdı baş garson. Dizine sargılar sarılıp atel takılmış Bay Mercer, koltuk değnekleriyle yürüyordu, "Sen bir de diğer adamı gör," dedi yüzünü buruşturarak.

Garson neşeyle gülerek yemek salonuna peşinden gitmeleri için işaret etti. Neyse ki salon kalabalık değildi ve Bay Mercer masaların arasından kolayca geçebiliyordu. Köşede tıngırdayan piyanonun sesi, alçak sesli sohbetlerin ve çatal bıçakların sesine karışıyordu. Barda oturan birkaç takım el-

biseli adam golf hakkında muhabbet ederken tasarımcı elbiseleri ve inciler içindeki kadınlar, sosları yanlarında duran salatalarından küçük lokmalar alıyordu. Salonun diğer ucundaki yerden tavana pencereler Catalina Dağları manzarası sunuyordu. Altın varaklı büyük bir aynanın yanından geçerlerken Emma yansımalarına baktı. Bay Mercer'ın dümdüz burnu ve çene hattı onda da vardı. Şimdi dikkatli baktığında akraba oldukları çok belli oluyordu.

"Ne oldu?" diye seslendi yakındaki bir masada oturan bir kadın, Bay Mercer'ın değneklerine endişeyle bakarak. Bay Mercer ona sadece gülümseyip yürümeye devam etti. Ama Emma, yemek salonundaki *pek çok* kadının, adama beğeniyle baktığını fark etmişti.

Iyy, bu kadınlar babamı mı kesiyorlardı? Evet, orta yaşlı olsa da taba rengi spor ceketi ve İtalyan derisi ayakkabılarıyla oldukça iyi görünüyordu. Ama yanında kızı –daha doğrusu *torunu*– vardı sonuçta. Ve koltuk değnekleriyle yürüyordu.

Emma, Bay Mercer'ın köşedeki yuvarlak bir masaya oturmasına yardım etti. "Dizin için tekrar özür dilerim," diye mırıldandı.

Adam omuz silkti. "Senin hatan değildi."

"Bir bakıma öyle. Ben olmasaydım..." Emma cümlenin devamını getirmedi. Thayer ve Ethan'a hâlâ kızgındı.

Ama Bay Mercer önemli değil der gibi elini salladı. "Artık bu konuyu konuşmayalım, olur mu?"

Bir garson kız gelip deri kaplı menülerini verdiğinde, Emma seçenekleri okurken ağzının sulandığını hissetti. Me-

nüde yağda mantar yahnisi, tereyağlı ıstakoz, biberiye soslu sığır filetosu ve pikan cevizli levrek vardı. Jack in the Box gibi bir yerde değil de böyle güzel restoranlarda yemek yemek kesinlikle *Sutton Mercer Olmanın Berbat Olmayan Yanları* listesindeydi.

Ama sonra Emma'nın aklına katilin son mesajı geldi. BANA TEŞEKKÜR ETMELİSİN. Birden iştahı kesildi. Yeni hayatındaki kötü şeyler dururken iyi şeylerin tadını çıkarmak zordu.

Garson kız geri gelince, Emma için bir fettucine alfredo, Bay Mercer içinse orta pişmiş fileminyon siparişi verdiler. Sonra Bay Mercer ceketinin iç cebine uzanıp saman kâğıdından bir zarf çıkardı ve bir süre ellerine baktı. "Senin için bunları buldum," dedi zarfı masaya koyarken.

Emma zarfı açınca içinde kalın bir tomar fotoğraf buldu. En tepede, Becky'nin on iki ya da on üç yaşlarındayken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir atın üstünde oturuyor, dişlerinde parlayan telleri göstererek sırıtıyordu. Sonrakinde izci üniformasıylaydı ve gururla kuşağındaki başarı madalyasını işaret ediyordu. Sıradaki fotoğraflarda Cadılar Bayramı'nda kedi kostümü giymiş Becky, kumsalda oldukça detaylı bir kumdan kale yapmakta olan Becky, on altı ya da on yedi yaşlarındaki daha olgun Becky vardı. Hamilelik kilolarını vermişti ve solgun bir güzelliği vardı. Artık kameraya gülümsemiyordu. Emma, üstüne çok büyük gelmiş ekoseli bir gömlek giymiş annesinin, Kaliforniya'daki bir kanyon yolunda dikildiği fotoğrafta duraksadı. Kadının yüzündeki ifadeyi okumak zordu. Hüzün ya da belki de sadece mesafe vardı.

Emma'nın da içini bir hüzün dalgası sardı. At üstünde gülümseyen o kıza ne olmuştu? Kafenin orada arabada gördüğü vahşi kadına nasıl dönüşmüştü?

Fotoğraflara bakmak benim için de zordu. Hayatım boyunca öz annemin kim olduğunu merak etmiştim. Hatta itiraf etmeliydim ki onun, çocuğunu götüremeyeceği bir savaş bölgesine çağrılan uluslararası bir gazeteci ya da Paris'te çalışan bir model olduğunu düşünmüştüm. Ama Becky çok sıradan ve basitti. Hasarlıydı.

"Görmek istersen çatı katında dahası var," dedi Bay Mercer.

"İsterim," dedi Emma, fotoğraflara tekrar bakarken. Ortaokul dönemindeki Becky'nin büyük ihtimalle bir kamp gezisinde şakacı bir şekilde çadırın arkasında kaş çattığı fotoğrafta durdu. "Gerçekten çok güzelmiş."

Onun tanıdığı Becky de kocaman mavi gözleri ve süt beyazı teniyle çok güzeldi. Ama çoğu insanın ondan uzak durmasına neden olan bir sertliği, bir huzursuzluğu vardı. Sanki elle tutulur bir hüzün üzerine yapışmıştı. Emma bir gün parktayken beyzbol tişörtlü bir adamın, annesiyle flört etmeye çalıştığını hatırlıyordu. Becky uzun, salık saçlarının arkasından ona sessizce öyle bakmış, adam da sonunda gergince uzaklaşmıştı.

Garson kız, aperitiflerini masaya koyarken Bay Mercer kafasını sallayarak teşekkür etti. "Öyledir. Annesine çok benziyor. Sen de annene benziyorsun."

Emma görebiliyordu: Üç nesil Mercer kadını da aynı gözlere, aynı elmacık kemiklerine sahipti. Fotoğraflardan birinde Becky bir verandada annesiyle yan yana oturuyordu.

Bayan Mercer zoraki gülümserken, Emma'nın yaşlarındaki Becky objektife boş boş bakıyordu.

"Annem, Becky'yi en son ne zaman gördü?" diye sordu, çatalıyla salatasından bir parça marul alırken.

Bay Mercer bir dilim kalamarı marinara sosuna batırırken kaşlarını çattı. "Seni bizim yanımıza bıraktıktan sonra pek görüşmedi." İçini çekti. "Becky annesini en acıtacak yerden vurmayı çok iyi bilirdi."

Emma ağzındaki kıtır ekmeği yuttu. "Ona Becky'nin burada olduğunu söylememiz gerekmez mi? Çok uzun zaman olmuş. Belki de duyguları değişmiştir."

Bay Mercer kafasını sağa sola salladı. "Zor olduğunu biliyorum ama bunu sır olarak saklamalıyız. Bizim için bunların hiçbiri kolay olmadı ama annen için özellikle çok zordu. Ona söylemeyeceğine söz ver."

"Söz," dedi Emma yumuşak bir sesle. Tereddütle dudağını ısırdı, sonra devam etti. "Sanırım geçen gün Becky'yi gördüm. Arabayla yanımdan geçti ama o olduğunu biliyorum."

Bay Mercer kafasını sallayarak onu şaşırttı. "Bunu duyduğuma şaşırmadım."

"Şaşırmadın mı? Yani daha önce de buralarda gezmiş miydi?"

Garson kız her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için o anı seçti. "Yolunda," dedi Bay Mercer, hafifçe gülümseyerek. Kız kaybolunca da Emma'ya tekrar baktı. "Buraya birkaç kez geldi."

"Beni gördüğüne *eminim*." Emma acısının fiziksel bir yara gibi yüzeye çıktığını hissedebiliyordu. "Neden yanımdan geçip gitti? Neden orada değilmişim gibi davrandı?"

Bay Mercer derin bir iç geçirdi. "Becky'nin hayatı hiç kolay olmadı."

"Gayet de kolaydı." Emma birden öfkelendi ve fotoğrafları alıp karıştırmaya başladı. "At binme. Dans dersleri. Noel hediyeleri. Kayak, kumsal, Disneyland tatilleri. O..." Güçlükle yutkundu. Neredeyse, *benim hayal edebileceğimden bile fazlası bu*, diyecekti. "Bir insanın isteyebileceği her şeye sahipti. Onun için bahaneler uydurma."

Sesinin daha da yükselerek salonda yankılanmasına engel olabilmişti ama çok titriyordu. Gözyaşlarını tutabilmek için masanın altından kolunu çimdikledi. Bay Mercer'ın gözlüğünün ardındanki gözleri hüzünlüydü. Bir an için Emma'nın hiç görmediği kadar yaşlı ve yorgun göründü.

Masanın üzerinden uzanıp Emma'nın elini tuttu. "Sutton, inan bana nasıl hissettiğini biliyorum. Annenle ben sürekli bu konuyu konuşuyor, onun için bir şeyleri farklı yapsak daha mı iyi olurdu diyoruz. Davranışları bizim hatamız mı diye düşünüyoruz. Ama bazı insanlar ne kadar iyi fırsatlara sahip olurlarsa olsunlar, ne kadar sevilirlerse sevilsinler yine de zor zamanlar geçirebilirler. Bunu bir gün anlayacaksın. Herkes senin kadar güçlü değildir."

Emma elini çekti. "Sanki Becky zarar görmüş gibi konuşuyorsun. Bir ucubeymiş gibi."

Adam yine tereddütlü göründü. Sonra kafasını tekrar masaya eğip çatalına bir dilim kalamar daha aldı. "Bir ucube değil o. Kimse hakkında öyle konuşmamalısın. Özellikle de Becky hakkında. Tatlım, annenin çok fazla sorunu vardı. Çok fazla taşınmasının, içine kapanmasının sebeplerinden

biri de bu. İlaçlarını kullanmadığında neler yapabileceği kestirilemez."

Emma'nın kanı dondu. Becky ilaç mı kullanıyordu? Ne zamandır? "Nasıl kestirilemez?" diye sordu.

Bay Mercer sandalyesinde kıpırdandı. "Eh, bazı zamanlar ümitsizliği günler sürerdi. Odasında saklanır, en ufak şeylere ağlardı. Bazı zamanlarsa yıkıcı olurdu. İnadına bir şeyleri kırar dökerdi. Bir keresinde sadece masayı toplaması istendi diye duvarı yumruklayarak delmişti."

"Ah," dedi Emma alçak sesle. Annesinin alışkanlıklarını, tehlikeden çok tuhaf ve sorumsuzca gördüğü şeyleri düşündü. Bir keresinde aynı pijamayla bir hafta evde kalması gibi. Ya da köşedeki bakkaldan cep dolusu şeker çalması ve açılmamış faturalarını büyük bir neşeyle yakması gibi.

Bay Mercer rahatsızca boğazını temizledi. "Ama tüm bunlara rağmen Becky zaman zaman oldukça yaratıcı, sıcak ve harika biri olabilirdi. Seni kendince seviyordu, biliyorum. Bu yüzden seni bize bırakmıştı; sana ondan daha iyi bakacağımızı biliyordu. O gece kanyonda seninle konuşmak istedi ama hazır değildi. Şu anda izlemesinin sebebi de cesaretini toplamaya çalışması olabilir."

Ben pek de öyle sanmıyordum. Becky utangaç ya da gergin değil, enselenmiş görünüyordu. Emma arkasından koştuğu için rahatsız olmuş gibiydi hatta.

Emma da aynı şeyi düşünüyordu. Ethan'ın stüdyoda, Becky'nin Sutton'ın kaybolmasında oynamış olabileceği rol hakkında söylediği şey kafasında yankılanıp duruyordu. Düşünmemeye çalıştığı anılar da serbest kalarak sel gibi akmaya başlamıştı. Becky'nin, erkek arkadaşı Joe'yu ken-

disini aldatırken yakaladığı akşam olanlar gibi. Keçi sakallı, mülayim bir adam olan Joe, cumartesi sabahları Becky kalkana kadar Emma'yla çizgi film izlerdi. Bir gün Becky, adamın telefonunda "Gökkuşağı" adlı birinin aramasını yakalamış ve çıldırmıştı. Dairede volta atarak Joe'ya bağırıp çağırırken gözleri dönmüştü resmen. O, katlanan bir sandalyeyi kaldırıp adamın kafasına geçirirken Emma yatağın altına saklanmıştı. Sandalyenin çarpmasıyla çıkan korkunç çatırtı şimdi bile kulaklarındaydı. Yatağın altında kıvrılıp oyuncağına sıkı sıkı sarılmış ve olanların bir an önce son bulması için dua etmişti.

Ürperdi. Ethan'ın şüphelerinin doğru çıkmasını istemiyordu ama belki de annesinin neler yapabileceğini bilmiyordu.

Garson kız bu sefer ana yemekleriyle geldi. Emma makarnasını çatalıyla döndürmeye başlamıştı ki cebindeki telefon çalan Bay Mercer ekrana bakıp kaşlarını çattı. "Hastaneden," diye mırıldandı. "Kusura bakma tatlım, buna bakmam lazım."

Kalabalık yemek salonunun gürültüsüne rağmen Emma hattın diğer ucundaki sakin sesi duyabildi. "Doktor Mercer, Arizona Üniversite Hastanesi'nden arıyorum. Kızınız Rebecca burada. Bir kaza olmuş. Hemen gelebilir misiniz?"

Kadın daha cümlesini bitiremeden Bay Mercer telaşla değneklerine uzanmıştı bile. Emma ona yardım etmek için fırlarken sandalyesini devirdi. Zihninde tek bir düşünce dönüp duruyordu. *Becky'ye bir şey olmuştu.*

Onlar kulüpten hızla çıkarken ben de arkalarından uçup telefondaki hemşirenin dediklerini duymaya çalıştım. Bir yandan da birkaç kilometre ötedeki hastane yatağında bulacağımız şeye kendimi hazırlıyordum.

6

DÖRDÜNCÜ KAT

Bay Mercer, arabasını Arizona Üniversite Hastanesi'nin girişine yakın bir yere çekince hızlıca acil lobisine girdiler ve klimanın soğuk havasıyla karşılandılar. "Rebecca Mercer'ı görmeye geldik," dedi Bay Mercer, triyaj masasındaki kadına.

Emma antiseptik hastane kokusu karşısında burnunu kırıştırarak etrafına bakındı. Daha bir hafta önce buraya büyükbabasının, Sutton'ın kaybolması olayına karışıp karışmadığını araştırmak için gelmiş ve ortopedi kanadındaki ofisine gizlice girip masasını karıştırmıştı. Becky'nin varlığını da bu şekilde keşfetmişti.

Acil lobisi turuncu plastik sandalyeler, kullanılmış kahve bardakları ve tarihi geçmiş dergilerle doluydu. Genç bir adam, parmağına sarılmış kanlı bir havluyla otururken muhtemelen annesi olan kadın yanında hızlı hızlı İspanyolca ko-

nuşuyordu. Bir adam ve küçük çocukları, mikropların yayılmasını önlemek için kolunuzun içine hapşırmanın önemini gösteren bir posterin altında oturuyordu. Tavana monte edilmiş televizyonda klasik bir film kanalı açıktı. Emma, birkaç yıl önce Henderson'daki okulunda derste izledikleri *Ölüm Korkusu* filmindeki Jimmy Stewart ve Kim Novak'ı tanıdı.

Becky'ye bir şey olmuştu. Büyükbabasıyla arabada gelirken tek kelime konuşmamışlardı çünkü ikisi de burada onları karşılayacak şeyin düşüncesiyle dehşet içindeydiler. Emma'nın hayal gücü binlerce korkunç senaryo yazıyordu. Becky'nin bacaklarının araba altında ezilmesi, devası bulunmayan gizemli bir hastalığa yakalanmış olması, uzuvlarını kaybetmiş ya da yaşam destek makinelerine bağlanmış olması gibi görüntüler gözünde canlanıyordu. Yirmi dakika önce annesine çok öfkeliydi ancak şimdi bunu aklından geçirdiği için kendisine kızıyordu. Ya şimdi onu gerçekten kaybederse ne yapardı?

Becky beni hâlâ geriyordu ama şu anda ben de onun için endişeliydim.

Triyajdaki kadın Bay Mercer'a, Emma'nın duyamadığı bir şey söyledi. Adam kafa sallayıp topallayarak lobideki parlak bronz asansöre yöneldi ve *çınn* sesiyle açılan kapılardan içeri girdi. Emma da onun peşindeydi. "Nereye gidiyoruz? Acilde olduğunu sanmıştım."

Bay Mercer cevap vermedi. Metal kapılarda bulanık yansımalarını görebiliyordu ama restoranın aynasının aksine burada yamuk ve ürkütücü görünüyorlardı. Hoparlörlerden "Bad Romance" şarkısının Muzak versiyonu yükselirken asansör santim santim ilerliyordu sanki.

"Odaya mı almışlar?" diye sordu Emma tekrar. "Ciddi bir şeyi mi var?"

Bay Mercer dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra asansörden çınn sesi yükseldi ve kapılar açıldı. Karşılarındaki yeşil duvarda altın rengi harflerle PSİKİYATRİ VE ZİHİNSEL HASTALIKLAR SERVİSİ yazıyordu.

Emma, büyükbabasının kolunu tutup onu kendisine bakmaya zorladı. "Burada ne işimiz var? Bir şeyler söyle."

Bay Mercer koltuk altlarındaki değnekleri düzeltti. "Ben de senin bildiğin kadar şey biliyorum, tatlım. Telefondaki hemşire kötü durumda olduğunu söyledi. Becky bir çeşit... nöbet geçirmiş."

"Bir çeşit nöbet mi?" Sessiz koridorda Emma'nın sesi yankılanıyordu. "O da *ne demek*?"

Büyükbabası cevap vermek için ağzını açtı ama o daha bir şey diyemeden, kabarık gri saçları olan tıknaz bir hemşire köşeyi dönüp yanlarına geldi ve elindeki dosyaya baktı. "Doktor Mercer?" dedi net ve keskin sesiyle.

Bay Mercer öne çıktı. "Evet. Kızım nasıl?"

"Beni takip edin."

Tek kelime etmeden hemşirenin peşinde bekleme odasını geçip geniş, yeşil bir koridora girdiler. Kadının plastik tabanlı terlikleri yerde ses çıkarmıyordu ama Emma'nın topuklarının sesi yankılanıyordu. Bu ses dışında etraf tamamen sessizdi. Duvarlarda hasta tabelaları ya da mikroplardan korunmayla ilgili posterler yerine pastel renkli, rahatlatıcı manzara resimleri ya da ortaokul sınıflarında görülen motivasyon posterlerinden asılıydı. Posterlerin birindeki

ağaçta bir gri tekir kedi sallanıyordu ve üstünde KENDİNİ BIRAKMA sözleri vardı.

İçimde tuhaf bir his oluştu. Derinlerden gelen, titreşimli bir uğultu gibiydi. Koğuşta ilerledikçe his de güçleniyordu. "Dikkatli ol," diye fısıldadım ikizime, beni duymasını dileyerek. "Burada doğru olmayan bir şeyler var."

Hemşire masasını geçerlerken Emma, üstünde simli harflerle AYIN GÖNÜLLÜSÜ yazılı mantar panoya ilgisizce baktı. Ama yazının altındaki kızın fotoğrafını görünce olduğu yerde durdu. Bu, gönüllü üniformasının içinde neredeyse utangaç bir edayla gülümsemiş olan Nisha Banerjee'ydi. Emma kafasını yana eğdi. *Nisha* burada gönüllü olarak mı çalışıyordu? Emma, Nisha'nın babasının psikiyatri bölümünde çalıştığını biliyordu ama bu koğuşta çalışmak acayip bir okul sonrası etkinliğiydi.

Ben olsam, istediğim üniversiteye girmemi garantileyecek olsa bile hayatta burada gönüllü olmazdım.

Emma kafasını kaldırdığında hemşireyle Bay Mercer'ın bir köşeyi döndüklerini gördü. Koğuştaki tüm kapıların üst kısımlarında, içerideki hastalara bakabilmek için camlar bulunuyordu. Emma odalara bakmaya korktu ama bir adamın, bilmediği bir dilde yumuşak sesle şarkı mırıldandığını duyabiliyordu. Başka bir kapının ardındaki kadının biri, "Onları saçlarının arasında aramalısın, oraya saklanmayı severler... Seni gizlice izlerler, bu yüzden kökünden çekip koparmalısın."

Emma babasıyla hemşireye yetişmek için koştu. "Psikotik krize benziyor," diye mırıldanıyordu hemşire, yanlarına vardığında. Diğerleriyle aynı olan, kapalı bir kapının önünde

durdular. Karşıdaki duvarda Monet resimlerinden birinin ucuz bir baskısı asılıydı. Linolyum zeminde kırmızı bir leke –kan?– vardı.

Uğultu daha da güçlenmişti. Bu kattaki insanların acısı kaygıları, korkuları, kalp kırıklıkları içimde yankılanıyordu resmen. Her duygunun ayrı bir perdesi vardı; aynı anda batırılan onlarca çatal gibiydiler adeta. Ama koğuştaki tüm hastaları birleştiren bir duygu vardı: Bu odalara, kendi kusurlu zihinlerine tıkılıp kalmışlardı. Onları o kadar iyi anlıyordum ki.

Hemşire elini kapı tokmağına götürdü. "Onu görmek ister misiniz?"

"Evet," dedi Emma cesurca öne çıkarak.

O anda Bay Mercer'ın bakışları odaklandı. Sanki uzaklara bakıyormuş da Emma'yı yeni fark etmiş gibiydi. Elini alnına koyup derin bir nefes aldı. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Seni aşağıda, bekleme odasında bırakmalıydım. Annenle bu şekilde tanışmanı istemiyorum."

Emma kollarını göğsünde birleştirdi. "Hayır, kalacağım."

Bay Mercer başka bir şey daha söylemek istiyormuş gibi görünse de kafasını salladı. "Pekâlâ," dedi hemşireye.

Kadın kapıyı açtı.

Hastane önlüğü giymiş bir kadın, teninde örümcekler geziniyormuş gibi yatakta sağa sola kıvranıp duruyordu. Siyah saçları karmakarışık olmuş, yüzü çökmüş ve zayıflamıştı. Teni sağlıksız bir kül rengini almıştı. Bileğinde plastik hastane bilekliği vardı. Emma, kalın uçlu siyah kalemle yazılmış ismi görebiliyordu. Rebecca Mercer.

Ama bu Becky olamazdı. Ona hiç benzemiyordu. Birkaç gün önce kafenin önünde gördüğü kadına da hiç ben-

zemiyordu. Bu kadın bir meczuptu, bir yabancıydı. Gözleri yaşaran Emma eliyle ağzını kapatıp hıçkırığını bastırmaya çalıştı.

Kadının kafası yana döndü. Bakışları Emma'yı buldu ve bir anda hareketsiz kaldı.

"Merhaba Emma," dedi.

Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı. Kanı kulaklarında pompalanırken geriye doğru sarsak bir adım attı.

Oda benim de etrafımda dönmeye başlamıştı. Normalde anılarımı tetikleyen şey bir ses ya da görüntü olurdu. Bir ışık patlaması ya da tren düdüğüyle hayatımın son günlerine dönerdim. Ancak bu sefer, koğuşa girdiğimden beri hissettiğim huzursuz titreşim gittikçe güçlendi, güçlendi ve en sonunda kulaklarımın içindeki şiddetli bir sızıya dönüşmüştü. Bu sesin ne olduğunu biliyordum artık. Deliliğin sesiydi. Ve anneminki diğerlerininkini bastırıyordu. Bir yarasa sürüsü gibi saldırarak beni derinlere çekti ve artık tek görebildiğim geçmişimdeki karanlıktı.

1

GECEDEKİ YABANCILAR

Babamın SUV'sinin sesi uzaklaşıyor. Hayır, babamın değil, büyükbabamın, diye düşünüyorum ve bu, parmaklarımı yumruk haline getirmeme neden oluyor. Tırnaklarım avuçlarımı kanatıyor. Yüzümdeki gözyaşlarını ve pisliği siliyorum ve aracın motor sesi iyice kaybolana kadar kıpırdamadan oturuyorum.

Gerçekten âşık olduğum tek çocuk olan Thayer'la başlayan gecem, onun kız kardeşimin arabasıyla hastaneye gitmesi, benim de tüm hayatımın bir yalan olduğu gerçeğiyle dağlarda yapayalnız kalmamla sona erdi. Evlatlık alındığımı hep biliyordum zaten. Ama beni yetiştiren insanların aslında gerçekten akrabam olduğunu daha bu akşam öğrendim.

Ay, bir bulutun arkasına saklanınca kanyon öncekinden daha da karanlık oluyor. Ellerim titremeye, adrenalin kanımı acılaştırmaya başlıyor. Ne yaptım ben? Babam olarak

gördüğüm adama korkunç şeyler söyleyip yanından kaçtım. Kusacakmış gibi hissediyorum.

Kanyonun karşı tarafında bir banliyö mahallesi var ve tüm evler at nalı şekli verilen sokaklara dizilmiş. Veranda ışıkları karanlıkta birer ateşböceğine benziyor. Nisha Bamerjee'nin evini, arka bahçesinde parıldayan havuzunu ve sokağa sıralanmış araçları görebiliyorum. Nefesimi tutarsam arka bahçede gümbürdeyen bas sesi de kulaklarıma geliyor. Bu gece ben de orada, tenis partisinde olmalıydım. Belki de oraya gitmeliyim. En azından birkaç arkadaşım orada ve benim de şu anda mutlu yüzlerin, beni umursayan insanların etrafında olmaya ihtiyacım var. Nisha insanı sinir etse de onu görmezden gelmek o kadar zor değil.

Caddeden eve doğru ilerlerken telefonumu çıkarıyorum. Altı cevapsız arama var ve hepsi Mads'ten. Acil servisten arayıp Thayer'ın durumunu haber vermiş olabilirler. Onu aramaya çalışıyorum ama sesli mesaja yönlendiriliyorum. Sesimi kaydetmeye güvenemediğim için bip sesinden önce telefonu kapatıyorum.

Tam Nisha'ların garaj yoluna varmışken komşu evden gelen bir gıcırtı duyuyorum. Burası Ethan Landry'nin evi. Ama çocuk ortalarda yok. Yalnızca verandasında, gökyüzüne doğrultulmuş büyük teleskopu var. Garip insan. Onun yerinde başka bir erkek olsa teleskopu Nisha'ların evine doğrultur, seksi bir yastık kavgası var mı diye kontrol ederdi.

Tam elimi Nisha'ların arka bahçe kapısına uzatırken evin içinde bir telefon çaldığını duyuyorum. "Alo?" diye cevap veriyor Nisha. "Ah, merhaba Bay Mercer," diyor. "Hayır, babam şu anda burada değil. Mesajınızı ileteyim mi?"

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine veriyorum. Babam neden Doktor Banerjee'yi arasın ki? İkisi de aynı hastanede çalışıyorlar ama bildiğim kadarıyla pek muhabbetleri yok. Benim babam ortopedi bölümünde, Nisha'nın babasıysa psikiyatri bölümünde çalışıyor. Belki de babam, Bay Banerjee'den bana göz kulak olmasını isteyecekti. Sırf baba rolü kesmek için.

O sırada arka bahçedeki biri çığlık atıyor. "Marco!" Su sıçrama sesi ve kıkırtılar yükseliyor. Sesler çok genç, çok tiz ve masum. Kalp kırıklıklarıyla ya da hayatın gerçekleriyle hiç yüzleşmemiş gibiler. Birden içimdeki tüm enerji çekiliyor ve donuk bir sızı tüm uzuvlarımı kaplıyor. Şu anda burada olamam; yüzüme havai bir gülümseme yapıştırıp her şey yolundaymış gibi davranamam.

Bitkince caddenin diğer tarafındaki kanyona doğru yürüyüp banklardan birine oturarak taksi çağırmayı düşünüyorum. Arabamı çalan manyak nereye götürdü kim bilir. Belki de babam olanların üzerini örter. Sonuçta hepsi onun suçu.

Ailemin yalanlarını düşünmek içimi tekrar öfkeyle dolduruyor. Böyle bir sırrı neden benden sakladılar? Akraba olduğumuzu itiraf etmek bu kadar mı zordu? Belki benden utanıyorlardı. Belki de insanların beni, onların yarattığı bir canavarın kötü tohumu değil de başkalarının hatası olarak bilmelerini istemişlerdi. Gözlerime öfke yaşları dolunca hızlıca elimle siliyorum.

O sırada kırılan bir dal sesi karanlıkta yankılanıyor. Arkamı dönerken, cırcır böceklerinin sessizliğe büründüğünü fark ediyorum. Karanlığa doğru bakıyor ama hiçbir şey göremiyorum.

Burada ne halt arıyorum acaba? Birkaç yıl önce kadının biri alacakaranlıkta kanyonda koşu yaparken yaralanmıştı. Kadıncağız maraton için idman yapıyordu. Yetkililer onun dağ aslanını muhtemelen hiç görmediğini bildirmişlerdi; bu kediler o kadar sessiz ilerlerdi ki çoğu insan takip edildiklerini çok geç olana kadar anlamazdı bile. Bu haberden sonra televizyonu her açtığımızda, insanların yürüyüşe çıkarken en az iki kişi olmaları gerektiğine dair uyarılarla karşılaşmıştık. Unutmayın, birlikten kuvvet doğar! Pima County'de tek başınıza yürüyüşe çıkmayın.

Gecenin bir yarısı, hiçliğin ortasında tek başına kaldığınızda arabanızdan kaçmayın, *diye düşünüyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.*

Sesi çıkaran vahşi bir hayvan ya da arabamı çalıp Thayer'a çarpan manyak olabilir. Kötülüklerine devam etmek için dönmüştür belki de.

Nefesimi tutup dinliyorum. Uzaktan polis sirenlerinin sesi geliyor.

Sonra az önce duyduğum ses tekrarlanıyor. Yaprak hışırtıları, ayak altında ezilen dallar. Yüreğim ağzıma gelirken yavaşça ayaklanıyor ve parkın girişine giden patikaya doğru dikkatlice adım atıyorum.

İşte o anda ağaçların arasında bir hareketlenme fark ediyorum. Bir şey hızla bana doğru geliyor. Ne olduğunu görmeden topuklarımın üzerinde dönüp patikada koşmaya başlıyorum. Bu uzun, korkunç gecede yaşananlar yüzünden bedenim ağrılar içinde. Takipçimin arkamda olduğunu, çalılıkları yararak geçtiğini duyabiliyorum. Bacağım ne oldu-

günü göremediğim bir şeye çarpınca ellerimle dizlerimin üzerine düşüyorum. Toprak zeminde telaşla kalkmaya çalışıyorum ama arkamdaki kişinin yakınlaştığını duyabiliyorum. Yerde yuvarlanarak döndüğümde birisinin gölgelerin arasından çıktığını görüyorum.

Bu bir kadın. Beni gördüğünde durup nefes nefese bana bakıyor. Siyah saçları ay ışığında neredeyse mavi görünüyor. Yüzü çökmüş. Gözleri çukurlaşmış. Üstünde kirli, eteği yırtık bir garson üniforması var. Bana doğru yürüyünce yerde geri geri gidiyorum. Zemin avuçlarımı acıtıyor. Arkama baktığımda kanyondaki kayalıklara kadar gerilediğimi fark ediyorum. Kaçacak hiçbir yerim yok.

"Bekle," diyor kadın, bir elini bana doğru uzatarak. Yakınlaştığında, gözlerinin düşündüğüm gibi siyah değil, parlak okyanus mavisi olduğunu fark ediyorum. Yüzünde ürkütücü bir avcı ifadesi var; uzağa düştüğüm biliyormuş ve bundan hoşlanıyormuş gibi.

"Merhaba Sutton." Sesi yumuşak ve pürüzlü. Daha önce binlerce kez muhabbet etmişiz gibi rahat. "Ben senin annen Becky'yim."

Bunun ardından anı kayboluyor ve beni bir hiçlikle geride bırakıyor.

8

SEN KİMSİN?

Emma hastane odasının kapısına tutundu. Gözleri Becky'deydi. Annesinin, adını söyleyen sesi kafasında tekrar tekrar yankılanıyordu. *Emma. Emma. Emma.*

Becky onu tanımıştı. Sutton'ın arkadaşlarının ve ailesinin göremediği şeyi tek bakışta görmüş, onun Sutton olmadığını anlamıştı. Onun annesi olduğu için, onu en iyi tanıyan kişi olduğu için anladığını düşünmek istedi Emma. Ama onu en iyi tanıyan kişi Becky *değildi*; on üç yıldır görüşmüyorlardı sonuçta. Ve bunun tek bir anlamı vardı...

Beyinlerimiz aynı anda aynı soruyu sordu: Becky'nin, onun Sutton olmadığını bilmesinin sebebi bana bir şey yapmış olması mıydı?

Az önce hatırladığım anının devamının gelmesi için kendimi zorladım ama hiçbir şey olmadı. Tek görebildiğim Becky'nin

karanlıkta bana doğru gelmesiydi. Ne demek olduğunu bilmiyordum ama o geceki yüz ifadesi beni iliklerime kadar dondurmuştu. Ama nasıl bir kadın, kendi çocuğunu öldürebilirdi ki?

"Emma," diye fısıldadı Becky tekrar. Kırılmış ön dişi yüzünden gülümsemesi cadıları andırıyordu. Yanlarına uzattığı kolları kasılmaya başlamıştı.

Emma, burada Emma olmadığını hatırlayarak gerileyip kafasını iki yana salladı. "H-hayır," dedi. "Ben Emma değilim."

Bay Mercer, elini Emma'nın omzuna koydu. "Tatlım, bu Sutton. Hatırladın mı? Sana fotoğraflarını göndermiştim. Senin kızın bu."

"Evet, benim kızım." O anda Becky'nin seğirmeleri birden kıvranmaya dönüştü. Bacaklarını savurarak battaniyeyi üstünden attı ve yatağın yanındaki küçük yemek tepsisinin gürültüyle yere düşmesine neden oldu.

Hemşire kafasını sallayınca devasa boyutlardaki iki hademe odaya girdi. Emma yatağa monte edilmiş lekeli deri kayışları ilk kez o anda fark etti. Saçını atkuyruğu yapmış olan hademe yatağa doğru eğilip Becky'yi omuzlarından tutarken, asker tıraşı olmuş diğer adam kayışları kadının kollarıyla bacaklarına bağladı. Hızlı ve sessiz çalışıyorlardı; sanki Becky bir kamyonete yükledikleri bir mobilyaymış gibi. Becky'nin gözleri sağa sola oynuyor, ağzı balıklarınki gibi açılıp kapanıyordu.

Emma güçlükle yutkundu. Onu yıllar önce terk eden ve ikizini öldürmüş olabilecek kadın için hem acıma hem de korku hissediyordu.

"Emma!" diye inledi Becky.

"Benim adım Emma değil," diye ısrar etti Emma, yüksek ve net bir sesle. "Ben Sutton'ım."

"Sen Emma'sın!" Becky'nin sesi gittikçe tizleşiyordu. Yalvarıyor gibiydi. "Emma! Emma, Emma, Emma, Emma..." Yanaklarından tombul gözyaşları süzülüyordu.

Bay Mercer öne doğru eğildi. "Emma kim, Becky? Bize söyleyebilir misin?"

Becky yaşlarla ıslanmış yüzünü şiddetle sağa sola sallayıp duruyordu. Tüm vücudu titriyor, kayışların altında geriliyordu.

Annesinin boş bakışları, Emma'nın onun hakkındaki son anılarından birini harekete geçirdi. Becky'nin kaçırdığı anaokulu mezuniyet töreninde Emma, okul sırasını herkesten temiz tuttuğu için ödül almıştı. Törenden sonra sınıf arkadaşlarının aileleriyle birlikte dondurma yemeye gittiğinde, diğer ebeveynlerin "sorumsuz" ve "hiç ortada yok" sözlerini duymazlıktan gelmeye çalışmıştı. Becky'nin en sevdiği dondurma olan naneli çikolata parçacıklıdan sipariş ederek annesi yanındaymış gibi düşünmüştü o gün. Sonrasında, Hello Kitty'li bir iple sırt çantasına bağladığı anahtarıyla motel odalarına girdiğinde Becky'yi yatağa uzanmış, tavana bakarken bulmuştu. Çantasıyla ayakkabılarını dikkatlice dolaba yerleştirmiş, ardından annesinin yanına çıkıp kıvrılmıştı. Becky ona, onu daha önce hiç görmemiş gibi bakmıştı.

"Sen hangisiydin?" diye sormuştu.

Emma gülümsemişti. Bu oyuna alışkındı; bazı zamanlar annesi onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi yaparak oyun oynardı.

"Ben Emma!" demişti, elini alnına götürerek. "Sen hangisisin?"

Bunun üzerine Becky ağlamaya başlamıştı. "Ben senin annenim," diye fısıldamıştı, Emma'ya sarılıp onu göğsüne çekerek.

Üç gün sonra da Emma'yı arkadaşının evinde bırakıp gitmişti.

"Emma, Emma, Emma," diye inledi Becky. Yüzünden akan yaşlar yanaklarında leke oluşturuyordu. Emma'nın içindeki küçük kız, bir kâğıt mendille öne çıkarak annesinin yüzünü silmek istiyordu. Ama gerçek dünyada hareket edemiyordu. Hastane yatağında kıvranan dengesiz kadına yaklaşmak istemiyordu.

"Geçti, Bayan Mercer," dedi yumuşak, Anglo-Hint aksanlı bir ses. Beyaz önlük giymiş olan orta yaşlı bir adam, elinde bir şırıngayla hemşirenin yanından geçti. Becky iğneyi görünce inledi ve kafasını hızla sağa sola sallayarak saçlarının yüzünü kaplamasına neden oldu. "Sadece bir an acıyacak," dedi doktor, iğneyi kadının koluna hızlıca batırırken.

Saniyeler sonra Becky'nin bedeni gevşedi. Gözleri odağını kaybederken kafası duvar yönüne doğru düştü.

"Teşekkürler, Doktor Banerjee," dedi Bay Mercer bitkince.

Emma doktora şaşkınlıkla baktı. Yuvarlak yüzüne kalın gözlük takmış, hüzünlü bir ifadesi olan kısa boylu bu adam, Nisha'nın babasıydı. Karısı kısa bir süre önce vefat etmişti ve Emma onunla ne zaman karşılaşsa adam hep kaybolmuş gibi görünüyordu.

Doktor Banerjee, Bay Mercer ile Emma'yı odadan çıkardı. "Haydi biz koridora çıkalım, hasta da dinlensin."

"Kayışları bağlı mı kalacak?" diye sordu Emma kendisini tutamadan.

Doktor Banerjee ona baktı. Gözlüğünün kalın camları, kızarmış gözlerini büyütmüştü. "Kayışların amacı onu korumak, Sutton. Onu rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağıma söz veriyorum. Ama şu anda hem kendisi hem de başkaları için tehlike teşkil ediyor."

Adamın peşinden koridora çıktılar. Monet resminin koyasının altında alçak bir bank vardı. Bay Banerjee oturmalarını işaret edince Bay Mercer minnettarlıkla oturdu. Emma kafasını iki yana salladı. Doktor Banerjee dönüp onlara baktı.

"Uzun zamandır onu hiç bu kadar kötü durumda görmemiştim," dedi derin bir iç geçirerek. Koltuk altına sıkıştırdığı büyük dosyayı açıp karıştırdı. Emma bunların annesinin kayıtları olduğunu fark edince soru sorar gibi Bay Mercer'a baktı.

"Doktor Banerjee, yıllar içinde kasabaya geldiği zamanlarda Becky'yi birkaç kez tedavi etti," diye açıkladı Bay Mercer.

Emma kafasını yavaşça salladı. "Bugün buraya nasıl geldi peki?" diye sordu Doktor Banerjee'ye.

"Tutuklanmıştı," diye açıkladı Nisha'nın babası.

Bay Mercer bunu duyunca yüzünü ovaladı. Sonra kafasını kaldırıp tekrar adama baktı. "Birilerine zarar vermiş mi?"

Adam onun karşısına oturup, dosyadan polis raporunu çıkardı. "Neyse ki hayır. Şehir merkezindeki bir adama bıçak

çekmiş. Şaşkın ve tedirgin görülüyormuş. Birkaç mağaza sahibi de o gün daha erken saatlerde mağazalarına gelip tuhaf sorular sorduğunu bildirmişler. Alışveriş merkezinin güvenlik görevlileri, kimse zarar görmeden bıçağı ondan almayı başarmış."

Kanyonda karşılaştığımız gece annemin yüzündeki ürkütücü ifade yine aklıma geliyor. Birilerine bıçak sallayabiliyorsa bundan daha kötülerini de yapabilirdi belki. Hatta belki de *yapmıştı*.

"Onu en son ne zaman görmüştünüz?" diye sordu Bay Banerjee.

Bay Mercer kafasını iki yana salladı. "İki ay kadar önce. Kaldığı otelden çıkış yapmış olduğu için her zamanki gibi kasabadan ayrıldığını düşünmüştüm. Ama geçen hafta bir motelden beni aradı. Onca zamandır neredeydi hiç bilmiyorum yani."

Doktor Banerjee, önlüğünün koluyla gözlüğünü temizledi. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama arabasında yaşıyormuş gibi görünüyor. Polis, aracı otoparkta bulmuş. İlaçlarını kullanmayı yine bırakmış. Ne zamandır kullanmıyordu bilmiyorum ama durumunun ne kadar kötüleşebileceğini siz de biliyorsunuz."

Bay Mercer ve Doktor Banerjee, Becky'nin hastalığının seyri ve tedavi planı hakkında kısık sesle konuşmaya devam ettiler. Bay Mercer, alışveriş merkezindeki birinin suç duyurusunda bulunması ihtimaline karşı bir avukatla konuşması gerekip gerekmeyeceğini sordu. Emma onları yarım kulakla dinliyordu. İlaç verilmiş annesinin sessizce yattığı odaya

baktı, sonra gözlerini Doktor Banerjee'nin kucağında duran, tıbbi kayıtlar ve tutuklanma raporlarıyla dolu dosyaya çevirdi.

İki dünyasını bir stereoskoptaki yan yana iki görüntü gibi hayal etti. Becky onun hüzünlü, güzel, sevgi dolu ama trajik annesi miydi? Yoksa insanlara bıçak çeken bir kaçık, yatağa bağlanmayı hak edecek vahşilikte biri miydi? Ellerini yumruk yaptı. Artık sevecen küçük Emma değildi. Annesinin hayatında tekrar belirmesini *sindirmeye çalışan* hüzünlü genç Emma da olamazdı. Tamamen farklı bir insandı şimdi. Sutton rolü yapan Emma'ydı. Hayatta kalmak için mücadele etmek, zor sorular sormak ve bilmek isteyip istemediğinden emin olmadığı gerçekleri öğrenmek zorunda olan sert ve pratik Emma'ydı. Bir cinayeti çözecek olan kızdı. Bunu yapmak içinse o dosyada neler olduğunu görmesi gerekiyordu.

O dosyadakileri görmeyi ben de çok istiyordum. Emma'nın, dosyayı ele geçirmek için bir yol bulması gerekiyordu.

1

BEYAZ YALANLAR VE MAZERETLER

Bay Mercer arabayı evlerinin önüne çektiğinde saat gece yarısını henüz geçmişti. Mutfağın ışıkları yanıyordu; Bayan Mercer onları bekliyor olmalıydı. Ama adam arabadan inmek için hareketlenmedi. Emma'yla birlikte sessizce oturdular. İkisi de birbirlerine bakmıyordu. Klima kapandığı için arabanın içi boğucu olmuştu.

Bay Mercer, Emma'nın elini tutup sıktı. "Annenle bu şekilde tanışmanı gerçekten istemezdim," dedi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Emma, camdan dışarı bakarak. Bay Mercer'ın, kaza geçirmeden önce çimenlikte açtığı çukuru görebiliyordu. Adam oraya bir şeyler ekmek istiyordu ama karanlıkta çukur taze bir mezara benziyordu.

"Çok üzgünüm," diye devam etti adam. "Onu o şekilde görmek senin için zor olmuş olmalı."

Emma bir şey demedi. Vücudu yaralanmış ve zayıf düşmüş gibiydi. Bir gün annesini aramaya başlamayı, özel bir dedektif tutup ya da kendi yetenekleriyle onu bulmayı hep hayal etmişti. Bazı hayallerinde onu terk ettiği için Becky'ye ağız dolusu laf ederdi. Bazılarındaysa koşup kollarını boynuna sarar ve onu affederdi. Ancak bugün yaşananları hiçbir şekilde hayal etmemişti.

Uzun bir aradan sonra Bay Mercer yine söze girdi. "Yarın onu ziyarete gideceğim. Biraz daha iyi ve tutarlı olmasını umuyorum. Sen de gelmek ister misin?"

Emma dudağını ısırdı. Becky'ye sormak istediği şeyler vardı ama bunu büyükbabasının yanında yapamazdı. Ya annesi ona Emma demeye devam ederse? Birileri onun kimden bahsettiğini anlayabilirdi. O dengesiz halinde, Sutton'ın Emma adında bir ikizi olduğunu söyleyebilirdi. O zaman ne olurdu?

Bay Mercer ona anlayışla bakıp elini sıktı. "Şimdi karar vermek zorunda değilsin." Kemerini çözdü. "Artık içeri girsek iyi olur. Annen endişelenmiştir."

Emma, antrenin parlak ışığında gözlerini kısınca koridorun diğer ucundaki mutfakta bulunan ada tezgâhtaki taburelerden birinde, en sevdiği havlu sabahlığıyla oturmakta olan Laurel'ı gördü. Bayan Mercer da onun yanındaydı ve ananas şeklindeki kupalara kahve dolduruyordu. Emma ile Bay Mercer'ı gördüğünde neredeyse demliği düşürecekti.

"Nerelerdeydiniz?" diye sordu. "Gece yarısı oldu. Neden telefon etmediniz? Sizi kaç kez aradım biliyor musunuz?"

Bay Mercer mahcubiyetle telefonu cebinden çıkarıp cevapsız çağrılara baktı. Emma kendi telefonunda da muhte-

melen pek çok çağrı olduğunu tahmin edebiliyordu. "Çok özür dilerim, hayatım," diye mırıldandı Bay Mercer.

Laurel gözlerini kısarak Emma'yı dikkatlice inceledi ve ceketindeki bir şeye işaret etti. "Şu ne?"

Emma kafasını eğdiğinde yakasındaki hastane ziyaretçi kartını fark etti ve keskin bir nefes aldı. Eve dönüş yolunda o kadar bitkindi ki kartı çıkarmayı unutmuştu. Çıkardığı kartı cebine soktu ama artık çok geçti.

"Hastanede miydiniz?" diye sordu Bayan Mercer.

Bay Mercer, Emma'yla bakıştı, bir süre sonra da konuştu. "Bak, seni rahatsız etmek istemedim ama dizim çok ağrıyordu. Kontrol ettirmeye ve eczaneden ilaç almaya gittim. Aramadığımız için özür dilerim, hayatım. Hastanede telefonlar çekmiyordu ve saatin kaç olduğunun farkında değildik."

Mutfak masasının tepesindeki saat gürültüyle tik tak ötüyordu. Ailenin köpeği Drake yatağında doğrulup silkindi, sonra tekrar yattı. Bayan Mercer kalkıp kollarını göğsünde birleştirdi. Emma, kadının Becky'yi büyütürken de akşamlarını böyle geçirip geçirmediğini merak etti. Geç saatlere kadar oturup, içemeyecek kadar gergin olduğu çaylar hazırlayarak her an kötü haber gelmesini mi beklemişti? Büyükannesinin endişelenmesine neden olduğu için Emma kendisini kötü hissetti.

Sonunda kadın içini çekip Emma'ya döndü. "Eh, bu akşam Drake'i yürüyüşe çıkarma sırası sendeydi, Sutton. Bunun için geç oldu ama en azından bahçeye çıkarabilirsin."

Emma kafa salladı. "Gel, oğlum."

Köpek bir kez daha tembelce kalktı. Emma arka bahçeye giden kapıyı kaydırarak açtı ve Drake'in peşinden dışarı çıktı.

Köpek çiti koklarken Emma kendisini dövme demirden sandalyeye bırakıp yıldızları izlemeye başladı. Küçük bir kızken yıldızlara hayatındaki şeylerden isimler takardı. Öğretmen Yıldız vardı mesela. Bu güzel, ışıl ışıl yıldıza çok sevdiği üçüncü sınıf öğretmeni Bayan Rodehaver'ın adını vermişti. Gökyüzünün kenarına itilip ışık kirliliği nedeniyle örtülmüş iki yıldıza, korkunç sınıf arkadaşlarından esinlenerek Zorba Yıldız ve Şımarık Yıldız diyordu. Bir de Emma Yıldız, Anne Yıldız ve Baba Yıldız vardı. Bu üç parlak yıldız birbirlerine yakındı ama çok da iç içe değillerdi. Emma, biri Orion takımyıldızının bir üyesi, biri de Ethan'ın söylediğine göre Venüs olan bu yıldızların birbirlerinden uzak düşme nedenleriyle ilgili hikâyeler uydururdu. Kavuşmak için bir laneti bozmaları, bir bilmeceyi çözmeleri ya da kutsal yolculuk yapmaları gereken iki yıldız olduklarını düşünürdü ve hikâyelerinin sonunda onları hep bir araya getirirdi.

Ancak bu akşam annesini gördükten sonra hikâyesinin mutlu sonla biteceğinden o kadar da emin değildi.

"Eee, *gerçekte* ne yapıyordun bu akşam?"

Emma sıçrayıp dönünce burnuna sümbülteber esanslı losyon kokusu doldu. Laurel arkasında dikiliyordu ve veranda ışığı bal sarısı saçlarının tepesinde bir hale oluşturmuştu.

"Babamın dizi gerçekten de ağrıdı mı?" diye sordu Laurel. "Yoksa eskiden olduğu gibi yine senin yaptığın bir şeyi mi örtmeye çalışıyordu?"

Emma gözlerini kısıp karanlıkta Laurel'ın yüzünü okumaya çalıştı. "Örtülecek bir şey yok," dedi net ve sert bir sesle. "Babamın bacağı ağrıdığı için hastaneye gittik. Böyle bir şey hakkında ne diye yalan söyleyeyim ki?"

Laurel ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Tanrım, bilmem ki Sutton. Zaten yalanlarının yarısının nedenini bilmiyorum. Biliyorsun, bu konuda koca bir *oyun* bile icat ettin."

"Yanlış hatırlamıyorsam sen de o oyunda olmak için bana yalvarmıştın."

"Peki, peki, pes." Laurel sabahlığını kendisine sıkıca sarıp Emma'nın yanındaki sandalyeye oturdu. Hafif bir esinti verandadaki rüzgâr çanlarını şıngırdattı. "Bana güvenebileceğini biliyorsun. Tüm bu sırlar ne iş?"

Emma verandadan gelen ışıkta Laurel'ın hevesli ve umutlu yüzünü görebiliyordu. Bir an için ona Becky'yi anlatmayı kafasından geçirdi. Tüm gerçeği olmasa da annesinin ona Emma dediğini atlayarak anlatabilirdi. Biyolojik annesiyle tanıştığını Laurel'a söylemekten ne zarar gelirdi ki? Sutton da ilk şoku atlattıktan sonra üvey kardeşine gerçekleri anlatırdı büyük ihtimalle.

Ama eğer Sutton'ın ölümünden gerçekten Becky *sorumluysa* Laurel'ın bir şey bilmemesi yararına olurdu. Emma bahçeye, Drake'in kuş havuzunun etrafını turladığı yere baktı.

"Tamam, beni enseledin," dedi. "Baba-Kız Paten Derbisi için alıştırma yapıyorduk. Babamın derbi adı Doktor Kötühisset olacak. Ben Paris Helton ve Nicole Şirret arasında kaldım. Sence hangisi olsun?"

"Yalancı!" Laurel onun koluna bir yumruk geçirdi ama gülüyordu. Gerginlik kaybolmuştu.

"Babamın bacağında o tel takılıyken kazanma şansımız olur mu bilmiyorum ama yine de deneyeceğiz. Her zaman dediğim gibi, hedefini yüksek tut," dedi Emma gülümseyerek.

Laurel veranda salıncağından bir minder alıp Emma'ya vurdu. Emma çığlık atarak başını eğerken karşılık vermek için bir yastık kaptı. Drake neler olduğunu görmek için verandaya geldiğinde kızların ikisi de sandalyelerin iki yanından birbirlerine minder fırlatarak kahkahalarla gülüyorlardı.

"Kızlar?" Bayan Mercer'ın silueti kapıda belirdi. "Ne yapıyorsunuz? Bütün mahalleyi uyandıracaksınız. Drake, içeri gir. Laurel, Sutton, yatağa."

Kapı kapandı. Emma ile Laurel birbirlerine baktılar, sonra sessiz kahkahalara boğuldular.

Kardeşlerimi içimde bir sızıyla izledim. Onların yanında olmayı ne çok isterdim. İkizimin, Laurel'ın kızgınlığını yok etme yeteneğine hayran kalmıştım. Ben bu konuda hiç başarılı olamamıştım.

"Sutton," diye fısıldadı Laurel, gözlerine bakabilmek için Emma'yı hafifçe iterek. "Her ne oluyorsa... Yardım edebileceğim bir şey olduğunda bana söylemen yeter, tamam mı?"

Emma bir şeyler olduğunu inkâr etmeyi düşündü ama sonra dudağını ısırdı. "Tamam," dedi.

Sonra kalkıp lambaları hâlâ yanan mutfağa girdiler. Bense sessiz ve görünmez kardeşleri olarak yine peşlerindeydim.

10

İKİ KİŞİLİK ÇAY

Ertesi gün okuldan sonra Emma tenis antrenmanını asıp direkt eve gitti. İçeri girdiğinde ev, antrede yankılanan dolaplı saatin sesi dışında tamamen sessizdi. Bu sakinlikte telefonu bipleyince Emma korkuyla sıçradı. Ethan'dan mesaj gelmişti: TENİS ANTRENMANINDA GÖREMEDİM SENİ. HER ŞEY YOLUNDA MI?

EVET, BİRAZ DİNLENMEK İSTEDİM SADECE, diye cevap attı Emma. Dün gece hastane yatağına bağlanmakla alakalı kâbuslar yüzünden pek uyuyamamıştı.

NASIL GİDİYOR?

Emma'nın parmakları klavyenin üzerinde asılı kaldı. O sabah okulda Ethan'a hızlıca Becky'yle ilgili olanları anlatmıştı. Birileri dinliyor olabileceği için pek fazla detaya girmemişti; Sutton Mercer'ın, kaçık annesi hakkındaki ha-

berlerin yayılmasını isteyeceğini sanmıyordu. Ethan anlattıklarını dinledikten sonra Emma'ya sarılmıştı. "Böyle bir şeyle karşı karşıya kaldığın için üzgünüm," demişti. Onun yanında olduğunu bilmek Emma'yı az da olsa rahatlatmıştı.

İYİYİM, diye yazdı sonunda Emma. AMA SENİ ÖZLEDİM. BU AKŞAMKİ PİKNİĞİMİZİ İPLE ÇEKİYORUM.

BEN DE, dedi Ethan. SAAT 8'DE GÖRÜŞÜRÜZ O ZAMAN.

Emma, TAMAM, diye cevap attıktan sonra kapıyı yavaşça kapattı. Uzun kuyruğunu sallayarak antreye gelen Drake'in kulaklarının etrafındaki yumuşak tüyleri okşadı. "Merhaba, dostum," diye fısıldadı.

Köpek kafasını kaldırıp onun yüzünü yaladı. Sonra da Sutton'ın odasına gitmek için hareketlenen Emma'nın peşine düştü. Tırnakları ahşap zeminde tıkır tıkır sesler çıkarıyordu.

Merdiven duvarlarında aile fotoğrafları asılıydı. Mercer'ların yıllar içinde gittiği Disneyland, Paris, Maui gezilerinde, Noel sabahlarında ve okul ödül törenlerinde çekilmiş fotoğraflardı bunlar. Emma, saçları iki yandan toplanmış yedi yaşındaki Sutton'ın bir okul fotoğrafını düzeltmek için durdu. İkizinin gülümsemesinden bile yaramazlık akıyordu; paçasını her türlü şeyden kurtarabileceğini biliyormuş gibiydi.

Emma basamakların yarısını çıkmıştı ki Bayan Mercer elinde çamaşır sepetiyle koridorda belirdi. Bu sabah giydiği, özel terzi elinden çıkma şık takım elbiseyi çıkarıp, koyu renkli kot ve kısa kollu kaşmir kazak giymişti. Emma'yı merdivende görünce şaşırdı. "Sutton!" diye bağırdı. "Evde ne arıyorsun?"

Emma ellerini tırabzana dayadı. "Başım ağrıdığı için tenisi astım." Doğruyu söylüyordu aslında. Dünkü Becky ziyareti onu iliklerine kadar sarsmıştı.

Bayan Mercer'ın endişeyle kaşlarını çattığını görünce konuşmaya devam etti. "Ama iyiyim. Bir aspirin yuttum ve kendimi daha iyi hissediyorum. Sadece sıcak tenis kortunda koşturmayı canım hiç istemedi." Kafasını yana eğdi. "Sen evde ne yapıyorsun?"

Bayan Mercer gülümsedi. "Bugün işten erken çıktım. Sonuna kadar oturmayı hiç istemediğim bir toplantı vardı."

"Yani ikimiz de kaçağız," diye takıldı Emma.

Bayan Mercer sepeti kolunun altına aldı. "Birlikte çay içelim mi? Ben de tam oturup bir fincan çay içmeyi aklımdan geçiriyordum."

Emma aslında eve dikkatini toplamak için gelmişti. Sutton'ın başına ne geldiğini gerçekten bulup bulamayacağını düşünmeye ihtiyacı vardı. İkizinin odasında bir süre yalnız kalıp gevşemek istiyordu ama kadının teklifini de geri çevirmeye gönlü elvermedi. "Olur."

Mutfağın yerden tavana pencerelerinden içeri güneş ışığı dolmuştu. Emma tezgâha oturdu ve Bayan Mercer'ın, mor çiçekli bir demliğe büyük yapraklı çay doldurmasını izledi. "Küçükken oynadığın çay oyunlarını hatırlıyor musun?" diye sordu kadın gülümseyerek. "Pelüş oyuncaklarını buraya getirip masaya oturtur ve onlara çörek ikram ediyormuş gibi yapardın."

"Çörek mi?" Emma, Sutton'ın bunu yapmasını hayal ederek gözlerini devirdi. "Öyle bir şey yapmazdım."

"Yapardın. Çörek ne demek onu bile bilmiyordun büyük ihtimalle; bir yerde duymuştun ve söylenişi hoşuna gitmişti."

Emma gülümsedi. Kardeşinin bu güzel anılarını duymak hoşuna gidiyordu.

Annemin bana dair böyle güzel anılar *saklaması da* benim hoşuma gidiyordu.

"Ethan nasıl?" Bayan Mercer yaprakların üzerine sıcak su ekleyince demlikten lavanta kokulu buhar yayılmaya başladı.

"İyi." Emma yüzündeki şapşal gülümsemeyi silemiyordu. "Bu akşam piknik yapacağız."

Bayan Mercer tek kaşını kaldırdı. "Ne romantik."

Emma yanaklarının kızardığını hissederek kafasını eğdi. "Yıldızları izleyeceğiz. Ethan astronomiyle çok ilgili. Ben de oraya götürmek için kurabiye yapmayı düşünüyorum."

"*Sen mi* kurabiye yapacaksın?" Bayan Mercer ona baktı. "Sen fırını çalıştırmayı bile bilmiyorsun ki!"

"Şey, öğrenirim herhalde," dedi Emma. Sutton'ın yemek yapmayı bilmemesine şaşırmamıştı. Kendisi ortaokuldan beri bir şeyler pişirirdi. Koruyucu ailelerini etkilemek amacıyla çikolata parçacıklı, yulaflı ya da fıstık ezmeli kurabiyeler yapardı hep. Pişirmek onu rahatlatıyordu. Oturup, Goodwill'den aldığı iPod'da en sevdiği şarkıları dinlerken şeker ve çikolatanın leziz kokularını içine çekmeyi çok severdi.

Bense kardeşimin artan hamuru kaşıktan yalamamasını umuyordum. Sutton Mercer'ın bel simidi *olamazdı.*

"Eh, azıcık yanmış olsalar da eminim Ethan bayılacaktır," diye dalga geçti Bayan Mercer.

"Tanrım. Sağ ol anne ya," diye homurdandı Emma. Ethan'la geçirecekleri akşamı düşünmek bile kalbinin hızlanmasına ye-

tiyordu. Film stüdyolarındaki randevularının üzerinden asırlar geçmiş gibiydi. Ethan'ın nefesini kulaklarında, dudaklarını dudaklarında hissetmek için sabırsızlanıyordu. Çocuğun o sabah gönderdiği gizemli mesajı düşünerek gülümsedi. "N 32° 12' 23.2554", W 110° 41' 18.3012" = <3? SAAT8?" yazmıştı mesajında. Emma bir anlık şaşkınlıktan sonra koordinatları Sutton'ın iPhone'una girmiş ve Saguaro Ulusal Parkı'nı gösterdiğini görmüştü. Ve "Bilmece şeklinde davet göndermesi" maddesi de *Ethan'ın Yaptığı Tatlı Şeyler* listesine eklenmişti.

Demlik ıslık çalmaya başlayınca Emma düşüncelerden uyandı. "O kavgadan çok fazla hasar almadı, değil mi?" diye sordu Bayan Mercer.

Emma omuz silkti. "Almadı sanırım. Gözü morardı ama bunun kendisini havalı gösterdiğini düşünüyor."

Bayan Mercer içini çekti. "Thayer'a vurmamalıydı. Erkekler hiç durup düşünmüyorlar, değil mi? İnsanlar böyle kavgalardan ciddi yaralar alabiliyor. Kavganın içinde olmayanlar bile." Emma'ya baktı. "Sen tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun Sutton?"

Emma eteğindeki tozu silkeledi. "Hiç duymadın mı? Ben Sutton Mercer'ım. Oğlanların benim için kavga etmesine bayılırım."

Bayan Mercer kollarını göğsünde birleştirdi. "O ikisi kavga etmeye başladığında rengin öyle bir attı ki. Seni hiç öyle görmemiştim."

Kadının gözlerine bakarken Emma'nın içi minnettarlıkla doldu. İki erkeği birbirine düşürmekten aslında hiç hoşlanmadığına başka kimse inanmıyordu. "Ne yapacağımı bile-

miyorum," diye itiraf etti. "Ethan'dan hoşlanıyorum. Thayer'la aramızdakiler kesinlikle bitti. Ama ikisini de bir türlü buna ikna edemiyorum."

Bayan Mercer çayını yudumladı. "Biliyor musun Sutton? Sorun, senin onlara yanlış sinyal vermen değil, uğrunda kavga etmeye değer biri olman. Bunun için kendini suçlayamazsın."

Şu anda, beni evlat edinen bu kadının omzuna kafamı yaslayabilseydim yaslardım. Öldüğümden beri, öldürülmeyi hak etmek için ne yaptığımı Emma da ben de çözmeye çalışıyorduk. Pek çok insana, yok olmamı istemeleri için o kadar çok sebep vermiştim ki birilerinin beni daha önce öldürmemesine de şaşıyordum aslında. Şimdi annemden hakkımda hoş bir şey duymak iyi gelmişti.

Bayan Mercer bir paket dikdörtgen kurabiye açıp tabağa koydu. "Eh, ben Ethan'ın sende olumlu etki oluşturduğunu düşünüyorum. Onunla görüşmeye başladığında beri notların düzeldi ve kardeşine karşı daha nazik oldun." Emma'ya annelere özgü bir tebessüm attı. "Ya da belki de küçük kızım artık büyüyordur."

Emma rahatsızca kıpırdandı. "Şey, bu çay seti nereden çıktı anne?" diye sordu konuyu değiştirme amacıyla.

Bayan Mercer gümüş şeker maşasının üzerinden ona tuhaf bir bakış attı. "Hatırlamıyor musun? Bu büyük-büyükannenindi. İskoçya'dan gelirken getirdiği tek şeydi. Ne kadar eski olduğunu bilmiyorum ama kuşaktan kuşağa aktarıldığını düşünüyorum."

İçime bir hüzün... ve öfke dolduğunu hissettim. Aile ta-

rihini kaç kez dinlemiş, evlat edinildiğimi düşündüğüm için kaç kez dışlanmış hissetmiştim? Büyükannemle büyükbabamın, bu hikâyelerin bana da ait olduğunu, bu çay setiyle İskoçya'dan gelen atalarımızla benim de akraba olduğumu neden söylemek istemediklerini hâlâ anlamıyordum. Hepsi Becky'yle alakalıydı tabii. Öyle uzaklaştırılmasına yol açacak ne yapmıştı da kendi köklerim hakkında bilgi edinmeme bile engel olmuştu?

Emma çay setine düşünceyle bakarken aklından benimle aynı şeyler geçiyordu. Kafasındaki çarklar dönmeye başlamıştı.

Kafasını kaldırdı. "Anne, sana bir şey sorabilir miyim? Senin... hiç pişmanlığın var mı?"

Bayan Mercer şaşırmış göründü. "Pişmanlık mı?"

"Bilirsin işte, seninle artık konuşmayan insanlar, sona erdirdiğin ilişkiler var mı mesela?" Niyetini çok belli ettiği için neredeyse yüzünü buruşturacaktı ama Bayan Mercer fark etmiş gibi değildi.

Büyükannesi gözlerini fincanına indirdi. "Bilirsin, bazı şeyler değişir. İnsanlar da. Bazen çok değer verdiğin bir insanı arkanda bırakman gerekebilir. Zor olabilir, tatlım." Bayan Mercer, üzerine ananas deseni işlenmiş kumaş bir peçeteyi katlayıp açtı. "Bazen de bazı ilişkilerin düzeltilemeyeceğini, ne kadar istesen de bazı insanlara güvenemeyeceğini kendine itiraf etmen gerekir."

Kadının sözlerindeki bir şey Emma'nın tüylerini ürpertmişti. Fincanına biraz daha çay doldururken birkaç yaprak düşüp sıvının içine yüzmeye başladı. Bu yapraklara baka-

rak geleceği görebilmeyi diledi Emma. Hatta geçmişi görse daha iyi olurdu.

Bayan Mercer kaşlarını çattı. "Niçin soruyorsun bunu, hayatım?"

"Bir şey için değil," dedi Emma dudağını ısırarak. "Senin, ne olursa olsun hep yanımda olduğunu düşünüyordum da. Acaba seni fazla zorladığım zamanlar oldu mu diye merak ettim." *Becky'nin yaptığı gibi*, diye düşündü, Bayan Mercer'ın açılmasını umarak. *Haydi büyükanne, Becky'nin sınırı nasıl geçtiğini anlat bana.*

Büyükannesi masanın üzerinden uzanarak Emma'nın elini tuttu. Parlak mavi gözleri endişeyle genişlemişti. "Bana bir şey söylemeye mi çalışıyorsun? Başın... dertte mi yoksa?"

Emma kafasını sağa sola salladı. "Hayır, tabii ki de değil. Her şey yolunda."

Bayan Mercer uzunca bir süre Emma'nın gözlerine baktı, sonra elini bırakıp fincanıyla tabağını aldı. İki porselen birbirine değince ses çıkarmıştı. Tekrar konuştuğunda kadının sesi tereddütlü ve dikkatliydi; sözcükleri kafasında henüz oluşturuyormuş gibiydi.

"Sutton, seni ve kardeşini çok seviyorum. İkiniz için her şeyi yaparım. Seni çok zorladığım zamanlar oldu, biliyorum. Ama bunun sebebi sana baktığımda başarılı, sağlıklı ve mutlu olabilmek için sahip olduğun tüm o potansiyeli görmem." Duraksadı. "Bir annenin sevgisi karşılıksızdır, Sutton. Sana olan sevgimin azalmasına neden olacak bir şey yapamazsın, emin ol."

Emma bakışlarını çayına indirdi. Büyükannesinin söyle-

dikleri içini büyük bir üzüntüyle doldurmuştu. Bir annenin sevgisi karşılıksız olmalıydı. Ama Bayan Mercer'ın, Becky için öyle hissetmediği belliydi. Becky de ikizleri için öyle hissetmiyordu.

Emma, Bayan Mercer'ın neden kendi kızı Becky'yi kabul etmeyip Laurel ile Sutton'ı kabul ettiğini bilmiyordu ama bugün kadından laf alamayacağını anlamıştı. Araştırmaya devam edip aradığı cevapları kendisi bulmalıydı.

Bunu ikimiz için de yapması gerekiyordu.

II

YILDIZLARIN ALTINDA PİKNİK

O akşam Emma parka vardığında Ethan çoktan gelmişti. Teleskopu plastik kılıfıyla sırtında asılıydı. Güneş kıpkırmızı bir alev topu halinde dağların ardında batıyordu. Bir an için güneş Ethan'ın yüzüne dünya dışı bir parıltı yansıttı; sanki içten aydınlanmış gibiydi.

Emma bir süre onu izledi ve *Ethan'ın Yaptığı Tatlı Şeyler* listesine 578. maddeyi ekledi: *Teleskopunu gitar gibi omzuna takıp rock yıldızı gibi görünmesi.* Yıpranmış kotu ve beyaz tişörtüyle çocukta gerçekten bir James Dean havası vardı. Onun yanına giderken Emma'nın kalbi hızla gümbürdüyordu.

"Merhaba." Ethan kollarını iki yana açtı. Emma yüzünü onun tişörtüne dayayıp temiz çamaşır kokusunu içine çekti. Göğüs kaslarını yanağında hissedebiliyordu. Ethan başına bir öpücük kondurunca Emma zevkle ayak parmaklarını kıvırdı.

"Haydi gel," dedi Ethan, elini tutup onu patikaya doğru çekerken. Park, avlanan yarasaların yumuşak sesleri, çekirgelerin ve ağustosböceklerinin cıvıltıları ve küçük hayvanların kum kazma sesleriyle capcanlıydı.

Dalları esintiyle sallanan bir çöl söğüdünün altında kırmızı-beyaz kareli bir örtü ve içine üzüm, çilek, bir baston ekmek ve Brie peyniri konmuş bir sepet duruyordu. Ethan bir şişe köpüklü elma şarabı ve plastik şampanya kadehleri bile getirmişti.

Emma keskin bir nefes alıp onun kolunu sıktı. "Tüm bunları hazırladığına inanamıyorum," dedi tiz bir sesle.

Ethan örtünün üstüne oturup onun da oturması için eliyle yanına vurdu. "Gerçek bir randevu olsun istedim. Bilirsin, romantizm falan." Şarabı açıp onun kadehini uzattı, sonra da kendi kadehine doldurdu.

Emma gülerken kadehlerini tokuşturdular. "Romantizme o zaman. Tabii ben bu konuda senin kadar iyi olduğumdan emin değilim. Belki de bana birkaç ipucu vermen iyi olabilir."

"Ayarlayabiliriz sanırım," diye mırıldandı Ethan. Sonra onu öyle yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü ki Emma daha fazlasını istemeden edemedi.

"Güzel dersti," dedi Emma soluk soluğa, Ethan geri çekilince.

Sonra ekmek ve peynirden atıştırarak rahatlatıcı bir sessizlik içinde gün batımını izlediler. Emma hep böyle romantik geceler hayal etmişti ama bu hayallerini paylaşmak için Ethan gibi birine sahip olabileceğini hayal etmeye cesaret edememişti. Bir erkek arkadaşta isteyebileceği her şey Ethan'da vardı ve sonunda kendisinin de şansı dönmüştü.

"Tüm bunlar bittiğinde... ne yapmamız gerektiğine dair düşünebildin mi?" diye sordu Ethan, ona gergince bakarak. Ethan'ın, Mercer'ların onu kabul etmemesi durumunda birlikte eve çıkma önerisini hatırlayan Emma kızardı. Dudağını ısırıp kafasını başka yöne çevirerek cevap verdi.

"Biraz." Tereddüt etse de sonra devam etti. "Seninle beraber olmak istiyorum, biliyorsun. Ama birlikte eve çıkmak gerçekten büyük bir adım. Üniversiteye gitmek istiyorum. Ve... ve böyle şeyler düşünmeden önce hayatımı bir toparlamam lazım." Üniversiteye giriş için yazacağı yazıda neler olacağını gözünde canlandırdı: *İkiz kardeşimin yerine geçerek onun cinayetini çözmeye çalışmak ve aile sırlarımızı öğrenmek bana sabır kazandırdı. Ayrıca aynı anda birden fazla iş yapma konusunda yetenekliyimdir.*

"Ben de," dedi Ethan hızla. "Yani, ben de üniversiteye gitmek istiyorum. Erken başvurularımı bile yaptım. Haber bekliyorum şimdi."

"Erken başvuru mu?" Emma etkilenmişti. Kendisi başvurularını son dakikaya sıkıştıracaktı büyük ihtimalle. Tabii bu sene başvurabilirse. Bir çileğin ucunu ısırdı. "Nerelere başvurdun?"

Ethan omuz silkti. "Arizona Üniversitesi ilk sırada tabii. Ayrıca Kaliforniya Üniversitesi Davis Enstitüsü'ne, Carnegie Mellon'a ve Kaliforniya Üniversitesi'ne başvurdum. Bir de girmem zor olsa da Stanford'a başvurdum. Hangisinden yeterli finansal destek alacağıma bağlı." Kaşlarını çattı.

"Bu okulların çoğu çok uzakta," dedi Emma şaşkınlıkla. Şoka girmemesi gerektiğini biliyordu; Ethan iyi bir öğrenciydi

ve mümkün olan en iyi okula girmek istemesi gayet normaldi. Ama Emma onun Tucson'dan ayrılacağını hiç düşünmemişti. Bu düşünce içinde düğümler oluşmasına neden oldu.

"Emma," dedi Ethan ciddiyetle, onun düşüncelerini okumuş gibi. "Seninle tanışmadan önce bu yerden gitmek için sabırsızlanıyordum. Bu şehirden nefret ediyordum. Buradaki insanlar her hareketini izliyor ve eleştiri yapıyor. Ama..." Yutkunup doğru sözcükleri bulmaya çalışırken onun elini tuttu. "Sen nereye gitmek istersen ben de oraya giderim. Tucson'da kalmak istersen burada yaşamanın bir yolunu buluruz. Eğer başka bir yere kabul edilirsem ve parasını karşılayabilirsem de farklı seçeneklerimiz olur. Ve tabii ki de sen hazır olmadıkça birlikte eve çıkmayız. Ben sadece ne olursa olsun sana yakın olmak istiyorum."

Emma'nın başı dönüyordu. Ethan'ın gözlerinde öyle büyük bir heves ve şefkat görüyordu ki söyleyecek söz bulamıyordu. Bu yüzden sadece uzanıp ona uzun bir öpücük verdi.

"O zamana dava çözülmüş olursa," diye fısıldadı Ethan kulağına. "Belki de birlikte uzaklara kaçabiliriz. Benimle birlikte okula gelirsin. Ben sonbaharda okula başlarken sen de başvuruların üzerinde çalışırsın."

Emma kendisini elinde bir kahve bardağıyla Stanford'ın bahçesinde hayal ederek gülümsedi. Ethan'ın felsefe seminerinden çıkmasını beklerken bir banka oturup Proust'ın *Kayıp Zamanın İzinde* kitabını okurdu. Ders saati bitince Ethan gelip ona kocaman bir öpücük verir ve onu, profesörüne "kız arkadaşım Emma Paxton" olarak tanıtırdı.

"Seni güvende tutabilirim Emma," diye devam etti Ethan. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem."

Ondan duydukları Emma'nın tekrar yeryüzüne inmesine neden oldu. Üzgün bir şekilde geri çekilerek kafasını iki yana salladığında büyü aniden bozuldu. "Tucson'dan ayrılamayacağımı biliyorsun. Kardeşimin canını yakan kişi hâlâ serbestken olmaz." Hava iyice kararmıştı ve gökyüzündeki yıldızlarla ince hilâl şeklindeki ay parlıyordu. Emma kapkaranlık çöle baktı. "Bu işe ilk başladığımda sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. Ama şimdi... Sutton'ı *tanıyormuş gibi* hissediyorum Ethan. Tuhaf olduğunu biliyorum ama bazen onun burada, yanımda olduğunu ve beni teşvik ettiğini hissediyorum. Onu seviyorum ve yüzüstü bırakmam imkânsız. Adaleti hak ediyor." Kafasını tekrar iki yana salladı. "Ya bu davayı çözeceğim ya da denerken öleceğim."

Tüm varlığımın o anda donduğunu hissettim. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir söz vermemiş, hayatını riske atmamıştı. Emma'nın beni duyamamasına ilk defa seviniyordum. Çünkü ona ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek sözleri bulabileceğimi sanmıyordum.

Emma, titreyen mum ışığında Ethan'ın renginin attığını gördü. "Öyle konuşma," diye fısıldadı. "Başına kötü bir şey geldiğini düşünmek bile istemiyorum. Buna dayanamam."

Emma ellerinin arasında onun titreyen ellerini hissedince birden fark etti ki Ethan, onun içinde bulunduğu tehlikeyi gerçekten anlamamıştı. Katilin Emma'yı izlediğinin hiç farkında değildi. Eski Tucson Film Stüdyoları'nda olanları hatırlayan Emma, *ikimizi de izliyor*, diye düşündü.

"Şu anda her şey o kadar karışık ki," dedi Emma yatıştırıcı bir sesle. "Mercer'lar gerçekte kim olduğumu öğrenince,

sen üniversiteye kabul mektuplarını alınca, ben de zaman bulup üniversitelere başvurduğumda neler olacağını göreceğiz. O zamana kadar bir karar veremeyiz zaten."

Ethan yavaşça kafa salladı. "Hiç ipucu var mı?"

Emma başını sağa sola salladı. "Hayır ama Becky hakkında öğrenmem gereken şeyler var." Net bir tonla konuşmaya çalışıyordu ama sesi titremişti yine de. "Kadın, saçını bile tarayabilecek halde değil. Böyle bir plan yapabilir mi? İkizlerinden birini öldürüp beni, Sutton'ın yerini almaya zorlayabilir mi ya da beni boğmak için Charlotte'un evine girebilir ve fark ettirmeden beni takip edebilir mi? Çok karmaşık."

Ethan tereddütle cevap verdi. "Ne yapacağı kestirilemeyecek birine benziyor."

Emma onun sesindeki şüpheyi duyabiliyordu. Becky'nin kendisine sürpriz yaptığı zamanları düşündü. Annesi bir an, bozulmuş bir greyfurt için süpermarketin ortasında ağlarken bir an sonra yerel bir lokantada garsonu ödeme konusunda ikna etmeye çalışabilir ya da Emma'yı bilet almadan gizlice bir Disney filmine sokabilirdi. Bazı zamanlar çok kurnaz ve zeki olabilirdi. Hayatta kalmayı beceren biriydi. Emma da annesi de hayatta kalmayı iyi becerirlerdi ve bu, her işin altından kalkabilecekleri anlamına gelirdi.

Ama annesinin cinayet işleyebileceği anlamına gelmezdi, değil mi? Sonra aklına, Becky'nin yüzünde ürkütücü derecede sakin bir ifadeyle ona gerçek adıyla seslendiği an geldi. Onun Sutton olmadığını biliyor gibiydi. Bundan emin gibiydi hatta.

Emma hastanede gördüğü dosyayı düşünerek gözlerini ovaladı. "Doktor Banerjee yıllardır annemin doktoruymuş.

Hakkında oldukça kalın bir dosyası var. Eminim dosyalarda seans notları, tanı testleri gibi şeyler bulunuyordur. O dosyayı ele geçirebilirsem birkaç soruma cevap bulabilirim."

Ethan'a döndüğünde çocuğun sırtının gerildiğini, dudaklarının öfkeyle ince bir çizgi halini aldığını gördü. Karanlıkta gözleri simsiyahtı, donuktu ve okunması mümkün değildi. "Psikiyatri kayıtları gizlidir Emma," dedi.

Sesindeki soğukluk karşısında Emma geri çekildi. "Biliyorum. İnan bana, annemin delilik geçmişine çok da meraklı değilim. Ama aradığımız cevapları bu şekilde bulabiliriz. Başka ipucu yok çünkü."

Ethan kafasını şiddetle iki yana salladı. "Hayır. Bu yanlış."

"Ethan, bu Becky'yi temize çıkarabilir!" diye bağırdı Emma. Ona sinir olmuştu. Annesinin katil olduğuna mı inanmak *istiyordu?*

"Birilerinin kafasında sakladığı şeyleri öyle deşmeye hakkın yok!" diye patladı çocuk. Sonrasında ikisi de bir süre konuşmadı. Çölde çakallar uluyordu.

Ardından Ethan yüksek sesle nefes verdi. "Özür dilerim. Bu konuda biraz katıyım."

Hayatının başka bir döneminde olsa Emma da ona katılırdı. Birilerinin özel kayıtlarını karıştırmayı kendisi de istemiyordu; özellikle de kendi annesininkileri. Ama Sutton'ın hayatındaki insanlar sırlarını çok iyi koruyorlardı ve Emma'nın güvenliği öğrenebileceği şeylere bağlıydı.

"Önemli değil zaten. O dosyalara ulaşamam." Emma içini çekti. "Kayıtlara bakmayı ben de istemiyorum, Ethan. Ama artık çıkmazlardan bıktım."

Ethan elini onun yanağına koydu. "Hüsrana uğradığını biliyorum."

"Ben de özür dilerim," dedi Emma üzgünce. "Romantiklik de buraya kadarmış, ha?"

Ethan'ın yüzünden küçük bir gülümseme geçti. "Ben tamamen sona erdiğini söylemezdim," diye fısıldadı onun kulağına. Sonra yüzünü nazikçe boynuna sürtüp boğazına yumuşak bir öpücük kondurdu. Onun dokunuşuyla vücuduna ürpertiler yayılan Emma parmaklarını Ethan'ın saçlarına daldırdı. Kısa tartışmalarının alevi henüz sönmese de azalmış, farklı bir enerjiye dönüşmeye başlamıştı. Ethan onu öncekinden daha uzun, daha derin öperken Emma gözlerini kapatıp kendisini ona bıraktı.

Mumların biri hariç hepsi sönmüştü. Yanan minik aleve bakarken Thayer'la bağrışmalarımızı ve bunları takip eden ateşli öpüşmelerimizi hatırladım. *Düşünceli biriyle çıkarsan böyle olur kardeşim,* diye düşündüm. *Çok kavga edersin, çok özür öpücüğü alırsın.*

Emma ile Ethan barıştığı için mutluydum. Ama aklımdaki soru hâlâ oradaydı: Emma, Becky'nin masum olup olmadığını nasıl öğrenecekti?

Ve bu konuda ona Ethan yardım etmeyecekse kim edecekti?

12

ÇATIDAKİ CANAVARLAR

Ertesi gün işkence gibi bir tenis antrenmanından sonra Emma evin üst katındaki koridorda durmuş, çatı katına açılan kapağa bakıyordu. Çıktıkları baba-kız –daha doğrusu büyükbaba-torun– yemeğinde Bay Mercer ona, Becky'nin eski eşyalarının bazılarının hâlâ çatıda durduğunu söylemişti. Belki de oradaki bir şey, annesinin ailesiyle ilişkisine ve güdülerine ışık tutardı. Küçük bir ipucu olsa da şu anda elinden bundan başkası gelmiyordu.

Saatine baktı. Ev şimdilik onundu –Bay Mercer hastanedeydi, Bayan Mercer birkaç işi için dışarı çıkmıştı, Laurel ise fizik projesi için hâlâ okuldaydı– ama ne zamana kadar yalnız kalacağını bilmediği için hızlı hareket etmeliydi. Tavandaki ipi çektiğinde koridorda ona eşlik etmekte olan Drake, yukarıdan inen tozları görünce geriye doğru kaçtı. Kocaman olmasına rağmen bayağı korkak bir köpekti.

Emma merdivenin iki yanını tutup karanlığa doğru tırmandı. Ailenin bırakılmış hobilerinden veya geçmişten kalan eşyalarla dolu çatı katı kâğıt küfü ve naftalin kokuyordu. Bir çift kayak, saramış bir prova mankenine dayanmıştı. Kırmızı-yeşil Noel süsleriyle dolu şeffaf kutular düzenli bir şekilde yere dizilmişti. Yanağı çatlamış bir porselen bebek, sallanan çocuk sandalyesinden boş gözlerle bakıyordu. Çatının bir ucundaki, arka bahçeye bakan küçük, kirli pencereden içeri birkaç güneş ışını girmişti.

Çatı katı, eski hayatımla alakalı eşyalar ve yerler gördüğümde gelen o sinir bozucu déjà vu hissini geri getirmişti. Buradaki bazı şeyler –kumaş kaplı taburesi olan pembe çocuk makyaj masası, North Face sırt çantası, örümcek ağlarıyla kaplanmış eski masa oyunları– beni mıknatıs gibi kendilerine çekiyordu. Bunların benim için anlamı olduğunu biliyordum ama ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Emma bir süre öylece durup Mercer'ların, Becky'nin eşyalarını nereye koymuş olabileceğini düşündü. Bir köşede BİZDEN UZAKLAŞAN GİZLİ KIZIMIZIN EŞYALARI adlı bir kutu olacak değildi herhalde. Ama Bay Mercer'ın fotoğrafları almak için kısa süre önce buraya girdiğini bildiği için yeni el sürülmüş gibi görünen yerleri bulmak için etrafına bakındı. Bakışları oymalı bir Çin sandığına kaydı. Bunun yanında grileşmiş birkaç ayakkabı kutusu vardı ve sandığın üzerinden yeni indirilmiş gibi duruyorlardı. Gül ağacı sandığın kapağındaki desenlerin arasında toz yoktu. Emma kendisini hazırlayıp kapağı açtı.

Sandığın içi tütün ve eski gazete kokuyordu. Tek kulaklı bir pelüş tavşan, mor renkli bir çift Dr. Martens asker botu-

nun birine yerleştirilmişti. Bunun altında bir kaşkola sarılmış gümüş bir ayna, birkaç kırık CD kabı, Sylvia Plath'in *Ariel* kitabının sayfaları kıvrılmış bir baskısı ve buruşmuş bir paket sigara duruyordu. Sanki birileri Becky'nin odasındaki eşyaları toplayıp sandığa tıkmıştı. Sonra Emma, rengi solmuş dergilerden oluşan yığının altına sıkıştırılmış, karalamalarla dolu bir kompozisyon defteri buldu. Kalbi sızlamaya başladı. Nerede bir günlük görse tanırdı çünkü kendisi de hatırı sayılır sayıda günlük yazmıştı. Annesinin yazdığını hiç bilmiyordu gerçi.

Genç Kız, Annesinin Eski Günlüğünü Buldu ve Günlükte Yazanlar Her şeyi Değiştirdi, diye düşündü Emma, kapağa bakarak. Sonra defteri açtı.

El yazısı acı verici derecede tanıdıktı. Emma'nın çocukluğundaki doğum günü kartlarında ve geçen hafta Becky'nin lokantaya onun için bıraktığı notta gördüğü karmaşık harflerdi bunlar.

İlk başlarda günlükteki yazılanlar düzgün ve düzenliydi. Saat bile yazılmıştı.

Bugün beşte uyandım ve bir daha uyuyamadım.
Bu yüzden pencereden çıkıp Denny'lere gittim. Masaya inmediğimde ve ayakkabılarımın ortada olmadığını gördüklerinde annemle babam panikleyip evden kaçtığımı düşünmüşler. Bu yerde insan huzur içinde Grand Slam kahvaltısı bile edemez mi ya?

Birkaç gün sonra yazılanlarsa şöyleydi:

tg: kaktusunx

Annemin geçen seneki "tatlı on altı" doğum günüm için aldığı beyaz elmas küpeleri 200 dolara sattım. Bir yanım onları sattığım için kötü hisseti ama ben o kadar da iyi biri değilim, annem de bunu bilmeli. Bu paraya, Gandin'lerin bebeğine dadılık ederek kazandığım 150 dolar da eklenince buralardan gitmek için yeterli paranın bilirkişi kısmını topladım diyebilirim.

Emma kafasını defterden kaldırdı. Göğsünde tuhaf bir sızı belirmişti. Yazıların üzerinden yirmi yıl geçmiş olsa da annesinin özeline burnunu sokuyormuş gibi hissetmişti. Ama özel olsun olmasın sonuçta bu tek ipucuydu. Sonraki sayfaya geçti.

Birkaç günde bir yazılan yazılar sayfalarca devam ediyordu. Bazı yerlerde çizimler de vardı; çoğu ayrıntılı soyut şeyler ya da çiçek açan sarmaşıklardı. Sayfalardan birine bir Emily Dickinson şiiri yazılmış, etrafı renkli çizimlerle donatılmıştı. Becky yazılarında okuldan, anne babasından şikâyet ediyordu. Ayrıldığı bir erkek arkadaşından, sonra da birlikte takıldığı çocuktan bahsetmişti. Üçüncü çocuğu ise aldatmıştı. Şaşırtıcı, neredeyse heves kırıcı derecede normal birine benziyordu. Yaratıcı, huysuz ve asiydi ama deli değildi.

Ancak kompozisyon defterinin yarısında yazılar değişmeye başlamıştı. Söylenenler tutarsız, düşünceler kopuk kopuktu. *Komşunun köpeği havlamayı kesmezse patlayabilirim,* diye yazmıştı Becky bir gün. *Bu şehir resmen zehirli. Üstümdeki giysiler bile tenimi acıtıyor.* Başka bir günse yalnızca şu sözcükler vardı: *Anne, çok üzgünüm.* Yazılar bazı yerlerde yanlamasına, bazı yerlerde de tuhaf spirallerle yazılmıştı.

Emma başka bir sayfa açtı ve nefesinin kesildiğini hissetti. Yan yana iki sayfada, kocaman kalın harflerle *Emma* yazıyordu.

Sonraki sayfada da farklı boyutlar ve yazı şekilleriyle, kıvrımlı veya kalın harflerle aynı isim tekrar tekrar yazılmış, çevresi renkli yıldızlarla süslenmişti. *Emma, Emma, Emma, Emma.* Sayfaları daha hızlı çevirmeye başlayan Emma, defterin geri kalanının sadece ve sadece tek bir kelimeyle, EMMA ile doldurulduğunu gördü. Bazen keçeli, bazen kurşun kalemle yazılan harfler gittikçe vahşileşiyordu. Hatta bazıları kâğıdı yırtacak kadar güçlü yazılmıştı.

Defter, Emma'nın titreyen ellerinden yere düşerek bir toz bulutu kaldırdı. Çatı katı etrafında tuhaf, gölgeli bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Becky'nin hasta olduğunu biliyordu ama bu... bu resmen takıntıydı.

Ben de korkmuştum. Annemizin aklından neler geçiyordu acaba? Bunları biz doğmadan önce mi yoksa doğduktan sonra mı yazmıştı?

O sırada garaj kapısı gürültüyle açılınca Emma sıçradı. Günlüğü hemen cebine koyup kalktı ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde el merdiveninden inip kapağı arkasından kapattı.

Koridora vardığında ev yine sessizdi. Kaşlarını çatıp merdivenden antreye indi. "Merhaba?" diye seslendi ama cevap gelmedi. Ön kapıyı açıp bahçeye baktı.

Görüşünü düzeltmek için gözlerini birkaç kez kırpmak zorunda kaldı. Mercer'ların bahçesindeki bir bitki sanki ayaklanmış da yürüyormuş gibi görünmüştü gözüne. Sessiz, loş çatı katından sonra gözleri ona oyun oynuyor olmalıydı.

Bir süre sonra yürüyen bitki, devasa bir sukulent taşımakta olan geniş omuzlu, uzun bir gence dönüştü. Bitkinin dikenli yapraklarının arkasına baktığında Thayer'ı gördü.

Onu görmek içimi eritti. Muhteşem bir çocuğu ağır şeyler taşırken izlemekten daha güzel bir şey var mıydı? Şu anda ellerim olması için, o elleri Thayer'ın omuzlarında ve nemli, karmaşık saçlarında dolaştırmak için her şeyimi verirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Emma.

Thayer iyi bacağının üzerinde dengede durup ona sırıttı. "Laurel dedi ki baban bahçe dizaynının ortasında sakatlandığı için çok üzgünmüş," diye açıkladı. "Sakatlanmasının yarı suçlusu ben olduğum için gelip işini bitirmesine yardım etmeliyim diye düşündüm. Ayrıca, diz sakatlanması nasıldır iyi bilirim," dedi kendi sakat bacağına kafasıyla işaret ederek.

Emma'nın yanakları memnuniyetle kızardı. Sutton'ın, Thayer'da ne gördüğünü anlayabiliyordu. Bu çocukta ilk karşılaşmada fark edilmeyen bir derinlik ve sıcaklık vardı. "Dur sana yardım edeyim," dedi Emma, ağır bitkinin bir ucundan tutarak. Birlikte üstündeki naylonu çıkarıp bitkiyi Bay Mercer'ın kazdığı çukura gömdüler.

"İğnelerine dikkat et, çok can yakabilirler," diye uyardı Thayer.

"Kaktüs iğnelerine alışkınım ben," dedi Emma. Toprakla kaplı bir halde geri çekildiklerinde bir kahkaha attı. Kolları ve yüzleri toprağa bulanmıştı. "Babama yardım etmen çok hoş," diye ekledi, yakıcı güneşten kaçmak için söğüt ağacının altına giderken.

Thayer omuz silkti. "Sadece doğru bir şeyler yapmak istedim. Elimden geldiği kadar yani." Emma'ya bir bakış

attı, sonra onu ilk defa görüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Her şey yolunda mı? Solgun görünüyorsun."

Emma çatıda bulduklarını düşünerek kafasını eğdi. "İki gün önce annemi yine gördüm," diye itiraf etti.

Thayer'ın uzun kirpikli ela gözleri endişeyle genişledi. "Nerede?"

Birden tüm hikâye Emma'nın dudaklarından dökülmeye başladı. Hastane ziyareti, annesinin ruhsal bozukluğu olduğunu keşfetmesi... Ona gerçek adıyla seslenmesi dışında her şeyi, Becky'nin birilerine bıçak çektiğini ve diğer olanları anlatırken Emma kalbinin etrafındaki baskının az da olsa azaldığını hissetti ve derin bir nefes aldı.

Thayer kısık bir ıslık çaldı. "Kahretsin."

"Aynen," dedi Emma. Thayer'la konuşmak çok kolaydı. Kendisini daha sakin, daha odaklanmış hissediyordu şimdi. "En kötüsü de bunu kimseye anlatamamam. Annem –yani beni evlat edinen annem– bilmiyor ve babam, bilmenin onu mahvedeceğini söyleyerek anlatmama izin vermiyor. Laurel'a da söyleyemiyorum. Diğer kızlara da anlatamıyorum çünkü gidip Laurel'a anlatırlar. Tüm bunlar çok acayip ve aptalca."

"Anne babandan sır saklamak berbat bir şey," dedi Thayer, yüzü kararırken. Sırtını ağaca yaslayıp kaşlarını çattı. Emma gözucuyla onu izliyordu. Aile sırrının ne demek olduğunu Thayer iyi bilirdi. Bu konuda fazla konuşmuyordu ama evden kaçmasının sebeplerinden biri, babasının öfkesinden ve şiddetinden kurtulmak istemesiydi.

Bir süre sonra alçak sesle konuşmaya başladı. "Sana bundan hiç bahsetmedim ama geçen sene babamı biriyle yakaladım."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Cidden mi?" Agresif, katı Bay Vega'yı gözünde canlandırdı. Adamın kaşları hep çatık, sırtı hep gergin ve dimdik olurdu. Hiçbir şeyi beğenmiyor gibi görünürdü. Kim onun gibi biriyle yasak ilişki yaşamak isterdi ki?

Thayer kafasını salladı. "Evet. Annemin teyzemi ziyarete gittiği bir gün babamın kız arkadaşını ya da artık her neyiyse onu evden çıkarken yakaladım. Babamla bu konuda konuşmaya çalıştım ama işine burnunu soktuğum için bana kızdı. Yanlış bir şey yapması muhtemel değilmiş gibi davrandı." Dişlerini sıktı. "Annemi umursamıyordu bile."

"Berbat bir şey bu," dedi Emma yumuşak bir sesle. Sonra uzanıp onun elini sıktı. Tenleri birbirine değince de elektrik uğultusu gibi bir şey hissetti ve ne yaptığını fark edip kızararak elini çekti. Thayer da gözlerini kaçırdı.

Bir süre sessizce durdular. Emma'nın eli dokunuşun ardından hâlâ karıncalıydı. Thayer'a çok fazla şey anlattığı için biraz suçlu hissediyordu. Ethan'ın arkasından iş çeviriyormuş gibi geliyordu. Ama durum hiç de öyle değildi aslında. Thayer'la yalnızca arkadaştılar ve arkadaşlar kafalarındaki şeyleri birbirlerine anlatabilirlerdi. Ayrıca Thayer'ın onunla ilgilenmesinin tek sebebi, onu eski kız arkadaşı Sutton sanmasıydı.

Kardeşimin, Thayer'ın hâlâ bana âşık olması konusunda haklı olmasını umdum. Ölüm her şeyi elimden almıştı ama en zoru Thayer'ı kaybetmekti.

Thayer dikkatlice kalkıp sakat dizini kontrol etti. "Gitmem lazım. Otuz dakika sonra fizik tedaviye gideceğim."

"Tedavi nasıl gidiyor?"

"Daha iyi," dedi çocuk. "Çalışmaya devam edersem seneye futbol bile oynayabilirim."

Emma'nın yüzü aydınlandı. "Bu şahane!"

"Evet." Thayer gülümsediğinde sol yanağında gamzesi belirdi. "Her neyse, babana söyle... eh, neyse bir şey deme."

"Selamını söylerim," dedi Emma.

Thayer ona asker selamı verdikten sonra dönüp topallayarak arabasına gitti. Emma bir an için ona koşup veda niyetine sarılmak istedi... Ama içinden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söylemişti.

Belki de o ses bana aitti. Kardeşimin yanında durdum ve birlikte, Thayer'ın aracını çalıştırıp uzaklaşmasını izledik.

13

ALIŞVERİŞ TERAPİSİNİN GÜCÜNÜ ASLA HAFİFE ALMA

Emma arkasından bir çatırtı sesi duyduğunda hâlâ verandadaydı. Sesle birlikte kalbinin teklediğini hissetti. Ya Becky hastaneden kaçıp geldiyse ne yapardı? *Emma* ismiyle dolu günlük sayfaları gözünün önüne geldi. Ama arkasına döndüğünde Laurel'la karşılaştı.

"Ödümü patlattın," diye kızdı ona, elini kalbine götürerek.

"Tanrım, eskiden hiç bu kadar kolay korkmazdın." Laurel gülerek onun koluna girdi. "Hoş bir çocukla çıkmak seni yumuşatmış. Hadi kıpırda, gitmemiz lazım." Chanel el aynasında rujunu kontrol ettikten sonra Emma'yı kapıya doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Emma, çantasını alırken.

Laurel ona inanamıyormuş gibi baktı. "Hadi ama, ne acayipsin. Yılın en büyük Saks numune satışına tabii ki."

Emma gözlerini kırpıştırdı. "Doğru ya," dedi. Laurel'ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Sutton'ın aylar öncesinden takvimine işaretleyeceği bir şey olduğuna emindi. Yeni anlamış gibi kendi alnına vurdu. "Yine mi o vakit geldi?"

"Yani, her yıl aynı vakitte olur zaten." Laurel gözlerini devirdi. "Geçen akşam hastanede o kadar zaman geçirmek hafızanı etkiledi sanırım."

Laurel arabasının kapılarını açınca Emma da bindi. Tucson'ı kaplamış sonbahar renklerinin arasında zümrüt yeşili parlayan bir golf sahasının yanından geçtiler. Hoparlörlen Usher'ın yumuşak sesi yükseliyordu. Emma kafasını kaldırınca rüzgârı yanaklarında hissetti.

Laurel arabayı sürerken neşeyle konuşuyordu. "Char'ın önümüzdeki hafta sonu vereceği parti için çok özel bir şey istiyorum. Dolabımdaki her şeyden sıkıldım artık."

"Aynen ben de," diye yalan söyledi Emma. Sutton'ın dolabı tek kelimeyle *şahaneydi*. Milyonlarca kot pantolonu, her ayakkabısına uygun bir çantası, bazıları hâlâ etiketli olan askılar dolusu parti elbisesi vardı. Bir çekmecesi kemerler ve fularlarla doluydu. Sutton'ın bir kombininin fiyatı, Emma'nın önceki hayatındaki tüm gardırobuyla eşdeğerdi. Gerçi ne tuhaftır ki Emma ikinci el mağazalarını *özlüyordu*. Aralara karışmış hazineleri bulmak için kutuları karıştırmak, aklı olan insanın asla satın almayacağı ayakkabılara gülmek ve ev eşyaları bölümünden öylesine ıvır zıvırlar almak güzeldi. Laurel böyle şeyleri bilmezdi tabii.

Evet, benim arkadaşlarım ikinci el mağazasına gidecek tipler değillerdi. Emma ilk geldiği zamanlarda Mads'i böyle

bir dükkâna sürüklemişti. Zavallı Mads güzel bir Chanel güneş gözlüğü bulmuş olsa da mağazadan, sanki içerideki her şey bitliymiş gibi kaçmıştı.

Parıl parıl Saks Fifth Avenue tabelası görüş alanlarına girdiğinde Laurel, Emma'ya tuhaf bir edayla baktı. "Şey, Nisha'yı da bize katılması için davet ettim," deyiverdi sonra. "Sorun olur mu?"

Emma gözlerini kırpıştırdı. "Nisha mı?"

Laurel arabasını park yerine sokup kontağı kapattı. "Şey... ikiniz artık daha iyi anlaşıyor gibisiniz... Nisha da tenis antrenmanında Celeste'ye haddini bildirdi. Fizik projesinde onunla birlikte çalışıyorduk ve düşündüm ki..."

"Hiç sorun değil. Sadece şaşırdım," dedi Emma.

Laurel'ın yüzünden rahatladığını gösteren bir gülümseme geçti. Emma, Sutton'ın öldüğü gece onun Nisha'nın pijama partisinde olduğunu öğrendiğinde Laurel'ın ne kadar gerildiğini hatırladı. Zavallı kız kendisini cezaya hazırlarmış gibi gözlerini kapatmıştı o anda. Emma, kardeşinin kiminle takıldığını Sutton'ın neden bu kadar önemsediğini merak etti. Yalan Oyunu kızları birbirlerinin sosyal hayatlarına fazla karışıyorlardı.

Onları uzaktan izlerken ben bundan pek emin değildim. İnsanları bir araya getirdiğimde ya da ayırdığımda ve arkadaşlarıma kimden hoşlanabileceklerini, kiminle çıkabileceklerini söylerken içime dolan büyük gücü hatırlıyordum. Ama şimdi bu... çok küçük bir şey gibi görünüyordu.

Saksın girişinde bekleyen Nisha'nın dümdüz, parlak taşları omuzlarına dökülmüştü. Onlar yaklaşırken kız utangaç

bir şekilde el salladı. Gökyüzü gümüşi bir maviye dönüşmeye başlamıştı. Otoparktaki alacakargalar elektrik direklerinin tepesinden çığlıklar atıyor ve yere düşen yiyecek kırıntılarını toplamak için uçuşuyorlardı. Üç kız bir süre tuhaf bir şekilde durup birbirlerine baktılar.

Sonra Emma sırıtıp Saks'ı işaret etti. "Muharebeye hazır mısınız kızlar?"

Nisha'nın koyu kahverengi gözleri parladı. "Ben hazır doğmuşum. Davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Hiç sorun değil," dedi Laurel, büyük cam kapıları iterken. "Hadi başlayalım."

Mağazanın içi resmen tımarhaneye benziyordu. Kadınlar öfkeli arılar gibi koşuşturuyor, askılardan ve sepetlerden kıyafetleri kapıyorlardı. Emma'nın Almanca dersinden tanıdığı iki kız bir kotun iki ucundan tutmuş çekiştirirken kimin önce gördüğünü tartışıyorlardı. Chanel No. 5 kokan daha olgun kadınlar karmaşa karşısında dudaklarını büzseler de aradıkları etiketleri bulduklarında raflardaki şapkalarla çantaları aynı hevesle çekiştiriyorlardı. On iki santimlik topuklular giymiş satış elemanı kızlar bitmiş görünüyordu.

Emma elini bir masanın üstünde buruşuk halde duran kaşmir tişörtün üzerinde dolaştırdı. Etiketini döndürdüğündeyse öksürük krizine tutuldu. İndirimde olsa bile tişörtün fiyatı dört yüz dolardı. O sırada Laurel onun dirseğini tuttu.

"Ralph Lauren mı? Kimin için alışveriş yapıyorsun? Büyükannem için mi? Hadi gel." Sonra onu kokteyl elbiselerinden oluşan bir yığına doğru çekti. Nisha değerli taşların renklerindeki Oscar de la Renta elbiselerinin asılı olduğu as-

kıyı karıştırmaya başlamıştı bile. Laurel kazağını üstünden çıkarıp sarı renkli *straplez* bir elbiseyi, atletiyle pantolonun üzerine geçirdi, sonra kaşlarını çatıp kotunu da çıkardı. Mağazadaki diğer kadınlar da aynı şeyi yapıyor olmasaydılar bu çok garip görünürdü. Laurel bir boy aynasında kendisine baktı, sonra imrenen bakışlarla Emma'ya döndü. "Keşke senin omuzların bende de olsaydı." Mini elbiseyi üzerinden çıkarıp ona verdi. "Denesene."

Emma elbiseyi kafasından geçirdi ve aynanın önünde sağa dola dönüp yüzünü buruşturdu. Rengi muz gibiydi.

Hadi ama, demek istedim ikizime. Sarının bu yılın rengi olduğunu bilmiyor muydu? Ve onun da benim de tenimiz sarıyı kaldırabilecek renkteydi.

Laurel, teninin ışıl ışıl görünmesini sağlayan altın rengi, dantelli bir Dolce & Gabbana elbise giymişti. "Thayer'la yine konuşmaya başladın, ha? Sizi evin bahçesinde gördüm."

Emma elbiseyi üzerinden çıkarırken omzunu silkti. "Evet. Aramız biraz tuhaftı ama arkadaşım olarak kalmasını istedim."

Laurel kaşlarını çattı. "Eh, ne bekliyordun? Aranızda ne oldu ya da onunla bitirmeyi neden istedin bilmiyorum ama Thayer seni hâlâ unutamadı."

Emma ihtiyatla ona baktı. Laurel, Thayer'la arasına girmesi meselesi için onu affetmişti ama sesinde hâlâ hüzün vardı. Alice + Olivia markalı kırmızı, kısa bir elbiseyi eline aldı.

"Bu elbiseyle harika görünürsün," dedi, elbiseyi Laurel'a uzatarak. "Sana bakarken partideki tüm erkeklerin ağızlarının suyu akacak."

"Cidden mi?" dedi Laurel. Duygulanmış gibiydi.

"Cidden." Emma askıdan birkaç elbise daha alıp üzerine tutarak aynada baktı. Siyah, ince bir elbiseyi çenesinin altına sıkıştırıp iki eliyle saçlarını geriye çekti ve topuzla nasıl görüneceğine baktı.

Laurel ona yandan bakıp burnundan kıskançlıkla bir nefes verdi. "Sen ve şu elmacık kemiklerin. Bu hiç adil değil ya. Biyolojik annen kimdi senin? Rus bir balerin mi?"

Emma şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Daha önce Laurel'la hiç Sutton'ın biyolojik annesinden bahsetmemişlerdi. Acaba Sutton onunla konuşmuş muydu bu konuyu? Yan gözle Laurel'ı inceledi. Renkleri tamamen farklıydı; Laurel'ın teni şeftali tonlarındaydı ve Bay Mercer'ın tarafının sarı saçlarını almıştı. Emma'ya ise Bayan Mercer'ın koyu renkli saçları ve porselen teni miras kalmıştı. İlk bakışta Laurel'la hiç benzemiyorlardı ama dikkatli baktıkça aynı olan yerlerini fark etti: Kavisli kaşlar, küçük ve narin kulak memeleri, saç çizgileri... Birlikte büyürlerken Sutton ve Laurel'ın böyle şeyleri fark edip etmediklerini merak etti.

"Thayer sana hâlâ âşık," diye devam etti Laurel. "İki yaz önceki o panayırda baktığı gibi bakıyor sana hâlâ. Hatırlıyor musun? O dev Scooby Doo ödülünü kazanıp sana verebilmek için üç saat uğraşmıştı. *Buna* bağlılık denir işte. Böyle duygular tek gecede sona ermez."

Emma gülümsemesini sakladı. Gerçekten de bağlılıktı *bu*. *Hiç kimse* onun için bir şeyler yapmak adına üç saatini harcamamıştı ama böyle romantik hareketleri çok severdi. İkisini birlikte dönme dolaba binerken ve pasta yerken hayal etti.

Ama sonra duraksadı. Bu hatırada kimi gözünde canlandırıyordu? Sutton'ı mı kendisini mi?

Dikkatli ol, Emma. Daha önce de dediğim gibi ben paylaşmayı sevmem. Özellikle de kardeşlerimle.

Tenini parlatmış incecik mor bir elbise giymiş olan Nisha o sırada yanlarında belirdi. Kasadan çoktan geçmişti ve omzunda iki büyük siyah Saks torbası vardı. "Eee, Ethan'la aranız nasıl?" diye sordu ona.

"İyi," dedi Emma. "Çok romantik biri."

Nisha onu dürttü. "Sağ kroşesi de muhteşem."

Emma gözlerini devirdi. "Ne kadar aptalca bir kavgaydı. İkisini de boğabilirdim."

Laurel kafasından geçirmekte olduğu siyah fırfırlı elbisenin altından güldü. "Sanki ikisiyle de oynamıyorsun. Cidden ama Sutton, senin nasıl çalıştığını herkes biliyor. Onları kıskandırmayı seviyorsun."

"Sevmiyorum!" diye ısrar etti Emma, kollarını göğsünde kavuşturup ona dik dik bakarak. "Neden şu anda daha fazla drama istemediğimi bir türlü anlamıyorlar ki?"

"Yerinde olsam endişelenmezdim. Ethan'ın sana yanık olduğu belli. Eğer küçük bir rekabeti kaldıramıyorsa Sutton Mercer'la çıkmayı da kaldıramaz demektir." Laurel gövdesiyle onunkine vurup üzerindeki elbiseyi, aynadan nasıl durduğuna bile bakmadan çıkardı. "Hadi gelin ayakkabılara bakalım."

Emma elindeki pullu Badgley Mischka elbiseyi bırakıp Laurel'ın peşinden gitti. Ayakkabı bölümünde kutular, peçeteler ve tek kullanımlık naylon çoraplar her yerdeydi. Cildi

suni deri gibi görünecek kadar bronzlaştırılmış sarışın bir kadın, leopar desenli topuklu ayakkabılar denerken, Armani takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam onun çantasını tutuyordu. Bir grup ergen kızsa kendi aralarında kıkırdayarak, almayacakları belli olan bir çift platform topuklu Lanvin ayakkabıları giyip fotoğraf çekiniyorlardı.

Laurel, bir çift kadife Louboutin'e açgözlülükle uzandı ve küçük ayaklarına geçirip kalçasını kıvırdı.

"Bunu alırsam annemle babam beni öldürürler," dedi etikete bakarak. "Ama en azından mutlu ölürüm."

Nisha tam, "Bu ayakkabılar çok..." diye başlamıştı ki birden sustu ve Emma'nın kolunu kavradı. "Tüh," dedi kısık sesle.

Emma onun bakışlarını takip edince on metre ötedeki ipek fularlarla dolu askının önünde duran Sutton'ın eski sevgilisi Garrett Austin'i gördü.

Çocuk tertemiz, çizgili bir gömlek ve eskitilmiş J-Brand kot giymişti. Sutton'la çıkarken kısa olan sarı saçları şimdi daha uzun ve dağınıktı. Aslında oldukça tatlı bir çocuktu... Tabii yüzündeki öfkeli ifade olmasaydı.

Emma onu bu kadar öfkeli gördüğüne şaşırarak geri çekilip kafasını eğdi. Hem Sutton'ın doğum günü partisinde onu reddettiği için hem de bunun ardından ondan ayrıldığı için Garrett'ın ona sinir olduğunu biliyordu. Cadılar Bayramı partisinde ona neredeyse saldırmıştı hatta. Ethan olmasaydı kim bilir ne olurdu.

O anda iki kız, kolları alışveriş torbalarıyla dolu halde Garrett'ın yanına geldiler. "İşimiz bitti," dedi fötr şapka takıp

siyah dantelli mini etek giymiş kız. Emma, bu kızın Garrett'ın küçük kardeşi Louisa olduğundan emindi. Diğer kız ise Celeste'ydi.

"Getirdiğin için tekrar teşekkürler Garrett," diye şakıdı Celeste, birkaç tane yüzük taktığı uzun parmaklarıyla Garrett'a manalı bir şekilde dokunarak. "Tucson'daki insanların her yere ayrı arabalarla gidip gaz israf etmesi çok üzücü. Taos'ta herkes araçları ortaklaşa kullanır."

Nisha gırtlağından tuhaf bir ses çıkardı.

Garrett kızardı ve yeni kıza mahcup bir edayla gülümsedi. "Kesinlikle katılıyorum. Dünyanın kaynaklarını korumamız gerek. Ama bazı insanlar bencil olabiliyor."

Bir kahkaha attım. Aşırı yakıt tüketen bir Hummer için babasına yalvaran çocuk mu söylüyordu bunu?

Emma, Nisha'ya baktı. "Bu, artık Garrett'la birlikte olmadığınız anlamına geliyor sanırım?" diye mırıldandı.

Nisha gülerken boğulacaktı neredeyse. "Aman. Onunla hiç birlikte olmadık ki. Aklında hâlâ sen varsın ama bunu itiraf etmiyor. Ben bile senin nasıl bir sürtük olduğunu duymaktan usandım."

Emma onu dürttü. "Ne iyi kalplisin."

Nisha sırıttı. "Ayrıca Garrett biraz da mızmız biri."

Emma, Garrett ile Celeste'ye tekrar baktı. "Kesinlikle doğru," diyordu Celeste, çocuğun elini sıkarak. "Buralarda *çok fazla* bencil insan var." Emma, Laurel ve Nisha'ya bakıp zorlama bir tebessüm attı.

"Pardon?" dedi Laurel, gergin omuzlarla öne çıkarak.

Celeste masumca gözlerini kırpıştırdı. "Ah, sizi kastetmemiştim ben." Bakışları Emma'yı bulunca, sanki onu daha

yeni fark ediyormuş gibi yüzü aydınlandı. "Sutton! Selam!" Emma'nın boş kollarına baktı. "Sorun nedir? Üzerine uyan bir şey bulamadın mı?" Garrett sırıttı.

Emma tokat yemiş gibi geriledi. "Aslında tam da bunu almak üzereydi," diye araya girdi Laurel, Emma'nın az önce denediği sarı elbiseyi göstererek.

"Ah, hayır," dedi Celeste dudaklarını büzerek. Büyük gözlerini sersemce kırpıştırdı. "Ama sarı senin auranla çok çatışıyor. Senin yerinde olsam onu giymezdim."

Nisha kaşlarını çattı. "Kim öldü de yerine seni moda polisi olarak bıraktı?"

Garrett kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirdi. Kız kardeşiyse kızlara bakarak temkinli bir şekilde geriye adım attı.

"Ah, *lütfen* ama." Celeste masumiyetle güldü. "Ben hiçbir şeyin polisi olma iddiasında değilim. Hele modanın hiç değil. Ben böyle... geçici şeylere inanmıyorum. Çok *anlamsız*."

"O zaman neden buradasın?" diye sordu Laurel, sesindeki alaycılığı saklamadan.

Aferin kardeşim, diye tebrik ettim onu sessizce.

"*Arkadaşlarıma* eşlik etmek ve birkaç hediye almak için," diye açıkladı Celeste, yine imalı bir şekilde kolunu Garrett'ın omzuna atarak. "Ama haklısın, artık gitme vaktim geldi. Çakralarım bu tüketim çılgınlığı karşısında iyice hassaslaştı." Burnunu çekip kapıya yöneldi.

"Şey, doğru," dedi Garrett, ona yetişmek için acele ederek. Emma'ya öfke dolu bir bakış daha attıktan sonra gözden kayboldu.

Kendisini bitkin hisseden Emma ayakkabı rafına yaslandı. "Bu kız çok garip."

Nisha önemsiz der gibi elini salladı. "Seni etkilemesine izin verme."

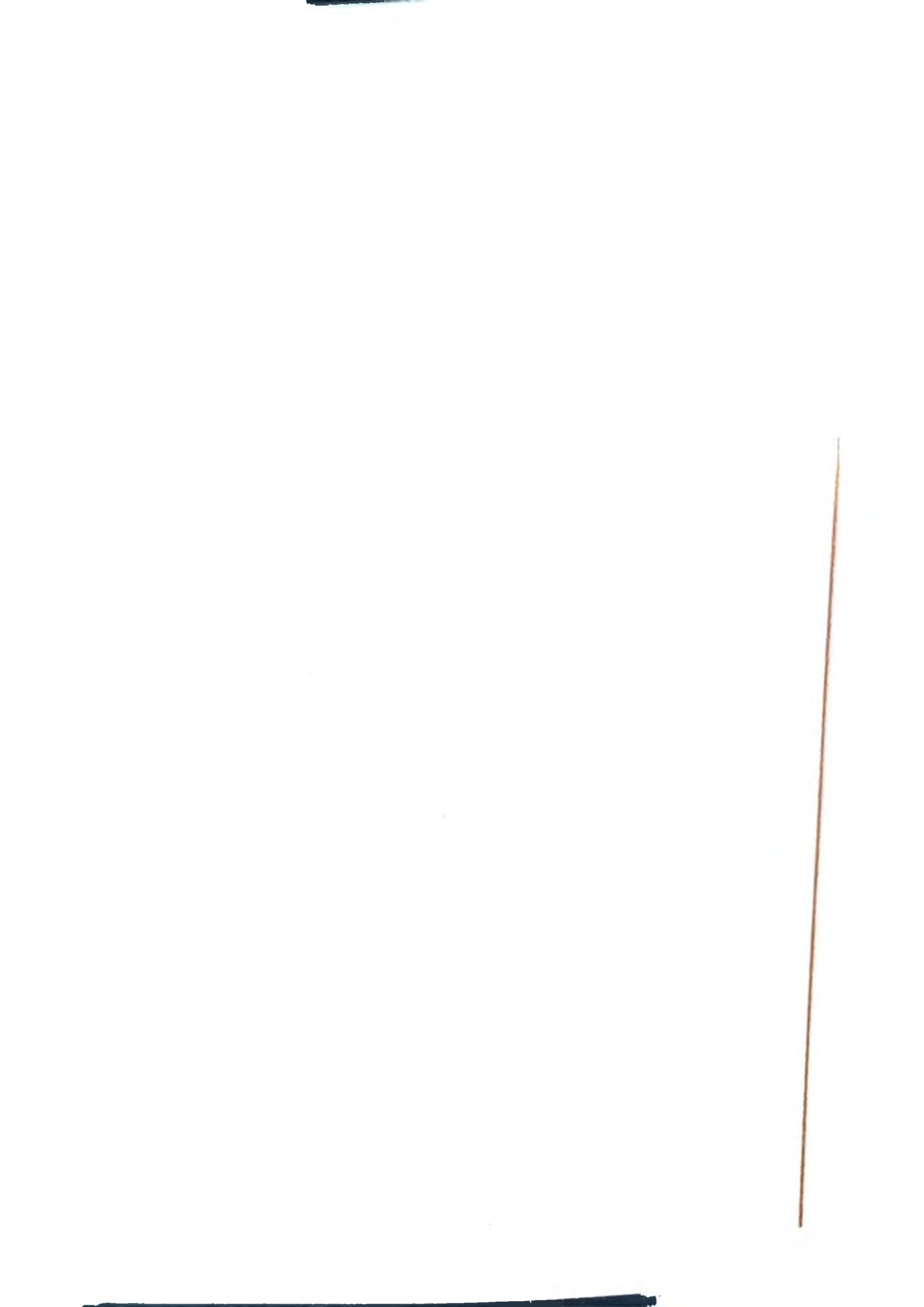
"Etkilemiyor zaten," dedi Emma, en iyi Sutton sesiyle.

"Garrett'ın da seni rahatsız etmesine izin verme," dedi Laurel alçak sesle. "Sadece kıskanıyor."

Emma kafasını sallayıp ayakkabılara döndü ama çok da emin değildi. Garrett, Cadılar Bayramı balosunda olduğundan daha kıskanç görünüyordu. Çok kızgın... Hatta çok hiddetli gibiydi.

Ben de Garrett'ın yüz ifadesini düşünmeden edemiyordum. Eski sevgilime dair anılarım bulanıktı ama tatlı gülümsemesini, bana bakarken gözlerinde beliren yumuşaklığı hatırlıyordum. İçinde böyle büyük bir nefret barındırabileceğini hiç düşünmezdim. Tüm bu öfkesinin sebebi Emma'nın onunla yatmamış olması mıydı? Bu düşünce kalbimi kırıyordu. Onu daha iyi tanıdığımı sanıyordum çünkü.

Ama açıkça görülüyordu ki hiç kimseyi sandığım kadar iyi tanımıyordum. Emma bunu tekrar tekrar kanıtlamıştı.

14

SÜRTÜKLÜK OKULU

Cuma sabahı Emma, Sutton'ın kırmızı renkli Kate Spade çantasını çömlekçilik sınıfındaki masaya bırakıp Charlotte ile Madeline'ın arasına oturdu. Madeline'ın önünde yamuk yumuk bir vazo duruyordu. Charlotte hantal bir kupayı ters çevirdi. Karşılarındaki Laurel, iki minik *espresso* fincanıyla oynuyordu. Bir masaya çeşitli fırçalar, kâğıt havlular ve sır kâseleri konmuştu.

"Çok güzel olmuş, Char," dedi Emma, raftan kendi ayaklı, uzun çömleğini alırken. Kızın, kupanın üzerine çizdiği helezonlara işaret etti.

Charlotte memnuniyetle kızardı. "Eyeliner sürmek gibi işte," dedi.

"Pekâlâ kızlar," diye araya girdi Madeline. "Parti detaylarını konuşmamız gerekiyor. Bir hafta kaldı, zaman azalıyor."

Emma neredeyse yüksek sesle, *"Parti mi?"* diyecekti ki Charlotte'un ailesinin hafta sonu evde olmayacaklarını hatırladı.

Charlotte çenesini mükemmel manikürlü eline dayadı. "Birkaç bidon bira ayarlayabilecek birini tanıyorum ben. Bu ve annemlerin likör dolabı yeterli olacaktır."

Emma kafasını yana eğdi. "Ailen bir şeylerin eksildiğini fark etmeyecek mi?"

Charlotte alaycı bir nefes verdi. "Lütfen ama. Kendileri Tanqueray'i su gibi içiyorlar zaten."

"Yiyecekler ne olacak?" diye sordu Madeline.

Charlotte omuz silkti. "AJ'den bir şeyler alacağız. Canım ne zamandır onların peynirli böreğinden istiyordu zaten."

Emma mavi renkli sır şişesine uzanırken eski hayatında katıldığı, atıştırmalıkların sadece Doritos, Oreo ya da büyük bir kâse Starburst olduğu partileri düşündü. Sutton'ın arkadaşlarını bu partilerden birinde hayal edince neredeyse kahkahalara boğulacaktı.

O anda gümüşün gümüşe çarpma sesi duyulunca kafasını kaldırdı. Celeste, parlak metalik ipliklerle işlenmiş uzun, bol bir tunikle stüdyonun kapısında belirmişti. Parmak uçlarında yükselip yanındaki Garrett'ın dudaklarına ıslak, uzun bir öpücük kondurdu, sonra eski sevgilisiyle olduğunu gözüne sokmak ister gibi Emma'ya imalı bir bakış attı.

"Sınıfa kadar eşlik ettiğin için teşekkürler," dedi alçak ve hülyalı bir sesle.

Garrett onun örgülerinden birine dokunup boğuk sesle, "Görüşürüz," dedi. O ayrıldıktan sonra Celeste kapıda dikilip arkasından onu izledi.

Madeline'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. Charlotte fırçasını tiksintiyle masaya atıp Emma'ya baktı. "Şey, neden kızgın değilsin acaba?"

Emma elindeki sır şişesinin kapağını açarken omuz silkti. "Onları dün akşam Saks'ta gördüm. Çıkıyorlar herhalde."

Charlotte ellerini yumruk yaptı. "Sana nispet olsun diye onunla çıktığı belli, Sutton. Ondan gerçekten hoşlanıyor olamaz."

Laurel boğazını temizledi. "Aslında oğlanların çoğu onun şirin olduğunu düşünüyormuş." Kızların hepsi bir anda kafalarını kaldırdılar. Laurel omuz silkti. "Thayer hepsinin onun hakkında konuştuklarını söyledi."

"*Thayer* da öyle mi düşünüyormuş?" diye sordu Emma burnunu kırıştırarak. Celeste onun tipi olacak birine benzemiyordu.

Laurel gözlerini devirdi. "Thayer, 'İlahi bir vücudu var,' dedi."

"Iyy!" dedim yüksek sesle, kimse beni duyamıyor olsa da. Bu hiç de Thayer'ın söyleyeceği bir şey değildi.

Celeste sınıfa girip fırınlanmış çanak çömleğin bulunduğu rafa gitti ve bir kâse aldı. Ayak bileklerindeki ziller her adımında ötüyordu. Yerine dönerken Emma'nın masasında durdu ve yoğun bir sisin ardından seçmeye çalışıyormuş gibi dikkatlice onu inceledi.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" dedi Emma sert bir sesle, birden savunmaya geçerek. Celeste'yle bir kez daha yüzleşmeye hali yoktu.

"Keşke *sana* yardım edebilseydim," diye soluk verdi Celeste. Madeline ile Charlotte bakışıp kaşlarını kaldırdılar.

"İstediğiniz kadar gülün," dedi kız onlara. "Ama Sutton'ın aurasının acil şifa enerjisine ihtiyacı var. Bir ara, belki de eski hayatında ruhu yara almış. Duygusal yönden cömert olman bu yüzden zor," dedi hasta edici tatlı bir sesle.

"Ben de senin Sutton'ın eski sevgilisiyle bayağı duygusallaştığını duydum," dedi Charlotte sertçe. "Umarım doğum günün yakındır. Garrett çok güzel hediyeler verir."

Madeline ve Laurel kahkahalara boğuldular.

Celeste gözlerini Emma'dan ayırmadan bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Sırlar ortaya dökülecek, Sutton Mercer. Uyarıldın." Bunu söyledikten sonra etrafına silhat kokusu yayarak uzaklaştı.

Bu sözcükler Emma'ya büyük bir güçle çarpmıştı. Çünkü sırlar sayesinde hayattaydı.

"Bu kızın sorunu ne?" diye fısıldadı Charlotte.

"Önceki hayatında ona bir şey mi yaptın acaba Sutton?" diye takıldı Madeline.

"Bilmem," dedi Emma rahatsızca. "Ama bana takmış olduğu kesin."

Erkeklerden oluşan bir masada boş yer bulmuş olan Celeste'ye baktılar. Çocukların hepsi gözlerini kıza dikmişlerdi. Saçlarını emo tarzında bir gözünün üzerine indirmiş olan üçüncü sınıflardan bir çocuk, tişörtünün içine bakmak için boyadığı kâseye bakma bahanesiyle ona doğru eğildi.

"Ne düşünüyorum biliyor musunuz?" dedi Madeline kısık sesle. "Artık bir Yalan Oyunu şakası yapma vakti geldi. Yeni kurbanımız da kucağımıza düştü."

Gözleri heyecanla parlayan üç kız Madeline'a doğru eğildi ama Emma hâlâ tereddütlüydü. Yalan Oyunu şakaları

onu rahatsız ediyordu. Nevada'da yaşarken genelde popüler öğrencilerin zulümlerine kurban olan taraf kendisi olurdu. Şaka yapan tarafa katıldığında hissettiği suçluluk duygusundan kurtulamıyordu şimdi.

"Bu okulun kafeteryası tam bir hayal kırıklığı," diyordu Celeste, atletik görünümlü bir çocuğa. "Taos'taki okulum sadece organik ürünler satardı. Bütün yemekler çiftlikten sofraya gelirdi."

"Çok iyi," dedi çocuk, çok *umursuyormuş* gibi.

"Ayrıca burada çok fazla abur cubur makinesi var," diye devam etti Celeste. "Mide bulandırıcı. O şeyler toksinlerle dolu ve çok kilo aldırıyor." Bakışları, yan masada makineden aldığı bir paket krakeri yemekte olan hoş ama hafif kilolu Beth Franklin'e kaydı.

Emma bu şaka konusunda suçlu hissetme konusunda birden emin olamadı. Belki de Celeste hak ediyordu.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Eee, ne yapacağız?" diye sordu Laurel. "Garrett'ın adıyla aşk mektupları yazıp onu sahte bir randevuya mı gönderelim? Bir pandomimci ya da bir palyaço orada bekliyor olsun."

"Öyle şeyler yaptık zaten." Charlotte kafasını iki yana salladı. "Bu kız için özel bir şey yapmamız lazım."

Sessizleşip düşünmeye başladılar. O sırada Emma'nın arkasından kısık, soğuk bir ses geldi. "Bir seans düzenleyin."

Hepsi aynı anda dönünce Nisha'yı gördüler. Kız boyamakta olduğu kil kediden kafasını bile kaldırmamıştı. Atkuyruğu yaptığı saçı bir omzundan aşağı dökülmüştü. Ke-

dinin yüzüne dikkatlice bıyık çizerken devam etti. "Sahte hayaletler ayarlayın. Öyle şeylere inandığını biliyorsunuz. Buna da kesin kanar."

Kızlar bakıştılar. Emma onların etkilendiğini anlayabiliyordu. Sonunda Madeline öfkeli bir tonla konuştu. "Yalan Oyunu üyeleri dışındaki birinden öneri almıyoruz."

Nisha omuz silkti. "Sizin çok da iyi fikirleriniz yok."

"Soyunma odası cinayetini unuttun mu?" diye cevabı yapıştırdı Madeline, birkaç ay önce soyunma odasındaki dolabında sahte bir sahne oluşturarak Nisha'ya yaptıkları şakayı kastederek. "Neredeyse altına edecektin."

Nisha karşı çıkmak için ağzını açtı ama Emma ondan önce davrandı. "Nisha haklı," dedi. "Sahte seans çok iyi bir numara olur." En azından, Sutton'ı bilincini kaybetmesine neden olacak kadar boğdukları ya da tren raylarında arabanın istop etmesi gibi şeyler içeren Yalan Oyunu şakaları kadar zarar vermezdi.

Emma diğerlerine baktı. "Hadi ama kızlar, bu fikir harika. Ve Nisha, fikir senden çıktığına göre yardım etmek ister misin?"

Madeline, Charlotte ve Laurel ona bakmak için hızla kafalarını çevirdiler. "Delirdin mi sen?" diye tısladı Madeline, ona yaklaşarak. "Resmi üye değil ki o."

"Gabby ile Lili çok kızacaklar," diye ekledi Charlotte. "Gruba girmeleri yıllarını aldı."

"Ne zamandan beri Gabby ve Lili'nin ne düşündüğüne göre karar veriyoruz?" dedi Emma.

Madeline kollarını göğsünde birleştirdi. "İki yıl önce Samantha Weir'ın katılmasını istediğimde koca bir sürtük gibi davranmıştın Sutton. Şimdi neyin değiştiğini anlamıyorum."

"Nisha, Samantha Weir'dan daha havalı," diye karşı çıktı Emma, içindeki Sutton'ı ortaya çıkararak. "Ama senin daha iyi bir fikrin varsa Nisha'nınkini kullanmayız ve yardım etmesine de izin vermeyiz. Sizce kızlar?"

Kızlar birbirlerine baktılar. Hiçbiri bir şey demedi. Sonunda Madeline kısık bir nefes verdi. "Tamam. Ama bu bir seferlik bir şey olacak. Başka üyelere ihtiyacımız yok."

"Nisha?" dedi Emma.

Kız, kilden kedisinin üzerinden onlara uzun uzun baktı, sonra sırıttı. "Neden olmasın?" dedi. "Varım. Hep bir Yalan Oyunu şakasını diğer taraftan görmek istemiştim."

Sınıfın diğer tarafındaki Celeste, kâsesinin kenarlarına astrolojik semboller çizmekle meşguldü. Yeni kız kafasını kaldırıp gözlerine baktığında Emma'nın omurgasından bir elektrik akımı geçer gibi oldu. Celeste'nin yüzüne, sanki onu bir yalanın içinde yakalamış da ifşa etmek için sabırsızlanıyormuş gibi bir gülümseme yayıldı.

Ya da diye düşündüm ürpererek, beni ikizimin arkasında süzülürken görmüş gibi.

15

UMUTLAR VE ENTRİKALAR

Pazartesi sabahı Emma, Laurel, Madeline, Charlotte ve Twitter İkizleri okul bahçesindeki alçak taş duvarın üzerine oturmuş, ilk zil çalmadan önce güneşin tadını çıkarıyorlardı. Hafta sonunun ardından Emma daha da dinlenmiş hissediyordu. Laurel'la koltuğa yayılıp televizyon izleyerek ve Ethan'la bisiklet gezisine çıkarak kendisini toplamaya çalışmıştı. Bay Mercer, Becky konusunu açmamış, Emma da hiçbir şey sormamıştı.

Bir güruh halinde dolaplarına ya da sınıflarına giden öğrenciler, kızların yanından geçerken onlara gizli bakışlar atıyor, çaresizmiş gibi görünmemeye çalışıyorlardı. Charlotte'un cumartesi günü parti vereceği duyulmuştu ve herkes davet edilmek istiyordu.

"Partin için sabırsızlanıyorum Char," dedi Laurel, Chobani yoğurt kutusunun kapağını kaldırırken.

"Muhteşem olacak," dedi Charlotte. "Saat onda Poor Tony çalacak." Arkasına yaslanıp buzlu *latte*sinden bir yudum alırken partiye katılma heveslilerini fark etmemiş gibi yapıyordu.

"Plush'taki DJ mi?" Madeline etkilenmiş görünüyordu. "Nasıl ayarladın onu?"

"Para konuşur kızım." Charlotte'un pilot güneş gözlüğünün arkasındaki gözleri parlıyordu. "Annemle babam hafta sonu yemek falan almam için bir zarf dolusu para bıraktılar. Bir şey yüzünden kendilerini suçlu hissediyor olmalılar çünkü bu sefer kendilerini aştılar."

Saçında mavi tutamlar olan, çiçekli bir tulum giymiş bir kız birden yanlarında belirdi. "Selam, Charlotte. Bu yaban mersinli çörekleri tiyatro kulübünün kermesi için yaptım ama bayağı çok oldular." Mahcup bir şekilde güldü. Yuvarlak yanakları pembeleşmişti. "Siz de ister misiniz? Çok güzeller."

Lili'nin eli tabağa doğru uzandı ama Charlotte kızın elini hafifçe vurarak uzaklaştırdı. "Sağ ol ama biz kahvaltımızı ettik." Etraflarındaki Starbucks bardaklarıyla boş yoğurt kutularını gösterdi.

Kızın yüzü düştü. "Ah. Tabii." Yanakları kıpkırmızı olurken hemen oradan uzaklaştı.

Madeline onun arkasından alaycı bir nefes verdi. "Ne zorlama."

"Çörekler mi o kıyafet mi?" dedi Charlotte.

"O kadar da kötü biri değil, kızlar," dedi Lili. "Onunla ortak beden eğitimi dersimiz var ve aslında bayağı eğlenceli biri."

"Neyse ne," dedi Charlotte. "Bugün onu gördüğünde par-

tiye davet edebilirsin Lili. Kremalı bir elbise ya da başka saçma bir şey giymemesini söyle yeter."

Kahvesinden bir yudum alan Emma yüzünü buruşturdu. Sutton kahveyi sade tercih ediyor, sadece çok azıcık Splenda koyuyordu. Kendisi bu acı tada hâlâ alışamamıştı.

Madeline onu dürttü. "Bu sabah birileri çok sessiz."

"Aynen. Ne planlıyorsun?" Charlotte gözlüğünü indirip çerçevelerinin üzerinden ciddiyetle ona baktı. "Annemlerin İran halısına domuz kanı falan dökülmesini *istemiyorum* Sutton. Yani aklından bile geçirme."

Emma kibirli görünmesini umduğu bir edayla saçlarını arkaya attı. "Rahat ol Char. Parti için hiçbir şey planlamıyorum. Sizi gölgemde bırakmak dışında."

"Bu bir plan değil, sadece senin berbat kişiliğin," diye takıldı Laurel.

Emma ona karşılık veremeden önce birisi buz gibi elini omzuna koydu ve soğuk bir sesle "Hanımlar," dedi.

Emma şaşkınlıkla bağırdı ve dengesini kaybedip kendisini bir anda duvarın dibinde, yerde buldu. Nisha'nın yüzü korku ifadesiyle tepeden ona bakıyordu.

Herkes kahkahalara boğuldu. Laurel'ın yüzünden yaşlar akıyordu. Charlotte ve Madeline gülme krizine girmiş, karınlarını tutuyorlardı. Lili ile Gabby birbirlerinin üzerine yatmışlardı. Nisha eğilip Emma'nın kalkmasına yardım etti. "Kusura bakma," dedi kendisini kötü hissettiğini belli eden bir sesle. "Seni korkutmak istememiştim."

Emma'nın yüzü yanıyordu. "Sorun değil," dedi kendisini

toplamaya çalışırken. "Ben... senin başka biri olduğunu sandım da."

Yani katilim olduğunu sandı. Emma'nın soğukkanlılığını koruması gerekiyordu. Katil onu şu anda izliyor olabilirdi. Hem kardeşim bu haliyle beni de kötü gösteriyordu.

Diğerleri soluklanmak için gülmeye ara verirken Nisha öne çıktı. "Sadece yaptığım şeyi göstermek istemiştim," dedi, mercan rengi çantasından bir kâğıt çıkarıp Emma'ya vererek. Kızlar da onun omzunun üzerinden uzanıp baktılar.

Broşürün en üst kısmında Gotik harflerle ÖLÜLER KONFERANSI yazıyordu, alt kısımda da bir mezar taşı resmi vardı.

"Yaşayanlar diyarının ötesindeki gizemleri öğrenin," diye okudu Charlotte yüksek sesle. "Pazar akşamı Sabino Kanyonu'ndaki ruh çağırma törenimize katılın. Giriş için maske ve pelerin gereklidir." Katılımın bildirilmesi için en aşağıya bir e-posta adresi eklenmişti. Charlotte sırıttı.

"Ah, mükemmel olmuş," dedi Madeline. "Bunu kesin yutacak."

"Kim?" diye sordu Gabby, broşüre bakarken.

"Celeste," dedi Charlotte. "Yeni kurbanımız o."

Lili şaşırmış görünüyordu. "Hippi kız mı? Ne zamandan beri?"

"Beni sinir etmeye başladığından beri," diye açıkladı Emma. "Nisha da bize yardım ediyor. Bu onun fikriydi."

Gabby ile Lili kaşlarını kaldırdılar ama ikisi de bir şey demedi. İlk defa parmakları telefon klavyelerinin üzerinde asılı kalmıştı.

Laurel kâğıda işaret etti. "Maskenin sebebi ne?"

"Bu sayede bizi tanıyıp oradan hemen ayrılmayacak," diye açıkladı Nisha. "Ayrıca maskeler korkutucudur, değil mi? Duman ve aynalar da olacak."

"Son ayarlamaları yapmak için pazar günü Sutton'larda buluşalım," dedi Charlotte, bardağını çöp kutusuna atıp kalkarken.

"Sabino Kanyonu'nda mı yapacağız yani?" Emma sesindeki memnuniyetsizliği saklayamamıştı. Kardeşinin cinayet mahalline ne kadar az giderse o kadar iyi hissedecekti çünkü.

"Orası bizim eve yakın," dedi Nisha. "Sonrasında eve bir şeyler ısmarlayıp başarımızı kutlarız diye düşündüm. Tabii siz de isterseniz."

"Sabino mükemmel olur," dedi Madeline, Emma'nın dirseğini sıkarak. "Orası çok ürkütücü ve seans düzenlemek için iyi bir yer. O ucube sana bulaşmaya çalıştığı için pişman olacak."

Emma'nın bakışları, Celeste'nin lotus pozisyonunda oturmakta olduğu yere kaydı. Bugün üzerinde kenevirden yapılmış pantolon ve düğümlenmiş halatlardan oluşmuş sandaletler ve ucundan beş uçlu Wicca yıldızı sarkan zincir bir kolye vardı. Emma bir an için şaka konusunda kötü hissedecek gibi oldu; Celeste ona, Henderson'daki okulunda okuyan ve ne zaman ölmüş böcek görse ağlayan dindar bir budist olan Erin Featherstone'u anımsatmıştı. Ama sonra Celeste kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. Dudaklarında yavaş, hülyalı bir sırıtış belirirken gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. *Emma* o anda kendisinin ne düşündüğünün önemli olmadığını fark etti. Şu anda o, Sutton Mercer'dı ve kimse Sutton'a bulaşamazdı.

Diğerlerine döndü. "Yapalım şu şakayı."

Kesinlikle, dedim ben de.

Sonra hep birlikte kalkıp Celeste'nin, oditoryumla dans stüdyosunun arasındaki güzel sanatlar koridorunda bulunan dolabına gittiler. Davetiyeyi dolabın havalandırma çizgilerinden atması için Charlotte'u seçtikten sonra koşup bir köşeye saklanarak kızın gelmesini beklediler. Bir yandan da gülmelerini bastırmaya çalışıyorlardı.

Koridorun diğer ucundaki müzik sınıfından, okul orkestrasının ısınma kakofonisi yükseliyordu. Havaya terebentin yağı kokusu hâkimdi. "Geliyor!" diye fısıldadı Laurel. İzlemek için hepsi kafalarını uzattılar.

Celeste dolabına gitti. Kızın yürüyüşü bile hülyalıydı; ayakları yere basmadan ilerliyordu adeta. Dolap kapağını açtığında broşür uçarak dışları çıktı. Celeste kâğıdı almak için eğilirken Laurel gülmemek için yumruğunu ısırdı.

"Okuyor," diye tısladı Lili.

Charlotte onun omzuna vurdu. "Biz de okumasını istiyoruz zaten, aptal."

Celeste koridorda aşağı yukarı baktı, sonra kâğıdı düzgünce katlayıp kitaplarından birinin arasına koydu. Ardından dolabını kapatıp koridorda onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Çabuk!" diye bağırdı Gabby.

Kızlar saklanmak için çömlekçilik sınıfına doluştular ve birkaç saniye sonra Nisha'nın telefonu titredi. "Cevap gönderdi," dedi, Emma'yla göz göze gelip sırıtarak. "Hanımlar, ölüleri uyandırma vakti."

Keşke bu gerçek olsaydı, diye düşündüm. Ama bunu hak eden bir kıza şakasını yapmak da en az gerçeği kadar iyiydi.

16

SON SINIFLARA HER GÜN TATİL OLMALI

Ertesi gün üçüncü periyottan önce Charlotte ile Madeline, Emma'ya iki yanından yaklaşıp onu öğrenci otoparkına doğru çektiler. "Kızlar," dedi Emma, sınıfın önünden geçerlerken. "İngilizce dersim var. *Jane Eyre* ödevimi teslim etmem lazım."

Sutton gibi rol yapması ne kadar önemli olsa da Emma kendi ders çalışma alışkanlıklarından vazgeçememişti. *Jane Eyre*'i ikinci kez bitirmiş ve çok sevmişti ama bunu Sutton'ın arkadaşlarına söylemeyecekti tabii. İkizinin kaygı dolu Viktoryen edebiyatını övecek biri olduğundan şüpheliydi.

Haklıydı. Ben olsam dersten on dakika önce Wikipedia'da kitap hakkından bilgileri okur, kimsenin foyamı ortaya çıkarmamasını umardım. Ama kardeşim iyiydi. En azından birimizin çok zeki olduğunu bilmek güzeldi.

Madeline alaycı bir nefes verdi. "Okul biterken teslim et o zaman. Zaten kim, kimseyle yatmadığı belli olan bir kadının yazdığı eski, tuhaf bir kitap hakkında konuşmak ister ki? Şimdi zihinsel sağlığımız için bir gün ayırmaya ihtiyacımız var. Hem parti için elbise de bakmalıyız."

Emma duraksadı. Nevada'daki eski okulunda dersi asmayı hayal bile edemezdi. Her zaman iyi bir öğrenci olmuştu; üniversiteye gitmek için tek şansının tam burs almak olduğunu bildiği için hep sıkı çalışırdı. Zaten okulu da *severdi*; orası hayatındaki kötü şeylerden kaçmak için bir fırsat, kalabalığa karışıp ürkütücü üvey kardeşlerin ya da acayip koruyucu ebeveynlerin gözlerinden uzaklaşarak normal biri olabileceği bir yerdi.

Ancak zihinsel sağlığı için zaman ayırmak şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi. "Tamam, varım," dedi, Madeline'ın koluna girip gün ışığına doğru yürürken.

Hep birlikte Charlotte'un Jeep Grand Cherokee'sine binip bir Kelly Clarkson şarkısını son ses açarak ilerlemeye başladılar. Emma günlerdir ilk kez omuzlarındaki yükün az da olsa azaldığını hissetti. Böylesi sınıfta oturmaktan daha *iyiydi*.

"Parti için tatlıları Hey, Cupcake! fırınından sipariş ettim," dedi Charlotte, dış duvarına gerçek boyutta fiberglas Örümcek Adam heykelinin yapıştırılmış olduğu bir çizgi roman dükkânının önünden geçerlerken. "Seksen tane falan yeterli olur mu sizce?"

"Ben o fırının kırmızı kadife kekine bayılırım," dedi Madeline, gözlerini zevkle devirerek. "Bir düzine daha ekletsen iyi olur aslında."

"Seni bir düzine kek yerken izlemek zorunda kalırsam kendimi öldürürüm," diye yakındı Charlotte, Madeline'ın zarif dansçı vücuduna imrenerek bakarken.

"Kavalyen olacak mı Char?" diye sordu Madeline. Emma onun konuyu değiştirmeye çalıştığını düşündü.

Kırmızı ışıkta durduklarında Charlotte dikiz aynasına bakarak dudaklarına şeftali rengi NARS parlatıcı sürdü. "John Hokosawa," dedi. "Aslında kavalye istemiyordum ama dün Kalkülüs dersinden sonra konuştuğumuzda onun çok hoş göründüğünü fark ettim."

"Aman Tanrım, onun yeni saç kesimine bayıldım," dedi Madeline. "Motosiklet yarışçısına benziyor." İkisi de kıkırdadılar.

"Bir dakika, geriye saralım," dedi Emma, kafasını yana eğip Charlotte'a bakarak. "Kavalye istemiyorum derken ne demek istedin?" Bildiği kadarıyla Yalan Oyunu üyeleri bir yerlere asla yalnız gitmezlerdi.

Charlotte omuz silkti. "Artık çıkacak kimse kalmadı ki."

"Ayy, doğru." Madeline koltuğunda arkasına yaslanıp dudaklarını büzdü. "Liseli çocuklardan bıktım artık. Koridorlarda etrafıma bakınıp bu kadar mı diye düşünüyorum. Hepsi de çocuk gibiler."

"*Sen* yalnız mı gideceksin?" diye sordu Emma.

Madeline ona delirdiğini düşünüyormuş gibi baktı. "Tabii ki de hayır. Jake Wood'la gidiyorum. Ufukta üniversiteli çocuklar var diye önümüzdeki altı ayı yalnız geçirecek değilim."

Emma kızların üniversite hakkında konuştuklarını hiç duymamıştı ama şaşırmamalıydı. Onlar için üniversite ufuk-

taydı tabii. Herkes ileri bakıyor, hayatlarına devam etmeye hazırlanıyordu ama kendisi başka birinin hayatında sıkışmıştı. Üniversitelere başvuru vakti gelmeden önce bu davayı çözemezse ne olacaktı? Üniversiteye Sutton olarak mı başvuracaktı yoksa burada tıkılıp kalacak, hep çıkmaz sokaklarla karşılaşıp boşa kürek mi çekecekti?

Ben de bunu merak ediyordum. Ya beni kimin öldürdüğünü çözmeye çalışmaktan bıkarsa? Ya bir zarar görmeden benim hayatımdan çıkmanın bir yolunu bulursa? *O zaman* bana ne olurdu?

La Encantada'nın otoparkına girdiler. Lululemon yoga taytı giyip pırlanta küpe takmış genç anneler, güneşli koridorlarda bebek arabalarını itiyorlardı. Daha ihtiyar bir grup, kollarını neşeyle sallayarak kızların yanından geçip gittiler. Hoparlörlerden canlı caz müziği yükseliyor, AJ's Market'ten taze ekmek ve kızarmış yiyecek kokuları geliyordu. Ana alışveriş bölgesine doğru yürürlerken Emma'nın telefonu çınladı. BECKY HAKKINDA AKLINA GELEN BİR ŞEYLER VAR MI? diye sormuştu Ethan.

PEK YOK, diye cevap yazdı Emma.

DURUMUNUN TAM OLARAK NASIL OLDUĞUNU ARAŞTIRSAK MI? dedi Ethan. EĞER ÇOK CİDDİ BİR SORUNU YOKSA ONU ŞÜPHELİ LİSTESİNDEN ÇIKARIRIZ.

İYİ FİKİR, dedi Emma. ŞİMDİ GİTMEM LAZIM.

İNGİLİZCE O KADAR İLGİ ÇEKİCİ Mİ? diye takıldı Ethan.

Emma karşısındaki parıltılı mağazalara baktı. Ethan onun dersi astığını bilse ne düşünürdü? Onun, Sutton'ın arkadaşlarını uçarı ve sığ olarak gördüğünü biliyordu. ÇOK İLGİ ÇEKİCİ, dedi ona gerçeği söylememeye karar vererek.

Asansöre binip Bebe mağazasına giderlerken Emma gözucuyla kızlara baktı. Charlotte'un gözleri güneş gözlüğünün arkasında saklıydı, Madeline ise hızla mesaj yazıyordu. iPhone'unun arkasında bir çeşit bale esprisi olan KUĞU GÖLÜ MAFYASI çıkartması vardı. Mağazaya girdiklerinde Madeline hemen yarım kazakların olduğu bölüme gitti. Charlotte da elbiseleri karıştırmaya başladı. Yirmili yılları hatırlatan kısa, püsküllü bir elbiseyi incelemeye giden Emma'nın aklına birden bir şey geldi: Charlotte'un evine –yani Tucson'a ilk geldiği hafta saldırıya uğradığı yere– bir sürü insan gelecekti ve parti denetimsiz olacaktı. Ya Sutton'ın katili de orada olursa ne yapardı?

Boğazını saran ve Sutton'ın gümüş madalyonunu nefesini kesene kadar sıkan o güçlü elleri hatırlayınca ürperdi. Keşke saldırganın yüzünü görebilseydi.

"Char?" Emma kemer askılarını karıştırırken rahat görünmeye çalışıyordu. "Partinin olduğu gün güvenlik sistemini kapatacak mısın?"

Charlotte ona tuhaf bir ifadeyle baktı. "Şey, evet. Parti daha başlamadan polislerin evde bitmesini istemiyorum. İhtiyacım olan son şey sarhoş bir moronun düğmeye basması."

"Son zamanlarda evinizin etrafında gizlice dolaşan birilerini gördün mü hiç?"

Charlotte gözlerini kıstı. "Bir Yalan Oyunu şakasına zemin falan mı hazırlamaya çalışıyorsun? Banalleşme Sutton. Tekrara izin yok, unuttun mu?"

"Tekrar mı?"

"Aman ya. Onuncu sınıftaki doğum günü partimi basan

zincir testereli, Jason maskeli adamı unutmuş gibi yapma."

Sessizce güldüm. Keşke o şakayı hatırlasaydım.

Emma ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir şey planlamıyorum, gerçekten. Sadece merak ettim. Yani, neden o kadar ciddi bir güvenlik sisteminiz var? Eve giren falan mı oldu?"

Charlotte omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanmam, Dedektif Mercer."

Kız, Emma'ya son bir bakış attıktan sonra omzuna birkaç elbise atıp giyinme kabinine gitti. Emma orada durup düşündü. Arkadaşının mükemmel pedikürlü ayaklarının etrafında toplanan kıyafetleri görebiliyordu. Bilmek istediği şey, şifrelerini kimlerin bildiğiydi ama Charlotte onun tuhaf davrandığını düşünüyordu.

Kabinin kapısı yarım santim açıldı ve boşlukta Charlotte'un yüzü göründü. "Ah, iyi, hâlâ buradasın. Fermuarımı kapatabilir misin?"

Charlotte dönüp saçlarını sırtından çekti. Emma fermuarı çekmeye çalıştı ama fermuar hareket etmedi. Yeşim rengi elbise Charlotte'un gövdesine dar gelmişti. "Şey," dedi Emma rahatsız olarak. *Büyük bedenini alsan daha iyi olur,* demek istemiyordu. Charlotte zaten kilosu konusunda hassastı.

Maalesef ki tam o anda Madeline, ince gövdesini saran ve düzgün karın kaslarıyla incecik belini ortaya çıkaran göbeği açık bir kazakla yandaki kabinden çıktı. Aynanın önünde hızlıca dönüp zarafetle eğilerek yere indi. "Ne düşünüyorsunuz hanımlar?"

Charlotte, Emma'dan hızla uzaklaşıp kabinin kapısını çarparak kapattı.

Madeline gözleri kocaman açılmış halde donmuştu. Emma'ya dönüp, "Ne oluyor be?" dedi ses çıkarmadan ağzını oynatarak.

Emma dişlerini sıktı. Nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Victoria's Secret modelleri gibi ortaya çıkıp dans etmek için yanlış anı seçtiğini Madeline'a nasıl söyleyebilirdi?

Charlotte'un kabinine doğru döndü. "Char?" diye seslendi yumuşak bir sesle, yanağını kapıya dayayarak. "İyi misin?"

Kabinden burun çekme sesi geldi. "İyiyim."

Madeline rahatsızca kıpırdandı. "Bir şey mi yaptım?" diye fısıldarken birden çıplak hissetmiş gibi kollarını beline sardı. Emma kafasını iki yana salladı. "Hayır, ben yaptım." Sonra yine kapıya döndü.

"Hadi gidelim," dedi Emma. "Burası çok kötü. Ayrıca Castor & Pollux'ta senin tenine mükemmel gidecek şahane bir bronz elbise gördüm."

Kapı hızla açıldı. Charlotte'un yanakları şişmiş, gözleri yaşarmıştı olsa da yüzüne bezgin bir ifade oturtmayı başarmıştı. Arkasında elbiseler bir yığın halinde yerde duruyordu. Normalde Emma böyle bir dağınıklık bırakmaktan nefret ederdi –sonuçta kendisi de mağazalarda temizlik görevlisi olarak çalışmıştı– ama şimdi kolunu Charlotte'un koluna geçirip onu kapıya doğru çekti. Madeline hemen peşlerine takıldı ama Emma arkasına dönüp ona, *bir sorun yok ama bana onunla biraz zaman ver,* der gibi baktı. Madeline kafasını sallayıp birkaç adım geride kalmak için duraksadı.

"Eee, Castor & Pollux'a gidiyor muyuz?" diye sordu Emma.

Char omuz silkti. "Fark etmez."

Yürüyen merdivene binerlerken Emma onu okumak ister gibi dikkatlice Charlotte'u inceledi. Char her zaman alfa kadın özgüveniyle dolaşırdı ama küçük beden elbiselere kolaylıkla sığabilen Baş Balerin Madeline ve Buzdan Kız Sutton Mercer'la birlikte takılmak zor olmalıydı. Bir de greyfurttan başka bir şey yemeyen ve Charlotte'un ablası gibi görünen annesi vardı.

Elini arkadaşının omzuna koydu. "Char. Muhteşem olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzündeki soğuk, ilgisiz maske hâlâ duran Charlotte, dünyadaki en ilgi çekici şeymiş gibi alt kattaki yaşlı kadınları izliyordu.

"Cidden," diye ısrar etti Emma. "Harika bir vücudun var. V yaka giysileri senin gibi doldurabilmek için her şeyimi verirdim."

Charlotte'un yüzü hızla Emma'ya döndü. Dudakları öfkeyle kıvrılmıştı. "Canını sıkma, Sutton. Vücudum o kadar harika olsa etiketlerle ilgili o şaka işe yaramazdı."

"Etiket mi?" Emma gözlerini kırpıştırdı.

"Geçen sene, kilo aldığımı sanayım diye bir ay boyunca kıyafetlerimdeki etiketleri değiştirmiştiniz ya."

Emma'nın ağzı açık kaldı. Bunu cidden yapmışlar mıydı?

"Üçüncü sınıfın yarısını kırk iki bedene sığamadığımı düşünerek geçirdim," dedi Charlotte hiddetle.

"Korkunç bir şakaydı o," dedi Emma ciddiyetle. "Gerçekten üzgünüm Char."

Bu özrüyle Charlotte'u bir anlık şoka sokmuştu. Ama sonra kızın yüzü tekrar ifadesizleşti. "Önemli değil."

"Önemli," diye ısrar etti Emma. "Yaptığımız kötü bir şeydi."

Charlotte burnunu çekti. "Senin fikrindi."

Emma yüzünü buruşturdu. *Tabii ki* Sutton'ın fikri olacaktı. "Eh, kötü bir davranıştı ve geri alabilseydim alırdım. Özür dilerim."

Charlotte, Williams-Sonoma'nın önünde durup gözlüğünü kaldırarak Emma'ya baktı. "Pekâlâ, Celeste'nin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Senin gibi davranmayan biriyle yer değiştirmişsin sanki."

Emma gülümsedi. "Kimseyle yer değiştirmedim. Sadece... eh, bazen sizin kıymetinizi bilmediğimi fark ettim. Umarım senin ve Madeline'ın benim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorsundur. Siz benim en iyi arkadaşlarımsınız."

İkizimin yanında süzülürken ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ölü olmak bana hayattayken olduğundan daha farklı bir bakış açısı kazandırmıştı. Demek ki hayaletler bile olgunlaşabiliyordu.

"Bir dakika," dedi Madeline, onlara katılmak için öne çıkarak. "Sutton bize içini mi döküyor? Yoksa bu Bay Hassas'ın etkisi mi?"

Charlotte sırıttı. "Mads, haklı olabilirsin. Şimdi de şiir yazmaya falan mı başlayacaksın yoksa Sutton?"

Madeline ve Charlotte kıkırdamaya başlayınca bir çöreğin üzerine konmuş güvercini korkuttular. "Yavru kedilere biberonla süt de içirecek misin?" diye takıldı Madeline.

"Ya da saçlarını kanserli çocuklara bağışlarsın belki?" diyerek kıkırdadı Charlotte.

"Gitarı boynuna asıp canlı gösteriler de düzenleyebilir," diye ekledi Madeline.

Gerginlik kaybolmuştu. İki kız kahkahalar atarak birbirlerine yaslanırken Emma sinir olmuş gibi burnunu kırıştırdı. "Çok komiksiniz," dedi kibirle.

"Biliyoruz," dedi Charlotte, kıkırtısını bastırırken. Sonra onların ellerini tuttu. "Haydi. Seksi vücudumu kaldırabilecek bir elbise bulmam lazım." Sesi alaycıydı ama o acılık yok olmuştu. "Ve Sutton..."

"Efendim?"

Charlotte kafasını iki yana salladı. "Bir şey yok. Teşekkür ederim. Ya da... şey... seni affediyorum. İkinizi de." Madeline'a da baktı.

"Hey, ben özür dilemedim ki," diye takıldı Madeline, kolunu Charlotte'unkine geçirerek.

"Çünkü sürtüğün tekisin," dedi Charlotte neşeyle. "İçinden geliyor. Ama yine de seni affediyorum."

En iyi arkadaşlarım ve kardeşim birlikte alışveriş merkezinde yürümeye başladılar. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım Charlotte'a. "Beni affettiğin için."

Her şey değişiyordu. Hepimiz er ya da geç olgunlaşıyorduk.

17

ARAŞTIRMA VE ESKİ GÜNLERİ ANMA

Çarşamba günü boş dersinde Emma okul kütüphanesine gitti. Burası, metal rafları olan ve duvarlarına ünlülerin kitapla çekilmiş posterleri asılmış krem rengi, sade bir salondu. Kütüphaneci Bayan Rigby, kedi gözü gözlük takıp vintage hırkalar giyen genç bir kadındı. Genel olarak kötü bir havası vardı; gençlerin gerçek araştırma materyalleri kullanma şansını reddedeceğine inanamıyormuş gibiydi. Öğrencilerin kitapları istekle karıştırdığını gördüğündeyse yumuşayıveriyordu. Emma, Tucson'a geldiğinden beri birkaç kez kütüphaneye gelmişti. İlkinde İngilizce ödevi için bir şeyler bakmış, ikincisindeyse okumak için kitap almıştı. Kütüphaneci ona ilk başta şüpheyle yaklaşmıştı çünkü Sutton'ın kötü kız şöhretini biliyordu. Ancak son birkaç haftada Sutton Mercer'ın kitapları sevmeye başladığını kabul etmişti.

Emma, Ethan'ın tavsiyesine uyarak annesinin hastalığı hakkında araştırma yapmaya karar vermişti. Bu, Sutton'ın cinayetini çözmesine yardımcı olmayabilirdi ama en azından Becky'nin neler yaşadığını anlardı.

"Selam, Sutton," dedi Bayan Rigby, masasının arkasından ona gülümseyerek.

"Merhaba Bayan Rigby." Kütüphane çoğunlukla boş olsa da kimsenin onu duymayacağından emin olmak için etrafına bakındı. "Bir sunum için araştırma yapacağım da."

"Konu ne?"

"Şey, zihinsel rahatsızlıklar."

Bayan Rigby düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. "Bu, tek seferde bitirilemeyecek kadar büyük bir konu. İlgilendiğin belirli bir şey var mı?"

"Şey, aslında ben... şiddet içerikli davalarla ilgileniyorum." Bu sözcükleri yüksek sesle söylemek bile nabzını hızlandırmıştı.

Kütüphaneci kafasını salladı. "Şiddet içerikli olanlar en ilgi çekici davalardır, değil mi?" dedi. "İtiraf etmeliyim, üniversitedeyken Anormal Psikoloji en sevdiğim konulardan biriydi. Arkamdan gel."

Kütüphaneci onu, kurgu dışı kitapların bulunduğu bölümün ortasındaki bir koridora götürdü. *Aptallar İçin Kişilik Bozuklukları Rehberi, Zihinsel Rahatsızlık Araştırmaları* gibi kitaplarla dolu dört buçuk raf vardı burada. Kitapların çoğu tarihi geçmiş ve küflenmiş görünüyordu.

Bayan Rigby bir süre rafları inceledikten sonra aradığı şeyi buldu. "*Şeytan'ın Oyun Parkı*," dedi neşeyle. "Suç iş-

lenmesine neden olacak deliliklerle alakalı. İyi bir kitaptır. Böyle şeylerle ilgileniyorsan iyi bir başlangıç olacaktır."

Emma, Bayan Rigby'yi seviyordu ama delilikten sanki eğlenceli bir şeymiş gibi bahsetmesi ürperticiydi. "Şey, güzel."

"Okul yönetimi, kütüphanede rahatsız edici şeyler bulundurmamıza izin vermiyor. İstersen üniversitenin kütüphanesine de bakabilirsin. Onlarda çok var."

Kütüphaneci masasına dönünce Emma raflara baktı. Birkaç tane daha kitap seçip bilim kurgu bölümünün arka tarafındaki saklı bir masaya gitti. Burası görevli masasının görüş alanından uzaktı.

İlk kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Kitapta, Salem cadı mahkemelerinde ve de 1960'lardaki lobotomi operasyonlarının öncesi ve sonrasında çekilen bir sürü fotoğraf vardı. İçindekiler kısmını açıp, ne aradığını bilmese de parmağını maddelerin üzerinde aşağı kaydırdı. Sonra hastanedeki hemşirenin dediği bir şeyi hatırladı: *Psikotik krize benziyor.*

Psikotik kriz maddesini bulup sayfaları çevirdi. *Psikoz, hastayı gerçeklikten tamamıyla uzaklaştırır*, yazıyordu. *Delüzyonlar, halüsinasyonlar, dengesiz düşünceler ve davranışlar ve dürtüleri kontrol edememe durumu psikotik krizin işaretçileridir.* Sonra, kafalarında öldürmeleri gerektiğini tekrar tekrar söyleyen sesler olduğunu söyleyen Gece Celladı, Dallas Baltalı Katili gibi isimleri olan seri katiller anlatılmıştı. Bu katiller sevdikleri insanları öldürmüşlerdi. Ebeveynlerini. Kardeşlerini. *Çocuklarını.* Ve tek sebebi kafalarındaki sesin bunu yapmalarını söylemesiydi.

Emma'nın midesi altüst oldu. Becky, birisine bıçak çektiği için hastaneye kaldırılmıştı. Bunu ona kafasındaki ses

mi söylemişti? Güvenlik görevlileri araya girmeseydi neler yapardı acaba?

"İyi kitap mı?"

Siyah saçları ela gözlerinin üzerine düşmüş olan Thayer tepesinde dikiliyordu. Emma kitabı hızlıca kapatıp ters şekilde yanına koydu. Suçla alakalı psikozlar, Sutton Mercer'ın okuyacağı tipte bir şeye benzemiyordu.

Thayer onun karşısına çöktü ve Emma'nın burnunun dibinde birden bir paket Twizzlers belirdi. Tatlı çilek kokusu ağzını sulandırmıştı. "Sana aldım!"

"Buna bayılırım!" diye bağırdı Emma, yapışkan şekerden büyük bir lokma ısırırken. Nevada'dayken çantasında daima bir paket şeker bulundurur, şahsi eşyası olduğu için üvey kardeşlerinden saklardı. "Nereden bildin?"

Thayer'ın alnı kırıştı. "Çünkü bunlardan sana her gün alırdım?"

Emma, Sutton'ın da kendisiyle aynı şekeri sevdiğini duyunca gülümsedi. Hayat tarzları çok farklı olsa da belki de gerçekten böyle ortak bazı noktaları vardı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Thayer. Sonra kitabı alıp kısık bir ıslık öttürdü. "Vay. Bilmediğim karanlık bir tarafın varmış demek."

"Bu yüzden mi geldin? Karanlık tarafımı görmek için mi?" diye sordu Emma.

Thayer kafa salladı. "Yani. Seni takip ediyordum."

Emma onun bakışları karşısında yanaklarının kızardığını hissetti. *Sutton'a baktığını sanıyor, sana değil,* diye hatırlattı kendine. Ama kafasında küçük bir merak vardı. İlk karşı-

laştıklarında Thayer çok mutsuz ve sinirli görünüyordu; bu yüzden şimdi bu arkadaş canlısı, tatlı yönünü görmek şaşırtıcıydı. Sonra Emma bir şey hatırlayıp boğazını temizledi.

"Panayırda benim için şu büyük Scooby-Doo'yu kazandığın günü hatırlıyor musun?" diye sordu.

Thayer'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Nasıl unutabilirim? O aptal şeyi alabilmek için üç saat boyunca bovling lobutlarına halka atmıştım."

"Bana da geçen gün Laurel hatırlattı," dedi Emma yumuşak bir sesle. "Yaptığın... çok *tatlıydı*."

Thayer kaşlarını çattı. "Aptalca olduğunu söylemiştin. Karnavaldaki hayvanlar bitle doludur, demiştin."

"Ah, lütfen, çok sevmiştim," diye mırıldandı Emma. Bir an için kendisini Sutton olarak, pelüş hayvanı alıp diva namını korumak için gözlerini devirirken ama sonra yanağını ucuz oyuncağa dayayıp gülümseyerek Thayer'ı düşünürken hayal etti. İkizinin bu jest karşısında gizliden gizliye eriyip bittiğinden emindi.

Yatağımın üzerine koyduğum Scooby-Doo oyuncağı gözümde canlandı. Thayer'la birbirimizi çok ama çok seviyorduk ama birlikte olduğumuz zaman çok kısaydı. Bu hiç adil değildi.

Thayer masanın üzerinden uzanıp elini tutunca Emma bir an için onun parmaklarını sıkmasına izin verdi ama sonra hemen elini çekti.

Thayer kızardı. "Üzgünüm," dedi. "Eski alışkanlıklar kolay yok olmuyor."

Emma herhangi bir karşılık veremedi çünkü bir deste kartı karıştırmakta olan Celeste bir rafın arkasından çıkmıştı. Gri

renkli, kısa, şekilsiz bir elbisenin üstüne yeşil dantel ceket giymiş, boynuna üstüne büyük mor bir taş yerleştirilmiş halattan bir kolye takmıştı. Kartlarla oynarken parmaklarındaki yüzükler parıldıyordu. Sutton ile Thayer'ı gördüğünde durdu. "Merhab*aaaa*," dedi kelimeyi uzatarak.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Emma kaşlarını çatarak. Yine hasarlı aurası hakkında bir şeyler duymayı istemiyordu.

Celeste, Thayer'a gülümsedi. Yüz ifadesi flu mercekli fotoğraf makinesinden görülen bir görüntü gibiydi. "Seninle tanışmış mıydım hatırlamıyorum. Sutton'ın erkek arkadaşı mısın?"

Thayer öksürerek tuhaf bir ifadeyle Emma'ya baktı. "Ben Thayer," dedi elini uzatarak.

Celeste elini sıkmadı. Thayer'ın yanına oturup gözlerini kırpmadan Emma'ya baktı. "Sutton," dedi sonunda. "Sanırım buraya sana bir mesaj vermek için gönderildim."

Thayer gözlerini kocaman açtı. Duydukları hoşuna gitmişti. Emma, onun Celeste'nin *ilahi bir vücudu* olduğunu söylediğini hatırladı. "Mesaj mı?" dedi. "Gerçekten mi? Kimden?"

"Evrenden." Celeste uzaklara bakıyor gibiydi. "Garrett'la buluşmak için Öğrenci İşlerine gidiyordum ki buraya gelmem gerektiğine dair karşı konulamaz bir dürtü hissettim. Neden bilmiyorum. Kütüphaneye gelmeyi bile düşünmüyordum halbuki. Ama bir şeyler adımlarıma rehber olarak beni direkt sana getirdi." Öne doğru eğildi. "Kartlarını okumam gerekiyor sanırım. Sorun etmeyeceksen."

Emma duraksadı. Daha önce, Alex'le birlikte Vegas'taki bir Yeni Çağ kongresine gizlice girdiklerinde bir kez tarot falı

baktırmıştı. Jamaika ile Güneyli aksanları karışımı konuşan falcı, upuzun siyah saçları olan, ince bir kadındı. Emma'ya, ufukta aile sorunları göründüğünü, sırlar ve yalanların ortaya çıkacağını ve ölümle karşılaşacağını, ama sonunda finansal olarak kârlı çıkacağını söylemişti. Buna Alex'le birlikte gülmüşlerdi. O zaman onlara şaka gibi gelmişti çünkü Emma'nın ailesi yoktu.

Ama artık vardı. Hem de çeşitli sorunları olan bir aileydi.

Emma dudağını ısırdı. Fala inandığından emin değildi. Ama artık fikirleri tükenmişti. Belki de kartlar ona bir şeyler söylerdi. "Peki," dedi. "Oku bakalım."

Celeste hiçbir şey demeden kartları karıştırmaya başladı. Emma fark etti ki kızın yüzündeki dalgın ifadeye rağmen elleri usta iskambilci hızı ve özgüveniyle hareket ediyordu.

Celeste ilk kartı masaya koydu. Bir sıra kılıcın önünde gözleri ve bedeni bağlanmış halde duran bir kadın resmedilmişti kartta. Resim basit ve renkliydi; kadının yüzünün büyük kısmı gözlerindeki eşarpla kapanmıştı ama Emma sadece bakmakla bile teninin karıncalandığını hissetti. Kadın kapana kısılmıştı, etrafı kılıçlarla çevriliydi.

"Kılıç Sekizlisi," dedi Celeste dikkatlice. "Aciz olduğunu gösteriyor. Seçeneklerin kısıtlı ve çıkış yolu bulamıyorsun."

Emma, titremeye başlayan ellerini masanın altına sakladı. Celeste bir kart daha çekti. İki köpek, ayın içindeki bir adama bakıyordu. Aydaki yüz çok tuhaftı ve hiç dost canlısı görünmüyordu.

"Ay kartı." Celeste ciddi ve hüzünlü bir yüzle Emma'nın gözlerine baktı. "Çevrende delilik var, Sutton Mercer."

Sözcükler Emma'nın kalbine saplanan bir buz parçası gibiydi. Kız sanki bu Emma'nın suçuymuş, deliliği o var etmiş gibi konuşmuştu. O kafasını iki yana sallarken Celeste üçüncü kartı döndürdü. Bunun açıklanmasına bile gerek yoktu. Karanlık iskelet süvari, siyah bir bayrak taşıyordu. Anlamı çok açıktı.

"Ölüm," diye fısıldadı Celeste.

Emma bacaklarının üzerine koyduğu ellerini yumruk yaptığını fark edip dikkatini onları gevşetmeye verdi. Ağzını açıp iğneleyici bir şeyler söylemek, gülüp geçmek istiyordu. Ama tüm hayatı kartlar halinde önüne serilmişti adeta. Hareket bile edemez haldeydi.

Celeste'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Kartlar yalan söylemez," diye fısıldadı. Bunu söyledikten sonra da destesini toplayıp uzaklaştı.

Emma kartlar hâlâ oradaymış gibi masaya bakmaya devam ediyordu. Az önce... *doğaüstü* bir şey mi olmuştu?

Thayer onun dirseğine dokundu. "Bu saçmalığa inandığını söyleme bana."

Emma yutkundu. "Ama haklıydı, Thayer. Annem konusunda."

Thayer gözlerini devirdi. "Okuduğun kitabı gördü ve tahminde bulundu işte. Kafanı kurcalamaya çalışıyor."

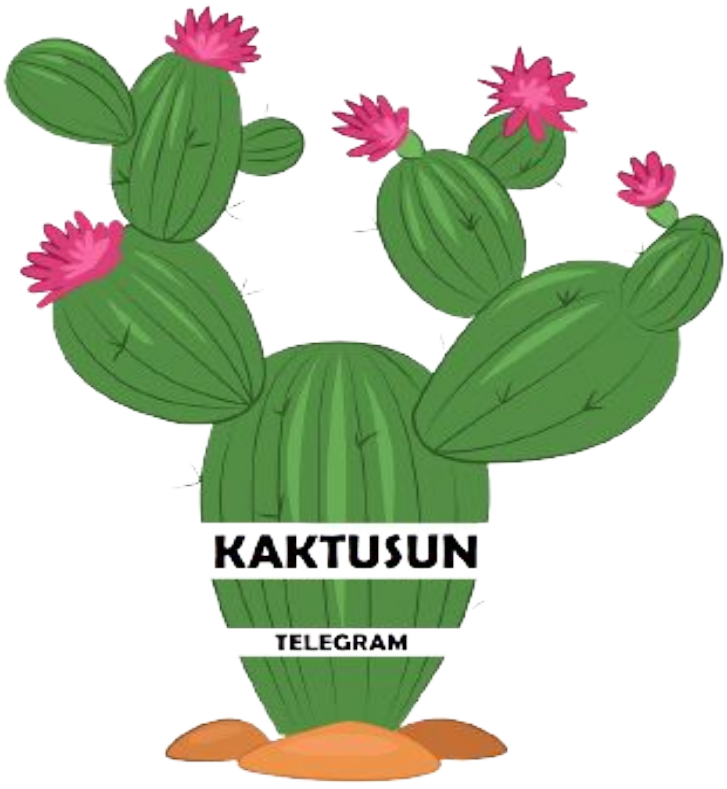
Emma gözlerini kırpıştırdı. Tabii ya. Önündeki kitaplar *Klinik Delilik, Psikoz Rehberi* gibi şeylerdi. Celeste onu kandırmıştı. Emma rahat bir nefes aldı. "Şimdi kendimi daha aptal hissediyorum."

"Aptal değilsin," diye mırıldandı çocuk. "Sadece korkuyorsun. Ama her şey yoluna girecek."

İkizime iyice yaklaşırsam Thayer'ın benimle konuştuğuna, ona o şekilde bakanın kendim olduğuna inanabilirdim.

Emma kitapları önünden itip dişlerini sıktı.

Ne yapması gerektiğini ikimiz de biliyorduk. Becky hakkında öyle ya da böyle daha çok bilgi edinmeli ve deliren annemizin yapabileceği şeylerin sınırını öğrenmeliydi.

18

SÖZ SEKTEYE UĞRARSA

Tenis antrenmanı biter bitmez Emma hemen hastaneye gitti ve asansörle dördüncü kata çıktı. Oda parfümünün keskin kokusu ve ondan daha da keskin olan antiseptik kokusu burun deliklerine dolmuştu. Koridor ürpertici derecede sessizdi; sanki tüm koğuş kendi sırları ve delüzyonlarının baskısı altında ezilmiş kalmış gibiydi. Emma dişlerini birbirine bastırdı ve kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken hemşire masasına gitti.

Gözlüklü ve erken kelleşmeye başlamış genç erkek hemşire bilgisayar ekranından kafasını kaldırdı. Monitörün görüntüsü gözlüğünün camına yansımıştı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Emma çantasının askısını sıktı. "Becky'yi... yani Rebecca Mercer'ı ziyarete geldim."

Hemşire, bir dosya altlığına iliştirilmiş kâğıtları işaret etti. "Giriş yapın."

Sayfa tamamen boştu. Emma, Sutton'ın adını düzgünce yazdığında hemşire masanın arkasından çıkıp kâğıdı okudu ve kaşını kaldırdı. "Kızısın demek, öyle mi?"

Doğru cevap neydi? *Sayılır. Eskiden öyleydim. Biyolojik olarak.* Ama cevap vermek yerine sadece kafa salladı.

"Seni sorup duruyordu," dedi çocuk, kafasıyla onu takip etmesini işaret ederken. Emma onun peşine düştü. "Ağzından çıkan tek şey bu. "'Kızımı istiyorum. '"

Hangisini? Emma merak etmişti.

Sol taraflarında büyük bir eğlence odası vardı ve camlarından içerideki birkaç kişi görülebiliyordu. Gözlerini televizyondaki *Dancing with the Stars* programına dikmişlerdi. Emma'dan sadece birkaç yaş büyük görünen bornozlu bir kız, müzikle sağa sola sallanarak dikiliyordu. Orta yaşlı bir kadın, başını ellerinin arasına almış halde pencerenin önünde oturuyordu. Televizyonun önünde duran, gri yağlı saçları ensesinde kıvırcıklaşmış hasta, koridora doğru dönüp Emma'ya göz kırptı. Adamın sırıtışında birkaç diş eksikti. Emma korkusunu bastırarak hemşirenin ardından hızla ilerledi. Bir an için asansöre koşup Sutton'ın arabasına binerek eve dönmek istedi. Ama bunu yapmak zorundaydı. Becky'yle konuşmalıydı.

Onu dikkatli olması için uyarabilmeyi dileyerek ben de Emma'nın peşinden süzüldüm. Burası iyi bir yer değildi. Belki de artık ölü olduğum için daha hassastım ya da sadece Emma'nın kaygısını hissediyordum ama etrafım tamamıyla hüzün, öfke ve korkuyla çevriliydi. Hatta şu anda, ilk gel-

diğimizde olduğundan daha şiddetliydi. Duygular dört bir yanımdan saldırıyordu. O kadar gerilmiştim ki.

"Sutton?"

Bir el, kolunu kavrayınca Emma çığlığını son anda tuttu. Bir an, az önceki gri saçlı adamın geldiğini sanmış ve büyük bir tiksinti hissetmişti. Ama sonra gözleri odağını buldu.

"N-Nisha?" dedi.

Nisha'nın kırmızı-beyaz üniforması kusursuzdu ve kalın saçları Fransız topuzu yapılmıştı. Az ileride eski dergiler ve yıpranmış kitaplarla dolu bir araba duruyordu. Nisha'nın dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. "Sen burada ne arıyorsun?"

Emma güçlükle yutkundu. Tanıdığı biri tarafından görülmeyi hesaba katmamıştı. Nisha'nın burada gönüllü çalıştığını nasıl unutabilmişti ki? Hemşirenin, Becky'nin odasının önünde sabırsızlıkla beklediğini gördü. Nisha'nın kucağına eğildi.

"Ben... bir arkadaşı ziyarete geldim. Ama bu bir sır. Lütfen beni burada gördüğünü kimseye söyleme. Sana sonra açıklarım."

Nisha kafa salladı. Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü. Emma, kızın gözlerini üzerinde hissederken hemşireye doğru ilerledi.

Becky'nin odası değişmemişti ama masaya, iris çiçekleri ve sarı güllerle dolu bir vazo yerleştirilmişti. Emma bunların Bay Mercer'ın getirip getirmediğini merak etti. Tepedeki floresan lamba kırpışıp titreşiyordu ve odadaki banyonun musluğundan sinir bozucu su damlama sesleri geliyordu. Tezgâhta peltemsi bir tepsi yemek vardı.

Uykudaki Becky, yatağa yayılmıştı. Üstünde hastane önlüğü yerine ekoseli pijama altı ve Arizona Wildcats tişörtü vardı. Saçları yıkanıp taranmış, tırnakları temizlenmişti. Ama yüzü hâlâ kül gibiydi ve gölgelerle doluydu. Emma onun yatağa bağlı olmadığını fark etti. Bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi?

Becky'nin kafasından yayılan duyguları hissedebiliyordum. Ne olduklarını tam olarak anlamak zordu çünkü zihninde her şey birbirine karışmıştı. Ancak tüm bu karışıklığın arasında her birinden yoğun bir şey, tekrar tekrar duyuluyordu: *Çok özür dilerim. Yaptığım şey için çok özür dilerim.*

"Otuz dakikan var," dedi hemşire kafasını sallayarak. Sonra koridora döndü.

Emma, ikizinin iPhone'unu çıkarıp ses kayıt cihazını açtı ve KAYDET tuşuna bastıktan sonra kapıyı ayağıyla hafifçe ittirdi. Kapının kapanma tıkırtısını duyunca Becky'nin gözleri açıldı ve bakışları vahşi bir hayvanınki gibi oradan oraya döndü. Doğrulmaya çalıştı ama zayıf ve dengesiz görünüyordu. Sonra Emma'yı gördü. Gözleri kocaman açıldı.

"Sensin," dedi çatallı bir sesle. "Emma."

"Hayır," dedi Emma yumuşak sesle. "Hayır, benim adım Sutton."

"Ah." Başını tekrar yastığa koyarken Becky'nin gözleri donuklaştı.

Emma yatağa doğru bir adım attı. Annesinin bedeninden kimyasal, ilaç gibi bir koku yayılıyordu. Dudağını ısırdı. "Ne zamandır şehirdeydin?" diye sordu sesini alçak ve kontrollü tutmaya çalışarak.

"Bir süredir," dedi Becky. Konuşurken dili dolanıyordu.

"Burada ne yapıyordun?"

Kadının yüzünden yavaş, tuhaf bir gülümseme geçti. "Seni izliyordum tabii ki de."

Becky'nin durgun, mahvolmuş yüzüne bakarken ürperdim. Emma'yı kim olduğunu bildiği için mi izliyordu? Sutton rolünü oynadığından emin olmak için mi? Laurel'ın arabasına tehdit mesajı koyan, Chamberlain'lerin mutfağında Emma'yı boğmaya çalışan o muydu?

Emma yatak demirine tutundu. "Seninle en son ne zaman konuştuk?" diye sordu. "Yani birbirimizi en son ne zaman gördük?"

Becky'nin dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sen beş yaşındayken Emma."

Lamba tekrar kırpıştı. Uğultusu sessizlikte resmen sağır ediciydi. Emma yatağa doğru eğildi. "Benim adım Sutton," dedi yumuşak bir sesle.

Ama Becky'nin kafası yastığın üzerinde sağa sola döndü. Gözleri uzaklara bakıyordu. "Küçükken sana hazırladığım hazine avlarını çok severdin. Otelde bıraktığımı bulabildin mi Emma?"

"Ben Sutton'ım," dedi Emma tekrar ama annesi onu duymazlıktan geldi.

"Sana Goodwill'den aldığım prenses elbisesini hatırlıyor musun? Motel odasında onunla dans ederdin." Becky yalnızca kendi duyabildiği müziği yönetiyormuş gibi ellerini salladı. "Kendi etrafında döner, döner, dönerdin... Çok güzeldin."

Emma yavaşça, dikkatlice nefes almaya odaklandı. Çünkü böyle yapmazsa çığlık atabilir ya da gözyaşlarına boğulabilirdi.

"İyi bir kızdın, Emmy. Ama kötü de bir kızdın. Başa çıkılabilecek gibi değildin." Becky'nin çökmüş yanağından bir damla yaş süzüldü.

Emma dişlerini sıktı. "Ben Sutton'ım," dedi. "Adım Sutton. Bir kez daha soruyorum, beni en son ne zaman gördün?"

Becky yastığını dikleştirdi. "Kanyonda," dedi sesi birden düzelirken. Artık dili dolanmıyordu. "O gece kanyonda."

Sonra Emma'nın kolunun alt kısmını kavrayıp tırnaklarını etine bastırdı. Geri çekilmeye çalışırken Emma'nın gırtlağından bir çığlık yükseldi. Becky'nin parmakları tenine batarken yüzü bomboştu. Ağzının köşelerinde beliren köpükler çenesine doğru akmaya başladı.

"Yardım!" diye bağırdı Emma. Becky'nin parmaklarını uzaklaştırmaya çalıştı ama bir kâbusta gibiydi; kadının eli gittikçe daha da sıkıyordu kolunu. Kapı hızla açıldı ve hemşireler içeri doluştu. Emma'ya eşlik eden erkek hemşire kolunu kurtarmasına yardımcı oldu. "Havale geçiriyor," diye bağırdı, diğerleri Emma'yı dışarı çıkarırlarken. Emma, bir kadının gizlice şırınga hazırlayıp batırıverdiğini gördü.

Emma'nın kolunda Becky'nin sıktığı yer zonklarken ben de aynı şeyi hissediyordum. Sonra biyolojik annemin dokunuşunun sıcaklığı kendiliğinden bir anıya dönüşüverdi. Kanyondaki o gece, Becky'yle ilk –ve de son– kez karşılaştığımız zamanın anısına...

19

SEVGİLİ ANNECİĞİM

Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatırken kadının gülümsemesi büyüyor. "Merhaba, Sutton. Ben senin annen Becky'yim," diyor tekrar şarkı söyler gibi bir tonla. "Tanıştığıma çok sevindim."

Kadının uzanmış eline bakıyorum. İçimden bir ses o eli tutmamamı söylüyor. Kendi başıma kalkmaya çalışıyorum ama tişörtüm arkamdaki dala takıldığı için tekrar düşüyorum. O anda bu karanlık, ıssız yere geri dönme kararıma lanet okuyorum. Neden Nisha'lara gitmedim ya da eve gitmek için taksi çağırmadım ki?

Annem olduğunu iddia eden kadına gözucuyla bakıp karmakarışık saçlarını, parlak gözlerini ve gergin ağzını inceliyorum. Midem, Thayer'la birlikte korku filmi izlerken olduğu gibi düğümleniyor. Havada bile gerginlikten oluşan bir elektrik var.

"Sorun yok," diyor Becky yumuşak bir sesle, yanımda diz çökerek. Günlerdir çöldeymiş gibi yırtık pırtık olmuş kıyafetlerine dallar ve yapraklar yapışmış. Sonra alnındaki hafif kesiği ve yanağındaki kan lekesini fark ediyorum.

"Ne oldu sana?" diye soruyorum yüzüne işaret ederek. Sesim korkak küçük bir kız gibi tiz çıkıyor.

Becky'nin eli yarasına gidiyor. "Ah. Küçük bir kaza." Temkinli bir şekilde kıkırdıyor. "Ayağım takıldı ve düştüm." Ama bana düşüp de oluşmuş bir yara gibi görünmüyor. On yedi yaşındaki bir çocuğa çarpıp kaçmış bir arabanın direksiyonuna çarpılıp da oluşmuş gibi sanki.

Mahallenin aşağı kısmında partiden gelen müzik sesi birden kesiliyor. Etraf aniden o kadar sessizleşiyor ki kalbimin kulaklarımda attığını hissedebiliyor, hızlı ve panik dolu soluk alışverişlerimi duyabiliyorum. Karşımdaki kadın biraz daha yaklaşıyor. "Sutton," diye fısıldıyor, yanağımı okşamak için elini uzatırken. "Baksana şu haline. Çok güzelsin."

Geri çekilmek istiyorum ama donakalmış haldeyim. Becky'nin elleri soğuk ve pürüzlü. Ekşi nefesinin kokusunu alabiliyorum. "Çok güzelsin," diyor tekrar, annem olduğunu düşünen kadın. Ama o annem değil. Olamaz. Benim annem başka biri; güzel, nazik ve trajik. Bu pis dağ kadını, bu ucube değil. Babam –ya da her kimse artık– bana yalan söylemiş olmalı. Belki de sadece benimle oynamak istedi.

Sonunda kaslarım çalışınca geri çekiliyorum. "Benim... benim gitmem gerek," diyorum ayağa kalkarak. "Beni almaya gelen kişi bekliyor."

Becky kıkırdıyor. "Seni almaya gelen kimse yok." Bir anda ayağa kalkıyor. Beklediğimden daha hızlı. "Büyükbabanın arabasına binip uzaklaştığını gördüm."

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Beni mi izliyordun?"

Kafa sallıyor. "Ah, hayatım, ben seni yıllardır izliyorum." Sesi ninni söyler gibi yatıştırıcı ama sözcükleri çarpık. "Küçük bir kızken yüzmeyi öğrendiğin zamanlarda izledim seni. Uzun süre Mickey Mouse kollukları takmıştın. Ortaokulda saçlarını sarıya boyadığın zamanlarda da. Geçen sene bölgesel tenis buluşmasındaydım ve senin oynamanı izledim. Harikaydın. Bu akşam da o çocukla kaçtığını gördüm. Thayer... adı bu muydu?"

Dünya ayaklarımın altından kayıyor sanki. Her şeyi biliyor. Bunca zamandır bu acayip tip, kalabalığın arasına karışmış halde davetsizce beni izliyormuş. Öfke bütün bedenimi sarıyor. "Buna hiç hakkın yoktu," diye tıslıyorum.

Becky onu itmişim gibi geri çekiliyor. "Tabii ki de vardı. Sana ben hayat verdim."

Bunu o kadar olağan bir şekilde söyledi ki o anda gerçeği söylediğini fark ediyorum. Ve bu bilginin zihnime dolmasına izin veriyorum. Bu, midemi daha da bulandırıyor. "Bu yüzden hiç hakkın yok işte," diye hırlıyorum. "Benimle ilgilenmek yerine beni uzaktan izledin. Şimdi birden, çölün ortasında, karanlıkta yalnızken karşıma çıkıp bana bunları mı söylüyorsun? Senin sorunun ne ya?"

Becky savunmacı bir şekilde omuzlarını dikleştiriyor. "Böyle planlamamıştım," diyor yalvarır gibi.

Ama ben öfkeden köpürüyorum. Onu incitmek istiyorum. Kelimelerimin onu yakmasını istiyorum. Bana yalan söyleyen herkese: babama, anneme ve hepsinden çok bu kadına kızgınım. "Sen annem falan değilsin," diyorum tükürürcesine. Sözcüklerim adeta asit gibi sessizliği yakıyor. "Bir yalancısın. Senden nefret ediyorum."

"Anlamıyorsun," diye fısıldıyor.

"Haklısın, anlamıyorum. Anlamak da istemiyorum," diyorum. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Bunu söylemeye cüret etme!" diye haykırıyor kolumu kavrayarak.

Donakalıyorum. Hiçbir yetişkin bana böyle içten bağırmamıştı daha önce. Becky'nin göğsü hızla inip kalkıyor. Bileğimi sıkıca tutup yüzünü bana yaklaştırıyor. "Bana sadece bir tane olduğunuzu söylemişlerdi," diye hırlıyor, ağzını ısıracak gibi yaklaştırarak. "İki değil. Burada olmamalıydın, Sutton. Buraya gelmemeliydin."

Ona öylece bakıyorum. "Kim söyledi?"

Cevap vermiyor. "Seni parçalayacağımdan korkmuştum. Dokunduğum her şeyi parçalıyordum çünkü." Sesi o sakin ninni tonuna geri dönüyor. "Ama sanırım artık çok geç. Sen zaten parçalanmışsın."

"Çekil başımdan," diyorum onu itmeye çalışarak. Ama göründüğünden çok daha güçlü. Dal gibi kolları beni nefes alamayacak kadar çok sıkıyor. "Kes şunu!" diye bağırıyorum. Vücudundaki ter kokusunu duyuyor, sert kemiklerini hissediyorum. Bakışlarım etrafta dolaşıyor. Aşağıdaki karanlık, geniş kanyonu görüyorum.

Becky bana sıkıca sarılıyor ama ben bir yılan tarafından sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Kurtulmak için kıpırdanıyorum. "Bırak. Beni!"

Ama Becky bırakmıyor. "Küçük kızım benim," diyor kulağıma. Ağzımı kocaman açarak nefes almaya çalışıyorum ama tişörtü bunu engelliyor. Kolları gittikçe daha da sıkılaşırken az önce söylediklerini tekrar duyuyorum. Burada olmamalıydın, Sutton. Artık çok geç. Sen zaten parçalanmışsın.

Annem beni öldürmeye gelmiş, *diye düşünüyorum dehşetle.*

Sonra anı karanlığa karışıp kayboluyor.

20

KAÇIŞ

Becky hastane yatağında kıvranıyordu. Gözleri sağa sola dönüp uzuvları savrulurken ağıt yakar gibi inliyordu. Emma koridora doğru geri geri giderken kolunda ıslak bir şey fark etti. Bileğinde, Becky'nin tırnaklarının battığı yerlerde hilal şeklinde kan belirmişti. Yanakları da ıslaktı ama sebebi kan değil, gözyaşlarıydı. İçinde bir şeyler parçalanmıştı: Sevgi, umut... İkisi de solup gitmişti. Sutton'ı öldüren Becky *olabilirdi* gerçekten. Annesini, kardeşinin katili olarak düşünmesi artık çok zor değildi.

Az önce gördüğüm anı yüzünden ürperdim. Becky'nin beni sıkması, son vedasını ediyormuş gibi hüzünlü gözlerle bana bakması... *Burada olmamalıydın. Bana söylemişlerdi.* Kafasında sesler *duyuyordu*; beni öldürmesini söyleyen sesler.

İki hemşire ve bir hademe, Becky'nin yatağının etrafını sararlarken Emma kapıdan onları izledi. "Bağlayın onu," dedi pembe kalp desenli hastane önlüğü giymiş orta yaşlı kadın. İğnenin gümüş rengi ucu sağ elinde parlıyordu.

Asker tıraşı yaptırmış cüsseli hademe, Becky'ye doğru eğilip homurdanarak deri kayışı bileklerine doladı. Ama Becky çok hızlıydı. Bir kedi gibi akıcı ve kıvrak hareketlerle adamın elinden kurtuldu. Adam omuzlarını kavrayınca işkence çekiyormuş gibi çığlık attı. Hademe omzunun üstünden baktı. "Yardım etseniz biraz?"

"Geldim," dedi hemşire, iğneyi tepsiye bırakarak. Sonra Becky'nin çıplak ayaklarını kavradı. O sırada aniden korkunç bir çatırdama sesi, ardından da bir çığlık yükseldi. Hemşire burnundan kanlar akarak geriye doğru uçtu. Emma, annesinin kadını tekmelediğini fark etti. Hademenin tutuşu da şaşkınlık yüzünden anlık olarak gevşeyince Becky ayağa fırladı. Tepsideki şırıngayı alıp bir silah gibi önünde tuttu.

"Uzak durun benden," diye tısladı, pürüzlü ve boğuk bir sesle.

Hademe ellerini havaya kaldırdı. "Bir sorun yok Bayan Mercer. Kimse canınızı yakmak istemiyor."

Becky vahşi gözlerle etrafına bakındı. Hemşire hâlâ yerde, burnunu tutmuş halde cenin pozisyonunda yatıyordu. Hademe, Becky'ye doğru birkaç ihtiyatlı adım attığında iğneyi kaldırıp adama doğrulttu. "Yaparım bak. Yemin ederim yaparım." Hademe durup bir adım geriledi.

Emma donakaldı. Koridor sessiz ve boştu. Araya girebilecek, Becky'yi hazırlıksız yakalayabilecek bir tek kendisi vardı. Kardeşinin katilinin kaçmasına izin veremezdi.

Derin bir nefes alıp öne doğru atıldı ve kollarını annesinin sıska omuzlarına sıkıca sardı. Becky bir çığlık koparark Emma'nın kollarını üzerinden attı; vücudu şaşırtıcı derecede güçlü tepki veriyordu. Emma yere düştü ve annesi elinde şırıngayla kapıya doğru gelirken yerde geri geri kaçmaya çalıştı. Sonra Becky bir anlığına duraksayıp kocaman açılmış gözlerle Emma'ya baktı.

"Sutton..." diye fısıldadı annem, gözleri Emma'nın üstüne... benim bulunduğum yere kayarken. Onun kime hitap ettiğini artık ne Emma ne de ben biliyorduk.

Emma'nın dudakları aralandı. Hareket etmek istiyordu ama uzuvları ağırlaşmış, kullanılamaz hale gelmişti. Becky ona doğru eğilip biraz durduktan sonra topukları üstünde dönerek bir çığlık attı ve koridorun diğer ucundaki merdivene doğru koştu. Eğlence odasından şaşkın konuşmalar yükseldi. Koğuşta kalanlardan biri, "Koş!" diye bağırdı.

"Birisi güvenliği arasın!" diye bağırdı pembe kalpli önlük giymiş hemşire, sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışırken.

Sonra hademeyle birlikte Emma'nın yanından geçerek koridorda koşmaya başladılar. Televizyon izleyen hastaların bazıları bağırıyor, bazıları ağlıyor, bazılarıysa küfürler yağdırıyordu. Gecelik giymiş yaşlı bir adam kendi özgürlüğüne kavuşmak için merdivene doğru koşmak istedi ama kaslı bir hademe tarafından durdurulup zorla odasına döndürüldü. Linolyum koridorlarda siren sesi yankılanmaya başlamıştı.

"O gece kanyonda." Emma, Becky'nin sözlerini yüksek sesle tekrar etti. Sutton'ın hayattaki son gecesini düşünmek bile Becky'nin kriz geçirmesine neden olmuştu. An-

nesinin yüzünde gördüğü şey vicdan azabı mıydı yoksa... heyecan mıydı?

Jane Eyre kitabındaki Bay Rochester'ın karısını düşündü. Kadın, Jane'in odasına gizlice girip eşyalarını mahvediyor, sonra da evi ateşe veriyordu. Becky deliydi ve tıpkı Bay Rochester'ın karısını sakladığı gibi Mercer'lar da onu saklamaya çalışmışlardı. Şimdi de Becky hepsinden intikam almak istiyordu.

Ben dokunduğum her şeyi parçalıyorum, demişti Becky bana o gece kanyonda.

"Küçük kız koridorda yalnız mı kalmış?" diye sordu çatallı bir ses. Birkaç metre ötede, eğlence odasındaki pis bakışlı adam duruyordu. Buraya geldiğinde Emma'ya göz kırpan adamdı bu. Tel tel olmuş saçları yüzüne düşmüştü ve beyaz tişörtü lekelerle doluydu. Sırıtınca sararmış ve kırılmış dişleri ortaya çıktı. Sonra adam ona doğru ilerlemeye başladı.

Emma onu birilerinin fark edip etmediğini görmek için telaşla etrafına bakındı ama hademeler ve hemşireler ya koridorda koşuşturuyor ya da hemşire bankosundaki telefona bir şeyler bağırıyorlardı. Emma sesini çıkarmadan kafasını iki yana salladı. Adam kıkırdayıp ona yaklaştı. Etrafına iğrenç bir koku yayıyordu. Yakından Emma onun gözlerinin neredeyse kapkara olduğunu fark etti. Ve art niyetle parlıyorlardı.

"Küçük kız böyle bir yerde yalnız olmamalı. Çünkü çok tatlı. Herkesi çok heyecanlandırıyor."

Emma'nın sırtı duvara çarptı. Ona doğru eğilen adamın nefesi sıcak ve ekşiydi. Emma kafasını yana çevirip gözleri-

ni sıkıca yumdu ama adamın o korkunç dişlerini göstererek kendisine yaklaştığını gözünde canlandırabiliyordu.

"Bay Silva, lütfen geri çekilin. Bayan Mercer'ın biraz nefes alması gerek."

Emma gözlerini açtığında Bay Silva'nın karşısında sallanarak dikildiğini gördü. Asansörden inmiş olan iki kişiye bakıyordu. Nisha Banerjee hızla onlara doğru geliyordu, babası da peşindeydi. Doktor Banerjee'nin beyaz laboratuvar önlüğü arkasında pelerin gibi uçuşuyordu. Bay Silva mahcup görünerek geri çekildi.

"Yardım ediyordum," diye mırıldandı.

Doktor Banerjee onu nazikçe koridordan TV odasına yönlendirdi. "Biz durumu kontrol altına aldık, teşekkürler. Siz odanıza dönün lütfen."

Nisha hemen Emma'nın yanına koştu. Gözleri kocaman açılmış, üniforması buruşmuştu. Toplu saçından kurtulan bir tutam yanağına düşmüştü. Bir süredir koşuyormuş gibiydi. "Kargaşayı duydum ve babamı çağırmaya gittim. Sen iyi misin?"

Emma sessizce kafa salladı. Sonra yutkunarak, yanaklarından süzülmek isteyen gözyaşlarını durdurmaya çalıştı.

Doktor Banerjee kızlara döndü. "Nisha, sen gidip Sutton'ın babasına çağrı bırakabilir misin? Şu anda ortopedi bölümündedir."

Nisha, Emma'ya soru sorar gibi bir kez daha baktıktan sonra doğrulup hızlı adımlarla ilerledi.

Doktor Banerjee onun ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Emma etraflarında hastaların hâlâ bağırdığını,

lastik terlik giymiş hemşirelerin koşuşturduğunu duyabiliyordu. Bir telsizin cızırdama sesi yükseldi. Birkaç metre ötedeki hemşire telsizi kaldırdı. Cihaza bakarken yüzü bembeyaz olmuştu.

"Tekrar ediyorum, kadını hiçbir yerde bulamıyoruz," dedi telsizin diğer ucundaki kişi. "Polisi aradık."

"Bu hasta daha önce de problem oluşturmuştu zaten," dedi hemşire. "Dikkatli olmalarını söyle."

Emma, Doktor Banerjee'ye baktı. "Onu bulacaklar mı? Dışarı *çıkmamıştır*, değil mi?"

Doktor boğazını temizledi. "Haydi gel, babanı sessiz bir yerde bekleyelim."

Eli kolu tutmayan Emma titreyerek Nisha'nın babasının arkasından köşedeki konferans odasına gitti. Doktor onu, pencerenin altındaki ikili koltuğa yönlendirdi. "Çay ister misin? Ya da bir bardak su?" Emma kafasını iki yana salladı. Sonra adam masadan ahşap bir sandalye çekip onun karşısına oturdu. Kusursuz laboratuvar önlüğünün altında buruşuk ve kahve lekeli gömleği görülebiliyordu. Emma onun, karısını kaybettikten sonra kaç ev işini yapmayı unuttuğunu ya da yapmak istemediğini merak etti.

"Baban bana aile meseleniz hakkında bazı şeyler anlattı," dedi doktor yumuşak bir sesle. "Tabii ki yalnızca tedavi için. Becky'nin neler yaşadığını anlayabileyim diye. Anneni bu şekilde görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Emma saate bakarak kafasını salladı. Becky beş dakikadır kaçaktı. "Hastaneden ayrılmamıştır, değil mi?" diye sordu tekrar. "Kapılar kilitliydi, değil mi?"

O sırada birden kapı açıldı ve Bay Mercer dehşet içinde, topallayarak içeri girdi. Direkt olarak Emma'ya gidip ellerini tuttu. "Tanrım, Sutton. Sana bir zarar verdi mi?"

"Hayır. İyiyim," diye fısıldadı Emma.

Bay Mercer ona sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm." Sonra Doktor Banerjee'ye döndü. "Onu ne tetiklemiş olabilir? Sutton mı? Başka bir şey mi?"

Doktor Banerjee tuhaf bir şekilde dudağını büktü. "Eh, doktor-hasta gizliliğini ihlal edemem ama Becky gibi hastalar bazen önemli ilerlemeler kaydettikten sonra en riskli dönemlerini geçirirler. Onunla seanslarımızda mükemmel ilerleme kaydettik. Çok pişman olduğu bir şey yüzünden büyük vicdan azabı çekiyor. Bayan Mercer bu akşamki ziyaretiyle bu sıkıntıyı ortaya çıkarmış olabilir diye düşünüyorum."

"Vicdan azabı mı?" Bay Mercer kaşlarını çattı. "Ne için?"

Doktor Banerjee kafasını sağa sola salladı. "Bunu size söyleyemem. Üzgünüm Ted."

"Ama artık daha iyi olduğunu söylüyorsun, öyle mi? İlerleme kaydetti yani?" Bay Mercer şaşkın gibiydi. "O zaman neden... *kaçtı* ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Bunu ben yaptım," dedi Emma fısıltıyla. Adamların ikisi de ona baktılar. Emma onlarla göz göze gelmemek için kafasını eğdi. "Onu kızdırdım. Ben tetikledim."

Doktor Banerjee kaşlarını çattı. "Bayan Mercer, bu senin suçun değil. Annen hasta bir kadın ve davranışları normal değil. Dürüst olmam gerekirse bu meselede hatalı olan benim. Onu sıkıntıya sokacak ziyaretçilere izin vermemeliydim."

"O haklı Sutton," dedi Bay Mercer. "Ben de gelip anneni ziyaret etmen için seni cesaretlendirmemeliydim. Birisine saldırdığı için buraya yatırıldı, dengesiz olduğu belliydi."

Emma onların yatıştırıcı sözlerine minnettardı ama gerçek olmadıklarını biliyordu. Tüm hikâyeyi bilmiyorlardı sonuçta. Kanyondan bahsettiğinde Becky'nin yüzünde oluşan ifadeyi görmemişlerdi.

Becky'nin sözleri yine aklıma geldi: *Seni izliyordum.* Şimdi de Emma'yı izliyordu. *Ben* olarak rol yapmasını izliyordu.

Bay Mercer, Emma'nın elini tutarak kalkmasına yardım etti. "Teşekkürler Sanjay. Ben artık kızımı eve götüreyim. Zor bir gün geçirdi."

"Tabii." Doktor Banerjee bir Emma'ya bir büyükbabasına baktı. "Sizi korkutmayı istemem ama uyarmam gerektiğini düşünüyorum. Becky şu anda oldukça istikrarsız. Eğer kısa süre içinde onu bulamazsak o seni bulabilir. Ve bulduğunda ne durumda olur bilemiyorum."

"Onu bulmalısınız," dedi Emma. Becky'nin özgürce sokaklarda dolaşması, onu bulması düşüncesi korkudan titremesine neden oluyordu.

"Merak etme, bulacağız," diye temin etti Bay Banerjee onu. "Ama Sutton, lütfen kendini suçlama. Uzun süre izole olmuş ve zihinsel rahatlıklarla boğuşmuş kimseler genellikle en çok sevdikleri kişilere patlarlar."

Emma ne diyeceğini bilemiyordu. Sevgi mi? Sevginin bu durumda yeri olamazdı. Becky ona sevgi dolu gözlerle bakmıyordu. Bir hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Belki de görmüştür, diye düşündüm.

21

FIRTINADAKİ SESSİZLİK

Bay Mercer hiç konuşmadan Emma'yı arabasına götürdü. Hastanedeyken alacakaranlık çökmüştü; günün son ışıkları uzaktaki dağların tepesinde oynaşıyordu. Sokak lambalarının sarı ışıkları altındaki otoparkın yarısı boştu ama polis arabaları etrafı çevirmişti. Bir haber minibüsü o sırada hastane önüne çekince muhabirler hemen araçtan indiler. Emma manşeti hayal edebiliyordu: *Kaçık Kadın Hastaneden Kaçtı, Halkı Şırıngayla Tehdit Etti.* Nasıl bir hastane deli bir kadının öylece çıkıp gitmesine izin verirdi ki?

"Seni eve ben götüreyim mi?" diye sordu Bay Mercer, Sutton'ın Volvo'su görüş alanına girince. "Arabayı gece burada bırakabilirsin."

Emma kafasını iki yana salladı. "Gerek yok. Ben arkandan gelirim."

Bay Mercer kafasını sallayıp SUV'sinin anahtarına basınca karanlıkta iki kısa *bip* sesi yankılandı. "Sana zarar verebileceği hiç aklıma gelmezdi," dedi alçak sesle.

"Biliyorum." Becky'nin yaptığı şey yüzünden Bay Mercer'ı suçlamıyordu. O da sonuçta Becky ve Sutton için en iyisini istiyordu. Kızıyla torununun bir araya geldiğini, Becky'nin sağlığına ve mutluluğuna kavuşup aileye tekrar katıldığını hayal ediyor olmalıydı. Kızının ne kadar tehlikeli olabileceğini unutmuştu. Ama bunu unutan tek kişi o değildi.

"Şimdi ne olacak hiç bilmiyorum," dedi Bay Mercer kaşlarını çatarak. "Becky'nin ne yapacağı kestirilemez. Şehirden yine kaçabilir. Ama Sutton, eğer onu görürsen ya da gördüğünü *zannedersen* bana hemen söyle. Tamam mı?"

"Tamam." Araba anahtarını öyle sıkı tutuyordu ki avuçları acımıştı.

Emma, Bay Mercer'ın farlarını takip ederek yavaşça eve sürdü. Başı zonkluyordu ve geçen bir saatin adrenalini yavaş yavaş azalsa da kasları hâlâ gergindi. Dişlerini gösteren devasa bir çıngıraklı yılan şeklinde tasarlanmış bir yaya köprüsünün altından geçti. Normalde bu köprüye bakmak hoşuna giderdi ama bugün sanki her an onu yutacakmış gibi korkutucu görünüyordu.

Becky şu anda her yerde olabilirdi. Polisler onu arıyordu ama kadın yakalanmama konusunda uzmandı sonuçta. Emma küçükken buna defalarca şahit olmuştu. Annesi kalabalığın içinde kaybolabilir, onu arayan gözlerden kolaylıkla kaçabilirdi. Bir anda hayalete dönüşebilirdi.

Ben nedense onun şehirden kaçacağını düşünmüyordum. Yakında, *çok* yakında olacağına dair bir his vardı içimde.

Mahalledeki verandaların ışıkları karanlığı yarıyordu. Emma etrafta ne kadar çok gölge, ne kadar çok saklanacak yer olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Mercer'ların iki katlı evinin önüne çektiklerinde bahçede uzun boylu, geniş omuzlu birinin hareket ettiğini gördü.

Yürüyüş botu ve kargo şort giymiş olan Thayer, Bay Mercer'ın kazadan önce açtığı çiçek yataklarına pürüzsüz taşlar diziyordu. Dizindeki derin, beyaz ameliyat çizgisi belliydi. Arabalar garaj yoluna girerlerken Thayer doğrulup el salladı.

Bay Mercer ona kısaca el salladıktan sonra eve girdi. Thayer tırmığına yaslanıp Emma'nın yavaşça arabasından inmesini izledi.

"Bayağı kararlısın," dedi Emma, sesindeki gerginliği saklamaya çalışarak. "Bitiyor mu artık?"

Thayer endişeyle kaşlarını çatıp ellerini onun omuzlarına koydu. "Ne oldu?" diye sordu.

Emma kafasını çevirdi. "Bir şey olmadı."

"Hadi ama Sutton. Seni *tanıyorum*. Bir şeyler olmuş. Ne oldu?"

Emma'nın dudakları titremeye başladı. Sonra kendisine engel olamayıp onun kollarına bıraktı kendisini. Tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu artık. "Biyolojik annem," diye başladı.

Sonra tüm hikâye dudaklarından döküldü. Becky'nin hastanede ona saldırması, kaçması, şiddet eğilimli olması... Thayer onun kolunu döndürüp Becky'nin bıraktığı izlere bakarak yüzünü buruşturdu, sonra gözlerine baktı.

"Onun buraya gelebileceğini mi düşünüyorlar?" diye sordu gerginlikle. "Sana tekrar saldırabilir miymiş?"

Emma titrek bir nefes alıp elinin tersiyle gözlerini sildi. "Ne yapabileceğini bilmiyorlar."

"Sana neden saldırıyor ki? Sen onun kızısın." Thayer onun bileğini hâlâ bırakmamıştı. Parmakları sıcak ve güvence vericiydi.

"O... hasta," dedi Emma, ne kadarını itiraf edebileceğinden emin olamayarak. "Açıklaması zor. Mantıklı gelmediğini biliyorum."

Thayer gözlerini kısarak yola baktı. "Buraya gelmese *iyi eder*."

Emma'nın içi minnettarlıkla doldu. "Çok iyi bir arkadaşsın sen," diye mırıldandı, kolunu boynuna sararak ona sarılırken. Thayer onu kendisine çekip ellerini sırtında aşağı yukarı dolaştırdı. Emma geri çekilince de tuhaf bir şekilde gülüp sessizliğe büründü. Komşunun açık penceresinden bir dizinin kahkaha sesleri geldi. Birkaç blok ötede bir köpek havladı.

Thayer ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Neyse, sen gidip biraz dinlen." Bahçeye baktı. "Ben de buradaki işi bitirip eve gideceğim. Ve Sutton?" dedi birden ciddileşerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni her zaman arayabileceğini biliyorsun, değil mi? Yani, aramız ne kadar tuhaf olursa olsun, bana ihtiyacın olduğu anda hemen yanına gelirim. Tamam mı?"

Emma onun aydınlık, derin ela gözlerine baktı. "Tamam," diye fısıldadı. Sonra çantasını omzuna asıp eve girdi.

Ben ise mümkün olduğunca arkada kalıp, âşık olduğum çocuğun işe devam etmesini izledim. Ama ikizimle aramızdaki bağ bir süre sonra gerildi ve onun arkasından çekildim.

11

SICAK SUDA

Ertesi akşam Emma ve Ethan, Clayton Resort'un otoparkına girdiler. Devasa otel, Tucson'ın dışındaki dağların hemen önüne inşa edilmişti. Otobanlardan ve şehir trafiğinden uzaktaydı. Kırmızı kayalıkların ve çiçekli kaktüslerin oluşturduğu güzel bir manzarayla çevriliydi. Demir ve mesquite ağaçları otelin etrafına dizilmişti ve verandalarıyla havuzlarını meraklı gözlerden uzak tutuyordu. Kaplıcaya gizlice girmek isteyenler için de oldukça faydalıydılar.

Ben de Yalan Oyunu grubuyla defalarca kaplıcaya gizlice girmiştim. En iyi şakalarımızın bazılarının planlandığı yer burasıydı. Harika arkadaşlarımın, kendi madalyonumun zinciriyle boğma planıyla çölün ortasına götürmek için beni yaka paça tutup Laurel'ın arabasının bagajına tıktıkları yer de burasıydı.

Ethan haftalardır buraya gelmek istediğini söylüyordu ve hastanede yaşadıklarından sonra Emma'nın rahatlayıp gevşeme isteği de artık kuralları çiğneme korkusuna ağır basmıştı. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Son birkaç haftanın stresi omuzlarına ağır bir yük olarak binmişti ve sırtı kulunçlarla dolmuş, ensesi kütük gibi olmuştu. Hevesli olmadığı tek şey, ıssız ve korkutucu çölde dolanmaktı ama Ethan yanındaydı.

"Hazır mısın?" diye sordu Ethan otoparkta ilerlerken.

Emma, Sutton'ın hasır plaj çantasını sırtına bastırıp etrafına bakınırken izlendiği hissinden kurtulmaya çalıştı. Evden ne zaman çıksa etrafındaki saklanma yerlerini, Becky'nin bulunabileceği yerleri inceleyip duruyordu. "Hı-hı," dedi rahatsızca.

Kırmızı deniz şortu ve eski Japon Godzilla filmi baskılı tişört giymiş olan Ethan onu rahatlatmak ister gibi elini tuttu. Emma etrafa bakınıp inceledikten sonra Ethan'ı dar, lambasız bir patikaya doğru çekti. Otelin ışıkları ağaçların arasındaki boşluklardan ara ara görünüyordu ama bunun dışında etraf kapkaranlıktı. Gökyüzündeki parçalı bulutlar yıldızları gizlemişti. Emma teninin karıncalandığını hissetti.

"Becky'nin nerede olduğunu bilmemekten nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Dün gece eve girdikten sonra Ethan'a her şeyi anlattığında çocuk hemen yanına gitmek istemiş ama Emma yorgun olduğunu söyleyerek reddetmişti. Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Thayer hâlâ bahçedeyken Ethan'ın oraya gitmesini istememişti. Sutton'ın eski sevgilisinin Bay Mercer'a

yardım ettiğini ona anlatmamıştı çünkü Ethan'ın kıskançlık yapmasını ya da tuhaf davranmasını istemiyordu.

Ethan kafa salladı. "Ben de. Ama onun sana bir şey yapmasına izin vermeyeceğim," dedi ciddiyetle, elini tutarak.

Emma başparmağını ısırarak film stüdyolarına gittikleri akşam arabasında bulduğu notu düşündü. O kâğıdı her kim bıraktıysa onları dinlemişti, bu kesindi. Yani katil –Becky– onun sırrı Ethan'la paylaştığını biliyordu. Gerekirse tereddüt etmeden Ethan'ı oyun dışı bırakır mıydı?

Bu düşünce Emma'nın kurşun yemiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Olduğu yerde durdu. "Söz ver bana, dikkatli olacaksın," dedi telaşla. "Eğer Becky'yi görürsen cesurca ya da aptalca bir şeyler yapmaya kalma. O tehlikeli biri. Seni kaybetme düşüncesine katlanamam."

"Beni kaybetmeyeceksin," dedi Ethan. "Bir şey olmayacak. Birlikte olduğumuz sürece bize zarar veremez."

Emma güçlükle yutkundu. Ethan'ın kolları korumacı bir şekilde onu sarmışken kendisini az da olsa güvende hissediyordu. "Tamam," diye fısıldadı.

Dikkatli ol, diye düşündüm. *Gardını düşürmemelisin. Becky göründüğünden daha güçlü ve akıllı biri.*

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Ethan. "Şüpheliler... hakkında? Becky konusunda ne yapacaksın?"

Emma küçük bir vicdan azabı hissetti. Soruşturmaya odaklanması ne kadar gerekli olsa da bu meselenin, ilişkilerini zedelemesine izin vermişti. Ethan'ın bir gece olsun dedektifçilikten uzak durmaya hakkı vardı. "Bir süre yalnızca

kendimiz olalım," dedi ve Ethan'ın yüzünün aydınlandığını görünce kalbinin ısındığını hissetti.

"Bana uyar," dedi çocuk, ona küçük bir öpücük verip üzerindeki gerginliğin azalmasını sağlayarak. Sonra ona yaslandı. Bedenlerinin birbirine uyumu çok hoşuna gidiyordu.

"Haydi," diye mırıldandı Ethan, geriye doğru bir adım atıp onu patikada çekerken.

Kaplıca küçük bir açıklıktaydı ve etrafında kırmızı kayalıklar vardı. Ağaçlara gizlenmiş ışıklarla aydınlatılmıştı. Yerden davetkâr buharlar yükseliyordu. "Çok güzel, değil mi?" dedi Emma, Ethan'a dönerek.

Ama Ethan manzarayı izlemiyordu. Ona öyle yoğun bakışlarla bakıyordu ki Emma kızardığını hissetti.

"Çok *güzelsin*," diye fısıldadı.

Emma bir şey demeden öne çıkıp elini onun yanağına koyarak sakin, huzur verici gecenin büyüsüne kendisini bıraktı. Ethan uzun kirpikli gözlerini kapatınca Emma parmağını onun çenesinde, mükemmel kıvrımlı dudaklarında ve elmacık kemiklerinde gezdirdi.

Ethan onu kollarının arasına çekip daha bir hevesle öptü ve Emma dudaklarını aralarken o parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Tüm düşünceler Emma'nın kafasından uçup gitmişti. Ellerini onun tişörtünün altına kaydırıp sert karın kaslarının üzerinde gezdirdi, ardından tişörtü kafasından çekip çıkardı. Ethan da onun bikinisinin üstüne geçirdiği kısa elbiseyi çıkarıp kendi tişörtüyle birlikte yere attı.

İkisinin de solukları kesik kesik ve hızlıydı. Ethan elini tutunca Emma gözlerine bakarak onu suya doğru çekti. Fo-

kurdayan suyun sıcaklığı ilk başta dayanılmazdı. Taş banka oturup sırtlarını havuzun kenarına yasladılar.

"Harikasın, biliyor musun?" diye fısıldadı Ethan.

Emma yanağını onun göğsüne dayayınca kalbinin güçlü atışlarını hissetti. "Sen de öylesin," dedi. "Daha önce senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım."

"Benim gibisi çok var ya," diye takıldı Ethan. "Hangi erkek şiiri ve astrofiziği sevmez ki?" Emma hafifçe güldü ama sonra çocuğun gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. "Emma, sen çok özelsin. Seni bulduğuma inanamıyorum. Benim olduğuna inanamıyorum."

"Beni bulduğun için çok mutluyum," diye mırıldandı Emma. "Seninim."

Ethan alnını onunkine dayayıp gözlerinin içine baktı. Ve derin bir nefes aldı. "Emma... Seni seviyorum."

Emma'nın dudakları aralandı. Geri çekilip ellerini Ethan'ın yanaklarına koydu. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Hayatı boyunca istediği şey buydu; sevilmek, onu anlayacak birini bulmak. Her şeyi paylaşabileceği biriyle karşılaşmak...

Suyun daha derin bir yerine ilerlediler. Emma bacaklarını onun beline sarınca Ethan onu kaldırıp kaplıcanın kaynayan yerine götürdü. Emma onun boynunu, omuzlarını, dudaklarını öperken Ethan da elini onun saçlarının arasında dolaştırıp duruyordu. Sonra eli, ensesindeki bikini askısına doğru kaydı. O, düğümü çözmeye uğraşıyordu ki Emma ne yaptığını fark etti.

"Bir dakika," dedi soluk soluğa. Elini onun göğsüne koydu. Birden kendisini çıplak ve gergin hissetmeye başlamıştı.

Ethan dudağını ısırdı. "Pardon," dedi utanarak. Elini ensesinden çekti. Emma onun alnına düşmüş nemli bir tutam saçı geri itti.

"Ethan, ben sadece... Bunu istiyorum ama şimdi değil. Burası çok göz önünde."

Ethan'ın gözleri açıklıkta, kayalıklarda, suda, Emma'nın yüzü hariç her yerde dolaşıyordu. "*Ne için*... çok göz önünde?" diye sordu utangaç bir edayla. "Yani... sen şey mi istiyorsun... aklından geçen şey... ben çok isterim tabii..."

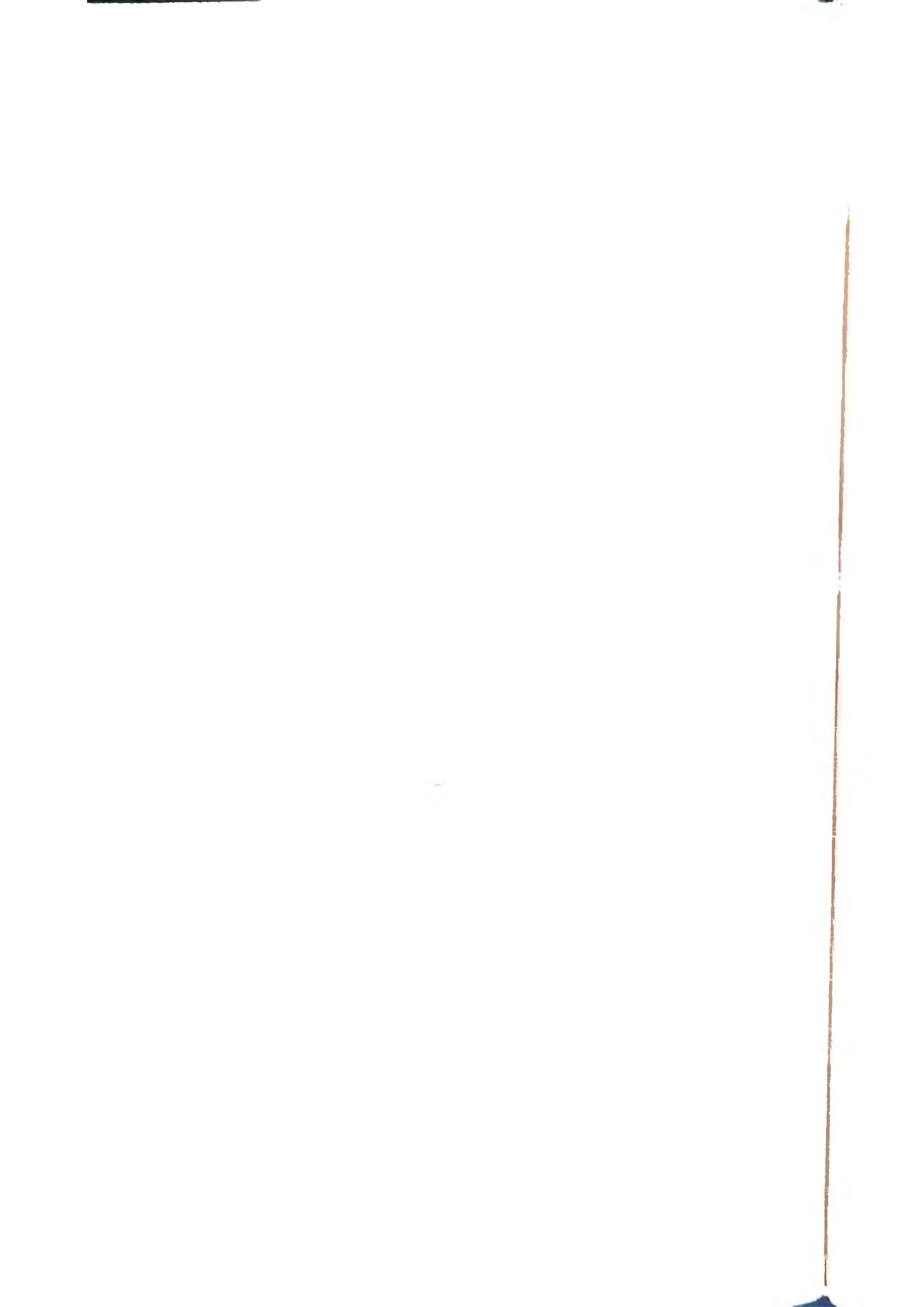
"Evet," diyerek onun sözünü böldü Emma. "Ben de çok isterim." Çıkmaya başladıklarından beri Ethan'la ilk seferlerini hayal ediyordu ama şimdiye kadar itiraf etme cesaretini bulamamıştı. Hazır olup olmadığını da bilmiyordu. Ama şimdi Ethan'ın onu sevdiğini biliyordu ve kendisi de onu seviyordu. Bu yüzden birden emin olmuştu.

"Bunu seninle paylaşmak istiyorum," diye devam etti. "Ben bunu daha önce... daha önce hiç yapmadım."

"Ben de," dedi Ethan. Onun çenesini kavrayıp gözlerine baktı. "Doğru zaman geldiğinde ikimiz için de çok özel olacak."

Bir süre daha öpüştüler ama bu sefer daha sakindiler. Suyun sıcaklığı ve Ethan'ın kolları Emma'yı tamamen rahatlatmıştı. Çöl göğünde yıldızlar pırıl pırıldı. Cırcır böceklerinden oluşan bir koro onlara serenat yapıyordu. *Bu çok iyi fikirdi*, diye düşündü Emma. Birkaç dakikalığına olsun korkularını, Becky'nin sebep olduğu tüm kalp kırıklıklarını, öfkesini ve dehşetini unutmak iyi gelmişti. Bunları Ethan'la paylaşamasa ne yapardı?

Bense Ethan'ın kardeşimi korumasını ümit etsem de bundan pek emin olamıyordum. Becky'nin ne yapacağı bilinmiyordu. Tehlikeli bir kadındı o. Ve dışarıda bir yerlerdeydi. O gece kanyonda Thayer'ı ezmeye çalışan biri Ethan'dan da kurtulmaya çalışmaz mıydı?

13

BEKLENMEDİK YARDIM

Emma onu bıraktığında Ethan'ın evi karanlıktı. Henüz Şükran Günü bile gelmemişti ama mahalledeki evlerin bazıları kırmızı, yeşil ve beyaz Noel ışıklarını çoktan takıp yakmıştı bile. Bir aile, ön bahçelerine heykelden bir rengeyiği sürüsü yerleştirmişti; hatta sürünün başında kırmızı burunlu Rudolph ve arka tarafta Noel yıldızlarıyla dolu bir kızak bile vardı. Fakat Ethan'ların tek katlı evi süssüz, hatta bakımsızdı. Duvarların boyaları kalkmıştı. Verandanın bir basamağının çürük olduğunu sürekli unutan Emma'nın ayağının altındaki ahşap kaygı verici şekilde gıcırdadı.

"Bir daha ne zaman görüşeceğiz?" diye sordu Ethan, kollarını onun beline sararak.

"Yarın okulda?" diye takıldı Emma. Ethan onun burnunu öptü.

"Cumartesi olur mu?" dedi sonra umutla. "Film kiralayabiliriz ya da sadece yıldızları izleyebiliriz..."

Emma gülümsedi. Ethan'la böyle tanışmışlardı; Sutton rolü yaptığı ilk akşam Nisha'nın partisine gittiğinde Emma onu yıldızları izlerken yakalamıştı.

"O gün Charlotte'un partisi var, unuttun mu?" dedi ona. Ethan burnunu kırıştırınca da bir kahkaha attı. "Hadi ama Bay Utangaç, beni oraya yalnız gönderme." Ethan partileri hiç sevmezdi ama Emma, Sutton'ın arkadaşlarını daha iyi tanıma şansının onu ikna edeceğini umuyordu.

"Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadı çocuk. Sonra onu uzun uzun öptü ve eve girdi. Emma kapının kilitlendiğini duydu.

Caddenin karşı tarafında Catalina Dağları yükseliyordu. Karanlıkta tam görünmese de Sabino Kanyonu dinlenme alanı, Ethan'ların verandasının görüş alanındaydı. Orayı düşünmek bile Emma'nın tüylerini diken diken etmişti. Tucson'a ilk geldiğinde büyük bir umutla Sutton'ı beklediği yer orasıydı. İkizinin, hayatının son gününü geçirdiği yer de orasıydı. Sanki kanyonun kendisi tüm karanlığı ve kötücüllüğüyle onu izliyormuş gibi ürperdi. Hayaletlere inanmazdı ama bu bölgede korkutucu bir şeyler vardı. Belki de Becky oralarda bir yerlerdeydi.

Emma duyduğu ayak sesleriyle düşüncelerden uyandı ve eli kapı kolundayken donakaldı. Tam arabaya binip kapıları kilitlemeye hazırlanıyordu ki Nisha karanlıktan dışarı adım attı. Üstünde Hollier lisesi eşofman altı ve kaslı omuzlarını gösteren askılı bir tişört vardı. Karanlıkta parlayan saçları

neredeyse mormuş gibi görünüyordu. Yüzünde makyaj yoktu, yalnızca kaplumbağa kabuğu desenli Guess gözlük takmıştı. Yatmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Selam," dedi Nisha. "Kusura bakma, niyetim seni korkutmak değildi."

Emma bir nefes verip gergince güldü. "Korkutmadın. Sanırım sadece biraz gerginim."

"Ethan'la takılmanın ardından mı?"

"Evet. Yani hayır, tabii ki de öyle değil. Başka sebeplerden ötürü. Ama evet, Ethan'la takıldık." Onun adını söylemek bile dudaklarına bir gülümseme yerleşmesine neden olmuştu.

Nisha kafasını sağa sola salladı. "Siz ikiniz tüm zamanların en tuhaf çiftisiniz."

"Neden öyle dedin ki?"

Banerjee'lerin garaj yolundaki hareket sensörlü lamba sönünce karanlıkta kaldılar. Nisha boğazını temizledi. "Kusura bakma. Öyle söylediğimi unut. Her neyse, arabanı gördüm de her şey yolunda mı diye gelip bakmak istedim. Yani hastanede olan şeylerden sonra."

Emma bir süre yere bakıp hâlâ nemli olan askılı elbisesiyle oynadı. "Dün oradan kaçan kadın benim biyolojik annemdi. Baban onu tedavi ediyordu." Ağırlığını bir ayağından diğerine verip onu her şeyden çok rahatsız eden düşüncesini de söyleyiverdi sonra. "Ne güzel genler, değil mi?"

Nisha'nın gözlüğünün ardındaki gözleri yumuşadı. "Annenin nesi var?"

"Tam emin değilim," dedi Emma. Karanlık olduğu için şükrediyordu çünkü Nisha yüzünü görse bu konuyu konuşmak

çok zor olurdu. "Yani, deli olduğu belli. Deli olmayan insan psikiyatri koğuşuna yatırılmaz, değil mi?"

"Ben deli sözcüğünü kullanmazdım," dedi Nisha dikkatlice. "İnsanların, tedavi görmelerini gerektiren pek çok çeşitli sorunları olabilir."

"Eh, annemin sorunları neyse benim biri olmadığım belli." Emma içini çekti. "Nisha, bu konudan kimseye bahsetme tamam mı? Beni doğuran kadınla tanıştığımı ya da onun nasıl biri olduğunu hiç kimse bilmiyor. Babamla aramızda sır."

"Tabii," dedi Nisha. Sonra duraksadı, kaşlarını çattı. "Annen sana neden Emma dedi?"

Nabzı hızlanan Emma kıpırdandı. "Şey, ben bebekken adımı Emma koymuş," dedi hızlıca düşünerek. "Birkaç günlükken ailem adımı değiştirmiş."

Nisha kafa salladı. "Şanslıymışsın. Emma eski hizmetçi isimlerinden. Sutton çok daha iyi."

Emma dudaklarını büzdü ama ben kendime engel olamayıp kahkahayı bastım.

"Neyse, işine burnumu sokmuş gibi olduysam özür dilerim," dedi Nisha. "Olanlar çok korkutucu olduğu için iyi olduğundan emin olmak istedim sadece. Aynı durum olmasa da... neler yaşadığını anlayabiliyorum. Annenin kendisi gibi davranmadığını görmek çok zor."

Nisha'nın annesi geçen sene kanserden hayatını kaybetmişti. Emma her şeyin hızlı yaşanıp bittiğini sanmıştı ama Bayan Banerjee bir tedavi sürecinden geçmiş –radyasyon, kemoterapi– ve tanınmayacak hale gelmiş olmalıydı.

"Orada gönüllü çalışmak nasıl bir şey?" diye sordu Emma. "Yani, tüm o... deliliğe yakın olmak zor değil mi?"

Nisha gözlüğünü çıkarıp tişörtünün eteğiyle camlarını sildi. "Dürüst olmam gerekirse babam orada çalıştığı için psikiyatri koğuşunu seçtim," dedi açıkça. "Çünkü artık onu ancak bu şekilde görebiliyorum. Babam her zaman işkolik biriydi ama annem öldükten sonra çok daha beter oldu." Gözlüğü tekrar takınca gözleri daha büyük ve her nasılsa kırılgan göründü. "Aslında o kadar da kötü bir yer değil. Yani, koğuşta sürekli ürkütücü şeyler oluyor. Ama bir yandan da insanların iyileşmelerine şahit oluyorsun. Kendilerine geliyor ya da kötü bir rüyadan uyanır gibi oluyorlar. İlham verici." Boğazını temizledi. "Ay, bu kulağa çok banal geldi."

"Yok, öyle değil," dedi Emma yumuşak bir sesle. "Bence harika bir şey."

Bahçe lambası yine yandı. Emma irkilip ani ışıkla gözlerini kıstı. Nisha dönüp garaj yoluna baktı. "Merak etme, komşunun kedisidir."

Emma derin bir nefes verdi. "Annem hastaneden kaçtığından beri tetikteyim. Keşke ne sorunu olduğunu bilseydim. Kimse bir şey söylemiyor. Ya şiddet eğilimliyse?"

Nisha kafasını yavaşça salladı. "Benim yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Emma dudağını ısırıp Ethan'ın evine göz attı.

"Kayıtlarına bakabilmem için bir yol var mı?" diye sordu. Nisha hafifçe geri çekildi. "Senden benim için kayıtları almanı asla istemem," dedi Emma hemen. "Gizli olduklarını biliyorum. Ama onlara *nasıl* ulaşılacağını biliyorsan... çok iyi olurdu. Belki de annemin nereye gittiğini öğrenebilirim. Belki de onu bulabilirim."

Nisha kafasını geriye atıp gökyüzüne baktı ve boynundaki altın zincirin ucunda sallanan D harfiyle oynadı. Emma kolyenin Bayan Banerjee'ye ait olduğunu düşündü.

"Sana yardımcı olabilirim sanırım," dedi Nisha. Parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bir dakika burada bekler misin?"

"Olur."

Nisha garaj yolundan evine doğru ilerledi. Emma kapının açılıp kapandığını duyduktan sonra arabasına yaslanıp saniyeleri saymaya başladı. Kanyonda bir yerlerde bir çakal uluyordu. Çöl kayalarından yankılanan ses Emma'nın tüylerini diken diken etti. Parka bakıp korkacak bir şey olmadığına dair kendisini ikna etmeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra çakıl döşeli yolda Nisha'nın ayak sesleri duyuldu. "Annemin doğum günü yedi eylül," dedi kız gizemli bir şekilde. Sonra Emma'nın avucuna kart gibi bir şey kaydırdı.

Emma elini açınca küçük beyaz elektronik anahtarı gördü. Üstünde Arizona Üniversitesi logosu vardı.

Nisha'yı kendisine çekerek ona sarıldı. Kız birkaç saniye şaşkınlığın verdiği gerginlikle öylece durdu ama Emma sonradan onun da ihtiyatlı bir şekilde kucakladığını hissetti.

"Sağ ol," diye fısıldadı, geriye çekilirken.

Nisha kafa salladı. "Şimdi gitmem lazım. Partide görüşürüz." Sonra evine geri döndü. Emma onun evin sessiz antresine adım atıp annesinin satın aldığı eşyaların –bir vazonun, bir fotoğraf çerçevesinin, bir battaniyenin– yanından geçmesini gözünde canlandırdı. Ev çok ıssız olmalıydı.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Nisha'nın yanında da görünmez bir eşlikçi var mıydı acaba? Bayan Banerjee, onu

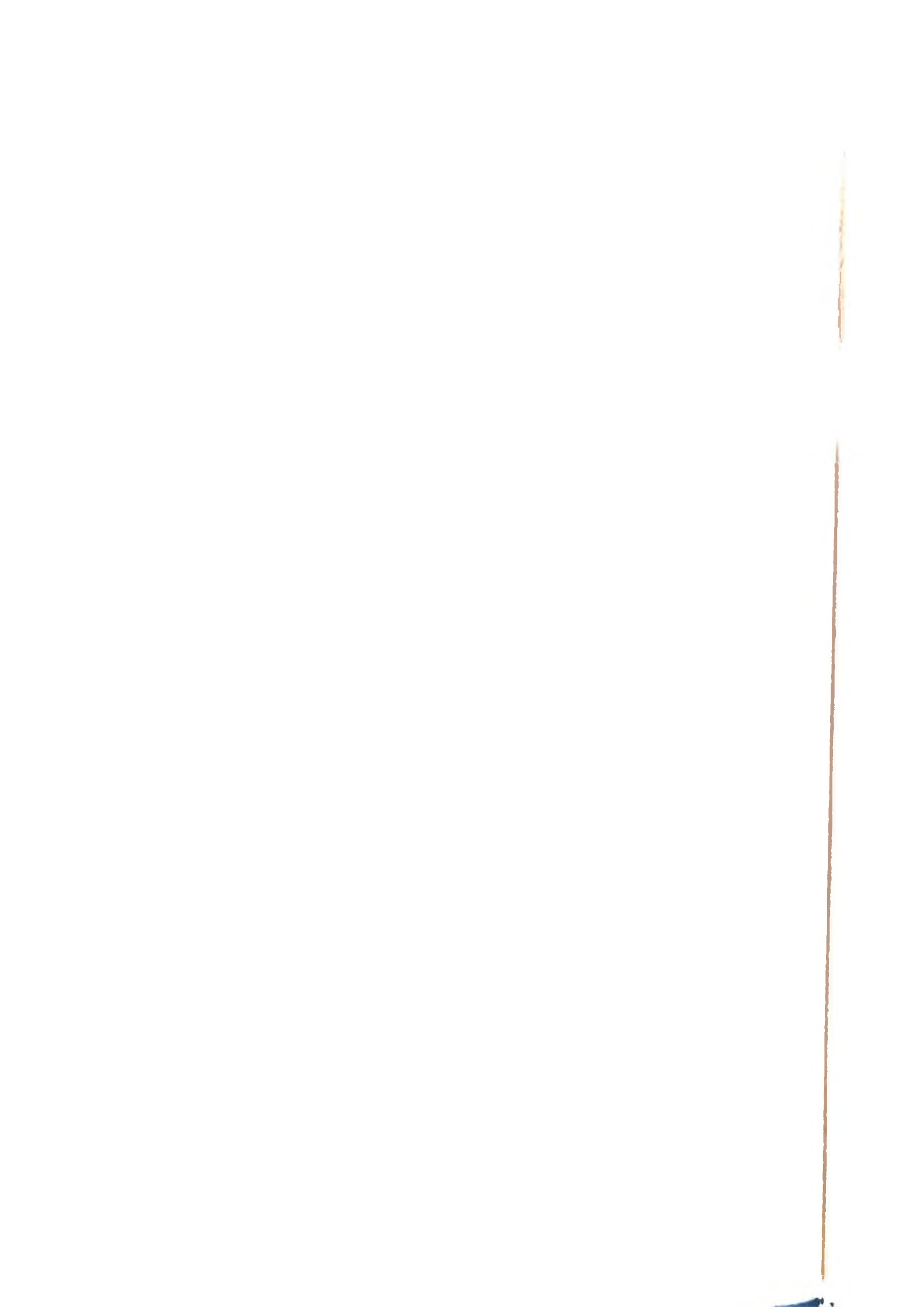
artık duyamayan kızının etrafında süzülüp onu rahatlatmaya çalışıyor olabilir miydi? Gerçi onun benim gibi yarım kalmış bir işi olduğunu da pek sanmıyordum.

Emma, Volvo'nun kapısını açıp binerken Ethan'ın evindeki bir perdenin hareket ettiğini gördü. Bir saniye sonra ön taraftaki odalardan birinde ışık yandı ve annesi yıpranmış sabahlığıyla camın önünden geçti. Emma onu bir süre izleyip Nisha'yla konuşmalarına kulak misafiri olup olmadığını merak etti. Sonra arabasına bindi.

İçini çekti. Nisha'dan dosyalar konusunda yardım istemek etik olmayan bir davranıştı. Ama Becky'nin aklanmasına yarayacaksa bunu yapmaya değerdi. Annesinin aklanmasına yaramasa bile ikiz kardeşinin katilini bulmasına yarayabilirdi.

Emma'ya katılıyordum. Becky kayıplara karışmıştı ve şu anda mümkün olan tüm bilgileri elde etmemiz gerekiyordu.

Annemizin sırlarını öğrenmenin vakti gelmişti.

24

PLAZADA BULUŞALIM

Emma gözlerini açıp şaşkınlıkla kırpıştırdı. Vücudu tuhaf şekilde ağırlaşmıştı; kollarına kurşun dökülmüştü sanki. Sanayi tipi floresan lambalar monte edilmiş, tanıdık olmayan tavana baktı. Oda zemin cilası ve ilaç kokuyordu. Yatağının tepesindeki acayip monitörler bipleyip yanıp sönüyordu.

Doğrulmaya çalıştı ama bedeni hareket etmiyordu. Kafasını eğip baktığında kalbi gümbürdemeye başladı. Üzerinde Sutton'ın puantiyeli pijaması değil, ince beyaz bir hastane önlüğü vardı. Bileğine plastik bir bileklik takılmıştı. Kolları ve bacakları lekeli deri kayışlarla yatağa bağlanmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Emma, kayışları çekiştirirken. Sağa sola kıpırdansa da bu hareketi kayışları daha da sıkılaştırmıştı sanki.

"Uzun zamandır bunu bekliyordum," dedi tanıdık bir ses.

Emma'nın nefesi kesildi. Becky'ydi bu. "Sonunda bana katılabilmene sevindim."

Çarşafların hışırtısı ve döşeğin gıcırtısına bakılırsa annesi yataktan çıkıyordu. Emma kafasını, neredeyse boynu kırılacak kadar çevirdi ama yine de annesini göremedi. "Anne?" diye fısıldadı.

"Bizi ayırmaya çalıştılar," dedi annesi. "Ama sen ve ben daima birlikte olmalıyız, Emmy. Artık olabiliriz."

"Bu bir hata," dedi Emma tekrar kıpırdanırken. "Ben buraya ait değilim."

"Tabii ki de annene aitsin," dedi Becky rahatlatıcı bir sesle. "Endişelenme. Artık burada olduğuna göre ben sana bakarım. Sonra anlarsın."

"Neyi anlarım?" diye sordu Emma. Becky cevap vermedi. "Anne?"

"Senin bir koruyucu aileden diğer koruyucu aileye dolaşmanı izlemek çok zordu." Annesinin sesi hüzünlü, titrekti. Ve artık daha yakından geliyordu. "Yalnız, acınacak halde olduğunu görmekten nefret ediyordum. Tek istediğin bir aileye sahip olmaktı."

Emma nefes almadan öylece yattı.

"Seni terk ettiğimi sandın ama ben seni hep izledim. Ve biliyordum. Anneler bilir. Bir plan yaptım ve işe yaradı. Uslu, küçük bir kız gibi sabırla beklediğin için artık bir ailen var."

Emma telaşla kafasını iki yana sallayıp kayışları zorladı. "Bu şekilde aile sahibi olmak istememiştim ben," diye ısrar etti. "Kimsenin canını yakmak istemedim."

"İnsanların her zaman canı yanar," diye fısıldadı Becky onun kulağına. "İkiz çocuk doğurmak ne kadar can yakıcı biliyor musun? İki çocuğum olacağını hiç bilmiyordum. İki tane olmaması gerekiyordu. Ama sorun değil. Ben hatayı düzelttim."

"Anne, dur," dedi Emma tekrar kıpırdanırken. "Lütfen senin yapmadığını söyle."

Becky'nin her zamankinden daha iskeletimsi yüzü birden karşısında bitti. Çökmüş gözleri boş boş bakıyordu ve ince dudaklarının kanı çekilmişti. Kızına hüzünle gülümsedi. Eğri büğrü eliyle onun alnına düşen saçını geri itti. Emma bu hareketi küçüklüğünden hatırlıyordu.

Sonra Becky yataktan bir yastık alıp bebekmiş gibi kucağında tuttu.

"Tatlım, insan her zaman dilediği şeye kavuşamaz," dedi. Sonra gülümsemeye devam ederek yastığı onun suratına bastırdı.

Emma bir çığlık koparıp Becky'nin ağırlığını üzerinden atmaya çalıştı ama bileklerindeki kelepçeler tenine batıyordu. Göz kapaklarının ardında renkli noktalar dans etmeye başladı. Ciğerleri kavruluyor, zihni bulanıyordu. Dünya parlak ve şeffaf bir hal almıştı. Sonra görüş alanının ötesinde bir yerlerde kendi yaşlarında bir kız gördü. Bağırarak bir şeyler söyleyen kız, kahverengi uzun saçları ve mavi gözleriyle çok güzeldi. Emma... kendisini mi görüyordu?

Hayır. *Beni* görüyordu. "Emma!" diye bağırdım.

Emma kızın dudaklarının hareket ettiğini görüyor fakat ne dediğini anlayamıyordu. Ama her nasılsa Sutton olduğunu

anlamıştı. İkiz kardeşinin, kendisininkine çok benzeyen yüzüne baktı. Sonra derin sulardaymış gibi bir huzur hissetti. *Bekle beni Sutton*, diye düşündü. *Geliyorum*. En azından artık kardeşiyle birlikte olacaktı. Becky'nin sayesinde.

Ciğerleri son kez ümitsizce hava almaya çalıştı. Sonra aniden doğrulduğunda Sutton'ın yatağında buldu kendisini. Sutton'ın pijamalarıyla, Sutton'ın evindeydi. Cumartesi sabahıydı. Yatak örtüleri kollarına ve bacaklarına öyle dolanmıştı ki hareket edemiyordu. Camlardan içeri güneş ışığı dolmuştu.

Soluk soluğa bir halde Sutton'ın sabahlığını alıp, odayı Laurel'ın odasına bağlayan banyoya girdi ve kapıyı kilitleyip suyu en sıcak derecede açtı. Küçük pembe-beyaz banyo buharla dolarken duş perdesini açıp içine girdi.

Sadece bir rüyaydı, diye tekrarlıyordu içinden. Ama bilim insanları hep rüyaların, insanın uyanık haldeyken yüzleşemediği gerçekler olduğunu söylemez miydi? Rüyası ona Becky hakkındaki gerçekleri göstermiş olabilir miydi? Sutton'la bir dakikalığına olsun konuşabilmeyi diledi. Böylece ikizi ona katilinin kim olduğunu söyleyebilirdi.

Ama ben de katilin kim olduğunu bilmiyorum, diye düşündüm hüzünle.

Emma pembe duş lifini hiddetle tenine sürerek kâbusun anısını silmeye çalıştı. Saçını kurulayıp üzerine kırmızı bir kotla beyaz tişört geçirirken, rüya hâlâ aklının bir köşesinde olsa da kendisini daha iyi hissediyordu. Bir bardak portakal suyu ve kahvaltıyla kafasının yerine gelmesini umarak alt kattaki mutfağa indi.

Masada oturmuş olan Bayan Mercer, fincandaki çayını yudumlarken bir yandan da her cumartesi sabahı yaptığı gibi düğün yazıları okuyordu. O sırada Bay Mercer bulaşıkları yıkıyor, Laurel da kurulayıp kaldırıyordu.

"Geldin sonunda," dedi Bayan Mercer, okuma gözlüğünün üzerinden bakarak. "Ben de tam kapını çalıp kalktın mı diye sormaya gelecektim."

"Sana *waffle* ayırdık," diye ekledi Laurel, Emma'ya doğru bir tabağı iterek.

Laurel'la aramızda, ebeveynlerimizin krep, yumurtalı ekmek ya da annemin özel tarifi olan krem peynirli puf böreklerini yaptıkları cumartesi sabahları karbonhidratları mesele etmemek üzerine bir anlaşma vardı. Emma da gülümseyip şuruba uzandı.

"Kahvaltıdan sonra pazara gideriz diye düşündük," dedi Bay Mercer. "Düzgün sebzeler bulabilirsem bu akşam *ratatouille* yapayım diyorum."

Emma yiyeceğinden bir lokma alırken düşündü. Aslında direkt hastaneye gidip Becky'nin kayıtlarını bulmayı düşünüyordu ama kâbustan sonra henüz buna hazır olmadığını fark etti. Gün ışıkları pencereden içeri dolarken sonbahar rüzgârı perdeleri uçuşturuyordu. Ailecek dışarı çıkmak için güzel bir gündü. "Olur," dedi. "Gidelim."

Yarım saat sonra hep birlikte SUV'ye binmişlerdi. Bay Mercer radyoda bir elliler kanalı açıp arka sokaklardan pazara doğru ilerlemeye başladı. Tucson pazarı her hafta, eski bir kilisenin bitişiğindeki beton alana kuruluyordu. Etrafa okaliptüs ağaçlarının kokusu yayılmıştı ve merkezdeki ha-

vuzdan müzik gibi su sesleri geliyordu. Kareli piknik örtüleri serilmiş tezgâhlar taze ürünlerle doluydu; kabak, sakız kabağı, elma, portakal, armut, rengârenk dolmalık biberler... İkili bebek arabası olan bir çift, bir marangozun tezgâhında durmuş, el boyaması ahşap oyuncaklara bakıyordu. Bahçenin diğer ucundaki organik kahve dükkânının önündeki sıra neredeyse kilise merdivenine kadardı.

Bay Mercer hemen, Grateful Dead tişörtü giymiş domatesçinin tezgâhına gidip fiyat pazarlığına başladı. Bayan Mercer çevre dostu kozmetik ürünleri denerken neşeli bir şekilde satıcıyla muhabbet ediyordu. Keten giysileri ve yüzüklerle dolu parmaklarıyla satıcı, Emma'ya Celeste'yi hatırlatmıştı.

"Kahvaltı etmeseymişiz keşke," dedi Laurel, mini krakerlerle peynirlere bakarken. Emma taze ançüezli zeytin kavanozuna bakarken Ethan'la pikniklerini düşündü. Anı yüzüne gülümseme getirmişti. "Şey, merhaba? Dünya'dan Sutton'a?" dedi Laurel elini onun suratına doğru sallayarak. "Hangi gezegendesin acaba?"

"Ethan'ı düşünüyordum da," diye itiraf etti Emma.

"Ne tatlı." Laurel şakacı bir şekilde onu dürttü. "Şey acaba bu akşamki parti için likit *eyeliner*'ını alabilir miyim? Retro kedi gözü makyajı yapmak istiyorum da."

"Tabii alabilirsin," dedi Emma. "Sen partiye birini getirecek misin?"

"Evet, Caleb'la yeniden bir aradayız," dedi Laurel yüzü pespembe olurken. "Thayer geri döndüğünde onu bırakmıştım. Ama şimdi Thayer'ın bittiğini söyledim ona."

"Çok hoş bir çocuğa benziyor o da," dedi Emma. Laurel ile Caleb, Cadılar Bayramı'ndan hemen önce çıkmaya baş-

lamışlardı ve Laurel çocuktan gerçekten hoşlanıyordu... Ta ki Thayer gelene dek.

"Öyle." Laurel gülümsedi. "Beni affettiği için mutluyum."

"Keşke Ethan da şu Thayer meselesini unutabilse," dedi Emma, bu konuyu Laurel'la konuşmanın tuhaf olmamasını umarak. "Thayer'la arkadaş olmayı cidden istiyorum ama onunla ne zaman konuşsam Ethan'ın arkasından iş çeviriyormuşum gibi geliyor."

Laurel bileğindeki altın tenis bilekliğini düzeltti. "Çünkü Thayer ile sen arkadaş olamazsınız," dedi. Emma gözlerini kırpıştırdı. "Ah, hadi ama ya," diye devam etti Laurel. "Onunla ilk şaka olarak çıktın diye ikinizin birbiriniz için nasıl delirdiğinizi bilmediğimizi sanma. Hem Thayer sana *hâlâ* âşık. Öyle duygular... kolay kolay silinmez. Belki de hiç silinmez."

Emma şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. Sutton, Thayer'la ilk kez bir Yalan Oyunu şakası için mi çıkmıştı? Bu yeni bir bilgiydi. "Delirmişsin sen. Thayer hâlâ bana âşık değil."

"Sen öyle diyorsan..." Laurel bir naylon poşet alıp içine birkaç tane nar koydu. Emma onunla göz göze gelmemek için kafasını çevirip pazar alanının ötesine bakmaya başladı.

Tam o anda alanın öbür ucundaki bir bankta oturmuş, simsiyah saçları ve dal gibi incecik kolları olan, yırtık pırtık bir tişört giymiş kadını gördü. Becky. O sırada önünden büyük bir aile geçti. Onlar gittiğinde Becky kaybolmuştu.

Emma hiç düşünmeden harekete geçti ve çantasını Laurel'a fırlatıp kalabalığın arasında koşmaya başladı. Parlak mor pantolon askısı takmış, tuzlu karamelli ve zencefilli ar-

tg: kaktusunx

mutlu gibi çeşitleri olan ev yapımı dondurma satan bir adamı geçip, bir grup genci yararak ilerledi.

"Hey, dikkat et!" Sarı şeritler takılmış bir bisiklet süren kız, Emma'ya çarpmamak için aniden yönünü değiştirdi ama Emma irkilmemişti bile.

"Pardon," diye mırıldanırken hâlâ deli gibi kendi etrafında dönüyor, Becky'nin ne tarafa gittiğini görmeye çalışıyordu.

Sonra *gördü*. Kadın, alanın en ucundaki tezgâhlara doğru ilerliyordu. Birbirine eş olmayan spor ayakkabıları bantla yapıştırılmıştı. Saçları, her sabah okula göndermeden önce Emma'nın saçlarını yaptığı gibi iki yandan örülmüştü. Emma göğsünde bir sızı hissetti. Becky çok çaresiz... ve masum görünüyordu. Gerçekten cinayet işleyebilecek biri miydi?

Emma vegan şeker tezgâhının önündeki bir grup üniversiteli kızı iterek aralarından geçince neredeyse kirli sakallı sokak çalgıcısının açık gitar çantasına basıyordu. "Anne!" diye bağırdı. Birkaç kadın dönüp ona baktılar ama kendi kızları olmadığını görünce işlerine devam ettiler. "Becky!"

Emma bunun son şansı olduğunu biliyordu. Kalabalığın arasından kurtulup şık bir pizza restoranıyla Hopi sanat çalışmaları satan bir galerinin önünden koşarak geçtikten sonra neredeyse Becky'ye arkadan çarpacakken durdu. Annesinin kolunu tutup onu geriye çekti.

"Sen ne ya..." Soru dudaklarında yarım kaldı. Emma'nın durdurduğu kişi kendisinden sadece birkaç yaş büyük bir kadındı. Burnuna bir çengelli iğne takmış, göz kapaklarını koyu mora boyamıştı. Tişörtünde Pukes adlı bir grubun resmi vardı ve Emma kumaştaki sigara yanıklarını görebiliyordu.

Yabancının kolunu bıraktı.

"Çok özür dilerim. Sizi başka biri sanmıştım," diye mırıldandı.

"Belli," dedi kadın düşmanca bir ses tonuyla. "Ellerini çek."

Emma dalgınca dönünce Laurel'ın koşarak yanına geldiğini gördü. Punkçı kız kısık sesle küfür edip uzaklaştı.

"Kimdi o?" diye sordu Laurel, nefesini toparlayınca.

"Şey... Rose McGowan olduğunu sandım." Emma hissizce dikiliyordu. "İmzasını almak istedim."

Laurel ona inanmazlıkla baktı. "Rose McGowan'ın, kasım ayında Tucson'daki bir pazarda ne işi olur ki?"

"Eh, yokmuş demek ki," dedi Emma sertçe. Boğazı acıyordu ve kendisini boğuluyormuş gibi hissediyordu. Neden sonra fark etti ki hıçkırığını bastırmaya çalışıyordu. Çantasını Laurel'dan geri aldı. "Hadi dönelim."

Topuklarının üzerinde dönüp tek kelime etmeden pazar yerine doğru ilerlemeye başladı. Laurel da arkasındaydı.

"Aklını kaçırıyorsun herhalde," diye mırıldandı Laurel.

Emma ona katılıyordu. Elini çantasına daldırıp hastane anahtar kartına dokundu. Kâbus görmüş olsun ya da olmasın, bir an önce harekete geçmeliydi. Becky'nin neler yapabileceğini düşünerek bir dakika daha harcarsa kendisi delirecekti.

İkizim kendisini toplamalıydı. Hayatı buna bağlıydı. Benim adalet umudum da buna bağlıydı.

25

CİNAYET DOSYASI

Emma o öğleden sonra psikiyatri koğuşuna hayatındaki üçüncü girişini yaptı. Ancak bu sefer bir planı vardı. İlk önce bodrum katında durup, Nisha'nın kartıyla çamaşır odasına girerek bir gönüllü üniforması ödünç almıştı. Bulabildiği tek üniforma çok küçük bedendi ve kırmızı-beyaz kumaş kıvrımlarına iyice oturarak müstehcen bir hemşire kostümü giymiş gibi görünmesine yol açmıştı. Saçlarını sıkı bir topuz yaptıktan sonra hemşirelerin onu hafta başında kargaşaya sebep olan kız olarak tanımamaları içim makyajını silmiş, son olarak da Bay Mercer'ın komodininin üzerinde bulduğu siyah çerçeveli okuma gözlüğünü takmıştı. Bu numara Clark Kent'te işe yaradıysa kendisinde de yarardı.

Hemşire bankosundan geçerken hiç kimse kafasını dosyalama ve yazma işlerinden kaldırıp ona bakmadı. Koğuşa,

ilaçlı uykuların ve zorla bastırılmış panik duygusunun sessizliği hâkimdi her zamanki gibi. Emma odaların birinden birçok şarkısı mırıldanıldığını duydu. "Kırmızı lekeli halkalar, çiçeklerle dolu cepler. Küller, küller..." Sonra şarkıyı söyleyen kişinin sesi pürüzlü bir kahkaha attı. Ya da belki de hıçkırmıştı. Emma tam emin değildi. Sesten uzaklaşmayı ne kadar istese de fazla hızlı yürümemeye çalıştı. Buraya aitmiş gibi görünmesi gerekiyordu sonuçta.

Koğuştaki, artık tanıdık olan duygular kafamın etrafında zonkluyordu. Sanki bir bataklığın içine çekiliyordum. Kardeşime yaklaşıp onun düşüncelerine ve duygularına sarılarak yanında kalmaya çalıştım.

Emma ortak salonu geçerken aynı boş yüzlerin televizyona dönük oturduklarını gördü. Geçenki siyah saçlı kadın yine köşede hızla öne arkaya sallanıyordu. Bay Silva da iki gece önceki koltuğa oturmuştu yine. Gözleri Emma'nınkileri bulunca kuşkuyla kısıldı. Emma nefesini tutarak onun bir köpek gibi etrafını koklayarak sandalyesinden kalkmasını bekledi.

Ama bir süre sonra adam tekrar televizyona döndü; siyah gözleri odaklarını kaybetmişti bile. Emma alnındaki teri silip yürümeye devam etti.

Birkaç köşeyi daha döndükten sonra da aradığı şeyle karşı karşıya geldi: Üzerinde KAYITLAR yazan ahşap bir kapı. Kartını okuyucudan geçirdi ve kilidin *çıt* sesini duydu. Birilerinin fark edip etmediğini görmek için koridoru kontrol ettikten sonra odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

Lamba kırpışarak açılınca yerden tavana kadar uzanan tozlu metal dolaplarla karşılaştı. Çekmecelerin her birine

harfleri dikkatlice yazılmış etiketler yapıştırılmıştı. Emma bir süre odanın derin sessizliğini ve kendi kulaklarında çarpan kalbini dinledi. Öyle ya da böyle, saniyeler sonra annesi hakkındaki gerçekleri öğrenecekti.

L-N harfleri bulunan çekmeceye ulaşana dek parmaklarını dolaplardaki harflerin üzerinden kaydırdı. Çekmeceyi çekti ama açılmadı.

Sonra dolabın tepesinde yanıp sönen LED ekranı fark etti. Üzerinde LÜTFEN KODU GİRİN yazıyordu. Emma ekrana boş boş baktı. Nisha ona ne demişti? *Annemin doğum günü yedi eylül.* Titreyen parmağını uzatıp ekranda 0907 rakamlarını tuşladı. Çekmece kolayca açılıverdi.

Çekmecenin içinde dosyalar, formlar ve fotoğraflarla dolu bir sürü dosya vardı. Emma etiketleri hızlıca gözden geçirip harfler ormanının içinde aradığını bulmaya çalıştı. O sırada gözü oldukça kalın bir dosyaya takıldı. Sonra ne gördüğünü fark ederek aynı dosyaya bir daha baktı. "Landry," diye fısıldadı.

Ethan'ın, eski püskü sabahlığıyla oturma odasının camının önünden geçtiği anı gözünde canlandırdı. Kadın kanser hastasıydı. Aynı zamanda psikolojik rahatsızlıkları da mı vardı acaba? Emma kendisini tutamayıp dosyayı aldı ve kapağın üzerine inci gibi harflerle yazılmış hasta adını gördüğünde nefesini tuttu. Bu, Bayan Landry'nin dosyası değildi. Ethan'ın dosyasıydı.

Emma dosyayı tutan parmaklarını sıktı. Belki de başka bir Ethan Landry'ydi bu. Sıradan bir isimdi çünkü. Bunun bir açıklaması olmalıydı mutlaka.

Ama içten içe çok iyi biliyordu ki bu Ethan'ın dosyasıydı. *Onun* Ethan'ının.

Ethan ona buraya gelmemesini söylemişti. Emma artık sebebini biliyordu. Dosyada ne olabilirdi? Çocuk ondan ne saklamıştı? Emma'nın içi kızgınlık ve acıyla doldu. O kendisi hakkındaki *her şeyi* Ethan'la paylaşmıştı; kimseye söylemediği şeyleri, koruyucu evlerde yaşadığı berbat olayları, aptalca çocukluk hayallerini ve en gizli sırlarını söylemişti ona.

Titrek bir nefes alıp Ethan'ın dosyasını ait olduğu yere geri bıraktı. Ne kadar ihanete uğramış hissetse de çocuğun özeline saygısızlık edemezdi.

"Sorun değil," dedim ona. "Bu yüzden gelmedik buraya. Şimdi acele et." İkimiz de odaya yaklaşan ayak sesleri duymuştuk. Emma gerildi. Ama bu kişi her kimse kayıt odasının önünden geçip gidince kardeşim rahat bir nefes aldı.

Emma kafasını boşaltmak için hızla iki yana salladıktan sonra çekmeceye geri döndü. MELVILLE, MENDEL, MENDOZA. Ve sonra MERCER'ı buldu. Dosyayı alıp çekmecenin üzerine koyduğunda en üstte Becky'nin hastaneye son getirilişine ait kayıtlarının ve reçetesinin kopyasının durduğunu gördü. Bunların altında, plastik dosyaya konmuş seans notları bulunuyordu. Doktor Banerjee'nin düzgün, kıvrımlı el yazısıyla yazılmışlardı.

Hasta ümitsizlik içinde ve tepkisiz.

Bir gün sadece bu yazılmıştı. Başka bir not ise şöyle diyordu:

Hasta sürekli olarak, yaptığı "berbat şey"den bahsediyor. Polis kayıtlarını kontrol ettim ama bu suçluluk

duygusunu açıklayacak bir şey bulamadım. Bu acı verici sancılar, yaptığı şeyi itiraf edinceye dek sürecektir.

Notların arasında Becky'nin birkaç çizimi de vardı. Emma'nın çatı katında bulduğu defterdeki karmaşık ve soyut desenlerin benzeriydi bunlar da. *Hastanın çizimleri aynı anda hem inanılmaz bir yaratıcılığı hem de içindeki boğucu baskıyı gözler önüne seriyor*, diye yazmıştı Doktor Banerjee, kâğıtlardan birinin arkasına. *İlacın dozajının artması gerektiğini düşünüyorum.*

Bunların hiçbiri Emma'nın bilmediği şeyler değildi. Birkaç sayfa daha çevirdi.

Hasta sık sık, kendisinden alınan kızı hakkında konuşuyor. Çocuğun beyninin yıkandığından emin görünüyor ve onu kaçırmayı hayal ediyor.

Emma'nın titremeye başlayan elindeki kâğıt da titriyordu. Kendisinden alınan kızı mı? Sutton'dan mı bahsediyordu? Ağustos ayında Tucson'a geri gelmesinin sebebi Sutton'ı Mercer'lardan almak istemesi miydi? Yoksa Sutton ona karşı gelmiş... ve ortadan kayıp mı olmuştu? Emma okumaya devam etti.

Küçük kız on iki yıl önce bu ay doğmuş. Bu, Bayan Mercer'a kötü anılarını hatırlatmış ve nöbetlerini şiddetlendirmiş gibi görünüyor.

On iki yıl önce bu ay. O zaman bahsedilen kişi Sutton ya da Emma olamazdı.

Başka bir çocuk vardı.

Keskin bir nefes aldım. Becky'nin başka bir kızı daha mı vardı?

Başı dönmeye başlayan Emma dosya dolabına tutundu. Sanki düşecekmiş ve tüm odayı göçürecekmiş gibi hissediyordu. Zihninden hızlı birkaç hesaplama yaptı. Becky onu beş yaşındayken terk etmişti; yani tam olarak on üç yıl önce. O sıralar yeniden hamile olduğunu keşfetmiş olmalıydı.

Kıskançlık ve heyecan içinde savaşıyordu adeta. Becky yeni bebeği için onu bırakmıştı. Ama notta, kız çocuğunun ondan "alındığı" yazıyordu. Ya ikinci kardeşi de kendisi gibi koruyucu aile sisteminde acılar içinde yaşıyorsa?

Emma'nın da benim de aklımızda bir soru vardı: Kız şimdi neredeydi? Emma onu bulabilir miydi? Güvende miydi?

Sonra Emma derin bir nefes aldı. İkinci kız kardeşini sonra düşünmeliydi. Şu anda araması gereken cevaplar vardı. Kâğıtları hızla geçerek dosyanın en altında en sonuncu seansın notlarını buldu. Becky'nin krize girmesine neden olan şey buradaydı.

... sonunda Bayan Mercer'ın suçluluk ve ıstırap duyguları hakkında gelişme kaydetmeye başladık. Bana bugün, birkaç ay önce Sabino Kanyonu'nda ilk kızıyla tanıştığını itiraf etti. Tanışmanın iyi geçmediği anlaşılıyordu. Bana hâlâ hikâyenin tamamını anlatmadı ama ikisinin arasında yaşanan bir şey, bu sonuncu krize neden olmuş olmalı.

Doktor Banerjee bundan daha açıklayıcı bir şey öğrenememişe benziyordu. Dosyada birkaç küçük not, birkaç ilaç ayarlaması bilgisi daha vardı. Emma durumun daha da vahimleştiğini hissediyordu. Daha fazlası için hızla sayfaları çevirdi.

O sırada koridorun diğer ucunda bir kapı çarptı. Emma sıçrayınca dosya elinden düştü ve kâğıtlar etrafa yayıldı. O, kayıtları toplamak için telaşla harekete geçerken uzaktan konuşma sesleri gelmeye başlamıştı. Dosyayı geri koyup çekmeceyi sertçe kapattı.

"Ben Bay Lindon'ın dosyasını alacağım," dedi koridordaki bir kadın sesi. Emma derin bir nefes alıp kapıyı hafifçe açarak dışarı baktı. Kısa boylu, siyah saçlı bir hemşire köşeyi dönmüştü. Emma şimdi çıkarsa yakalanırdı. Telaşla etrafına bakındı ama kalabalık odada saklanacak yer yoktu. Sonra gözü kapının menteşelerine takıldı. Kapı içeri doğru açılıyordu. Hemen duvara yaslanıp orada ezilmemek için dua etti. Kapı küçük bir *çıt* sesiyle açılıp üzerine gelirken nefesini tuttu. Hemşirenin kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu. Burnu tozlar yüzünden deli gibi kaşınıyordu ama Emma ellerini yumruk yaptı.

Bir çekmece açıldı ve hemşire dosyaları karıştırırken kâğıt hışırtıları duyuldu.

Hadi git artık, diye düşündük Emma'yla aynı anda. *Dosyayı alıp çık.* Ama hemşire gayet yavaş hareket ediyordu.

Bir başka hemşire eşiğe gelip yaslanınca kapı Emma'ya iyice dayandı. "Hey, Marliz, dinlenme odasında pasta var. Bugün Huong'un doğum günü."

"Biri bu dosyaları karman çorman etmiş," diye yakındı ilk hemşire. Emma dişlerini sıktı. Becky'nin dosyasını ait olduğu yere koymamıştı büyük ihtimalle.

"Eh, bugün yaşanan en kötü olay buysa sorunumuz yok demektir."

Marliz güldü. Sesi genç kızlarınki gibi tizdi. "Kaçış olaylarının yanında hiç kalır."

Emma ikinci kadının odaya girip kısık sesle konuştuğunu duydu. "Şu Mercer adlı kadın hakkındaki son haberleri duydun mu?"

Bu sözcükler Emma'nın donakalmasına neden olmuştu. Yanağının içini ısırdı.

"Odasını temizlerlerken kızının fotoğrafını bulmuşlar," diye devam etti ikinci kadın. "Hani balatayı sıyırdığı gün onu ziyarete gelen kız var ya, onun yani. Her neyse, fotoğraf döşeğin altına tıkıştırılmış. Kızın yüzü tükenmez kalemle, fotoğraf yırtılana kadar defalarca çizilmiş. Kadın onu kazıyarak yok etmeye çalışıyormuş sanki."

"Aman Tanrım, kadın o kadar şiddet eğilimli miymiş yani?"

"Kim bilir. Ne var biliyor musun Mar? Ben bu koğuşta neredeyse otuz yıldır çalışıyorum ve Rebecca Mercer'ın gördüğüm en kötü hastalardan biri olduğunu söyleyebilirim. Neden ailesi ilaçlarını düzenli veremiyor bilmiyorum. İlacı ne zaman bıraksa durumu daha da kötüleşiyor. Bu son gelişinde ağzından tam bir cümle bile alamadık."

"Kızı tehlikede olduğunu bilse iyi olmaz mı sence? O kadar kötü durumdaki bir kadının neler yapabileceği bilinmez çünkü."

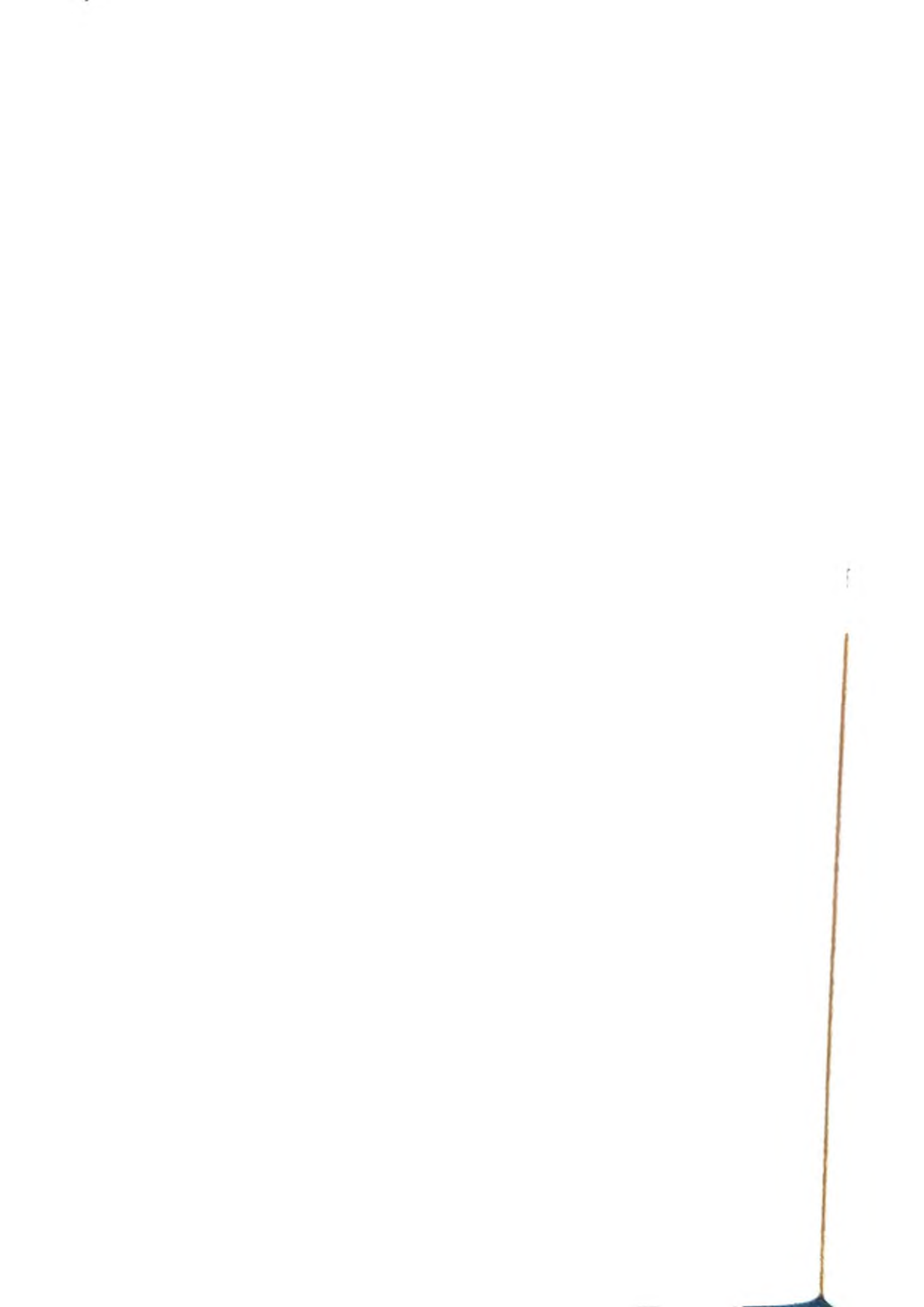
"Katılıyorum. Ama bir fotoğrafı çizmek, doktor-hasta gizliliğini ihlal etmeye yeterli değilmiş." Kadın içini çekti. "Aradığın dosyayı buldun mu?"

"Buldum," dedi Marliz. "Hadi gel pasta bitmeden biz de yiyelim."

Kapı kapandı. Kalbi gümbürdeyen Emma durduğu yerden ayrılmadan duvarda kayarak yere oturdu.

Hemşirenin söyledikleri kulaklarında yankılanıyordu. *Onu kazıyarak yok etmeye çalışıyormuş sanki.* Dosyadaki bilgiler muğlak olsa da bu fotoğraf haberi her şeyi kesinleştirmişti.

Yani ben bir hataydım ve annemiz beni silmenin bir yolunu bulmuştu.

26

PARTİ BİR AN ÖNCE BAŞLASIN

"Muhteşem oldu," dedi Madeline, Emma'nın gri renkli *eyeliner*'ını göz kapağında dağıtmasını izlerken. "Bu rengi sana çok yakıştırıyorum."

Kızlar hep birlikte Charlotte'un devasa banyosunda parti için hazırlanıyorlardı. Banyo gri fayanslar ve Karayip mavisi camlarla dekore edilmişti. Askılarda yumuşacık beyaz havlular asılıydı ve duvarlar Yalan Oyunu kızlarının fotoğraflarından oluşan kolajlarla süslenmişti. Bunların arasında Sutton, Madeline ve Charlotte'un dev bir fiberglas kovboyun önündeyken, kokteyl elbiseleri içindeki Twitter İkizleri'nin ironik mafya hareketleri yaparken, Laurel Sutton'ı sırtında taşırken çekilmiş fotoğraflar vardı.

Emma aynada kendisine bakarken, dönüşüm geçirerek parlamaya başlayan gözlerini kırpıştırdı. Gabby makyaj ma-

sasında oturmuştu, Lili de arkasında durmuş onun uzun sarı saçlarını maşayla kıvırıyordu. Açık kapıdan bakınca Charlotte'un odasındaki Laurel'ın, Nisha'nın elbisesinin fermuarını çekmekte olduğunu gördü. Fuşya elbise, Nisha'nın esmer tenine mükemmel uyum sağlamıştı. Sutyeni ve külotu içindeki Madeline ise Emma'nın yanında durmuş, zaten uzun olan kirpiklerine ellinci kat rimeli sürüyordu. Charlotte alt katta dekorasyonun son rötuşlarını yapmakla meşguldü.

"Bu banyoda yaşayabilirim. Dışarı hiç çıkmadan hayatımı burada geçirebilirim," dedi Gabby etrafına bakarak. Emma içten içe ona katıldı; burası bazı koruyucu ailelerinin evlerinin bütününden bile büyüktü. Banyonun bir ucunda jakuzi tipi küvet, bunun onun yanındaysa mini sauna vardı. Diğer taraftaki duşta altı farklı duş başlığı bulunuyordu. Halılar kalın ve yumuşaktı ve tüm oda, temizlikçi tarafından her gün yapılan temizlik sayesinde pırıl pırıldı.

"Iyy," dedi Madeline burnunu kırıştırarak. "Kim bir banyoda yaşamak ister ki?"

"Eh, belki de banyonun içinde ayrı bir banyo oluşturabilirim," diye itiraf etti Gabby.

Banyo tezgâhının köşesine tünemiş halde arkadaşlarımı izlerken içimin hasretle dolduğunu hissettim. Kaç partiden önce böyle dedikodu yapıp, şakalarımızı planlayarak birbirimizin hazırlanmasına yardım etmiştik? Hayatımı Emma'nın gözlerinden izlerken birbirimizle ne kadar dalga geçtiğimizi, birbirimize nasıl zarar verdiğimizi görmüştüm şimdiye dek. Arada bir böyle güzel şeyler yaptığımızı hatırlamak iyi gelmişti.

"Kıpırdama," dedi Madeline, Emma'yı kendisine çevirerek. Kirpik kıvırıcısını kaldırıp tehditkâr bir şekilde birkaç kez açıp kapattı. Sonra o kirpiklerini kıvırırken Emma hareketsiz durmaya çalıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kız kısık sesle, kirpik kıvırıcısını çekip merakla Emma'ya bakarak. "Yorgun görünüyorsun."

Emma içini çekti. Hastaneye gittiğinden beri şoktaydı; öğrendiği şeyleri tam olarak sindirememişti. Becky'nin bir kızı daha vardı. Bir de annesi Sutton'ın fotoğrafını karalamıştı... Yoksa Emma'nın fotoğrafı mıydı? Ve hepsinden acı verici olan şey de Ethan'ın ona yalan söylemiş, büyük ve önemli bir sırrı saklamış olmasıydı. Ethan psikiyatri koğuşuna gitmek için ne yapmış olabilirdi ki? Ayrıca dosyanın kabarıklığı bir şeylerin göstergesi olabilir miydi? Emma'nın öğrenmesi durumunda kaçacağını mı düşünmüştü çocuk?

Emma, Madeline'a gülümsemeye çalıştı. Yaşanan her şeye rağmen bu akşam güzel vakit geçirmeye kararlıydı. Kafasının stresli kısmını kapatacak ve arkadaşlarıyla birkaç saat eğlenecekti. En çok da Ethan'ın sakladığı şeyi merak etmeyi bırakmak istiyordu. Tezgâhta bıraktığı kırmızı plastik bardağı alıp votkalı kızılcık suyundan büyük bir yudum aldı. Alkol genzini yaktı.

"Çok iyiyim," dedi. "Saniyeler geçtikçe daha da iyi oluyorum."

"Tamam o zaman," dedi Madeline, pek de ikna olmuş gibi görünmese de. "İyiliğe!" Şerefe der gibi kendi bardağını kaldırdı.

Laurel kafasını banyodan içeri uzattı. Saks indiriminden aldığı altın rengi dar elbisenin içinde şahane görünüyordu. "İşiniz bitti mi? Bazılarımızın hâlâ makyaj yapması gerekiyor da."

Emma kalktı. "Ben aşağı gidip Char'a bakayım."

Yatak odasından geçerken durup boy aynasında kendisini kontrol etti. Tenine gül rengi bir parlaklık veren açık pembe, halter yakalı bir elbise tercih etmişti. Bu kendisine göre seksi, Sutton'a göre sevimli bir elbise olabilirdi ama şu anda içinde bulunduğu belirsiz durum için mükemmel seçimdi. Altın rengi, kayışlı Miu Miu ayakkabılarını ayağına geçirip merdivene yöneldi.

Sutton'ın lüks yaşamındaki her şeyin arasında *en* gösterişli şey Charlotte'un eviydi muhtemelen. Devasa villanın bir olimpik havuzu, altı arabalık garajı, Yuma ilçesindeki iki yüz yıllık bir binadan taşları teker teker getirilerek inşa edilmiş bir çan kulesi vardı. Tüm camlardan şehrin büyüleyici manzarası görülebiliyordu. Mermer basamaklar zarifçe kıvrılarak balo salonu büyüklüğündeki antreye iniyordu. Kızlarla öğleden sonra burayı küre şeklinde lambalarla süslemişlerdi. Emma en üst basamakta, çıplak gövdesine deri yelek giymiş, plakları hazırlamakta olan bir adamla karşılaştı. O kabloların üzerinden atlayıp geçerken adam kafasını bile kaldırmadı.

Emma, Charlotte'u mutfakta buldu. Masaya Bayan Chamberlain'in en güzel örtüsünü yaymış, üzerini simli konfetilerle süslemişlerdi. Güneşte kurutulmuş domates ve pesto soslu salata, jambona sarılmış kuşkonmaz, sarımsaklı zeytin ve taze gevrek tabakları da masada hazırdı. Emma mini kişlerden bir tane alıp ağzına attı.

O içeri girince Charlotte kafasını kaldırdı. "Muhteşem görünüyorsun hayatım," dedi, yanaklarına havadan öpermiş gibi yaparak.

"Sen de!" diye bağırdı Emma. Charlotte'un zümrüt yeşili elbisesi gözlerini ortaya çıkarmıştı. O öğleden sonra saç stilisti saçlarını klasik bir topuz yapıp yüzüne birkaç tutamını düşürmüştü. Kristal sallantılı küpeleri ışığı yansıtarak pırıl pırıl görünmesini sağlamıştı.

Emma bardağını kaldırdı. "İçeceğim bitti."

Charlotte, neredeyse Sutton'ın odası kadar büyük olan bara işaret etti. Duvara yaslanmış dört farklı şarap buzdolabı vardı barın arkasında. Tezgâha bir sürü cam şişe, mikserler, misket limonları, bir de blender koyulmuştu. Emma bir tane kendisine, bir tane de Charlotte'a içki hazırladı. Koruyucu ailelerindeki iyi ablalarından biri ona çalkalama kabında nasıl kokteyl hazırlayacağını öğretmişti. Arka verandaya açılan Fransız kapıların ötesine baktığında tiki meşalelerinin yanına yerleştirilmiş kocaman bir de içki varili olduğunu gördü.

Kilerin yan tarafındaki bir girintide güvenlik sisteminin kontrol paneli yeşil ışıkla parlıyordu. Sistem devre dışı bırakılmıştı. Gerçi devre dışı olmasının da bir faydası yoktu çünkü Becky daha önce de güvenliği aşmıştı. Sutton'ın katilinin onu bu mutfakta boğmaya çalıştığı geceyi hatırlayınca Emma'nın kalp atışları hızlandı. Elleri titremeye başladı. Hayatı için endişelenmeden bir gün olsun geçiremeyecek miydi? Geçirmeyi hak ediyordu çünkü.

"Fondip!" diye bağırdı Charlotte'a, sonra içkisini tek dikişte mideye indirdi.

* * *

Birkaç saat sonra Emma'nın hiçbir şey için endişesi kalmamıştı. Verandadaki biralı pinpon oyununda basketbol takımının eş kaptanı Brian Lloyd'la birlikte, Charlotte ile Mark Bell'i yenmişlerdi. Brian tekila shot yarışı yapmak için meydan okuduğunda Emma gözünü bile kırpmadan kafasını geriye atıp ne tuz ne de limon yalayarak içkiyi kafasına dikti. "İşte tanıdığım ve bayıldığım Sutton Mercer!" diye bağırdı Charlotte neşeyle, kolunu sevgiyle Emma'nın omzuna sararak. "Nerelerde saklanıyordun?"

Emma omuz silkti ve babası Arizona'da bir spor eşyaları mağazası zincirine sahip olan Tim Sullivan'ın yanından geçti. Çocuk varilin önünde baş aşağı içki içerken tüm futbol takımı ona tezahürat yapıyordu. İçerideki müzik setinden bir Jay-Z şarkısı yükseliyordu. Mini elbiseler içindeki kızlar gruplar halinde ya da kollarını kot pantolon ve gömlek giymiş oğlanlara sarmış halde dans ediyorlardı. Emma gülümseyerek herkese el sallarken Sutton olmanın tadını çıkarıyordu.

Mutfakta ilgi odağı olan Twitter İkizleri'nin yanından geçti. Kızlar, üçüncü sınıflardan oluşan bir kız grubuna sırayla ilginç bir hikâye anlatmakla meşguldüler. Madeline, kabarık bir koltukta Antonio Ramirez'in kucağına oturmuş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Fazla hevesli birinci sınıf öğrencisi Caroline Ellerby elinde bir tepsi jöleli shot'la kapıya geldi. "İster misin Sutton?" diye sordu temkinli bir gülümsemeyle. Emma minik bardağı alıp kırmızı jöleyi umarsızca kafasına dikti.

Yılan derisi çantasındaki ceptelefonu titreyip duruyordu ama Emma duymazdan geliyordu. Muhtemelen Ethan yine yolda olduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı. Şu anda Ethan'ı görmek istemiyordu. Onunla konuşmak da istemiyordu. Yoksa istiyor muydu? Onunla hemen yüzleşip küçük sırrını bildiğini söylemek istiyor muydu? Bu düşünceyi kafasında gerilere itip bara gitti. Bir içki daha içmek karar vermesine yardımcı olurdu belki.

Nisha şişelerin önünde durmuş, bardağına az bir miktar cin koyuyordu. Kendisine doğru tökezleyerek gelen Emma'yı görünce düşmesini önlemek için onu tuttu. "Hey, iyi misin sen?"

"Ben Sutton Mercer'ım," dedi Emma poz vererek. "Muhteşem biriyim." Votkaya uzandı ama Nisha ondan önce davranıp şişeyi aldı.

"Yavaş ol şampiyon." Nisha gülüp ona bir bardak su doldurdu. "Ethan nerede? Gelmeyecek miydi?"

Emma suyunu yavaşça yudumladı. Oda etrafında keyif verici bir şekilde, parıldayarak dönüyordu. Karnavallardaki oyuncaklar gibiydi. "Kim bilir? Meteor yağmuru falan izliyordur kesin."

Nisha elini onun koluna koydu. "Hey, ikiniz arasında her şey yolunda mı?"

Muhtemelen alkol yüzünden Emma kendisini tutamadan gerçeği dökülüverdi. "Bana annem hakkındaki bilgileri bulmam için yardım etmiştin ya?" diye fısıldadı. "Eh, orada Ethan'ın da dosyası vardı. Hem de kocaman bir dosya."

"Vay canına," dedi Nisha, gözleri kocaman açılırken. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

Nisha'nın yüzündeki endişeyi görmek Emma'nın başının daha da dönmesine neden olmuştu. Birden ne yaptığının farkına vardı. Evet, Ethan ona ihanet etmişti ama bu onunla kendisi arasındaydı. "Boş ver. Eminim önemli bir şey değildir," diye mırıldandı, kalabalığın arasına geri dönerken.

"Bekle Sutton," diye seslendi Nisha ama Emma verandaya çıkana kadar durmadı. Birkaç çocuk havuzda su voleybolu oynuyordu ve üzerlerinde şorttan başka bir şey yoktu. Laurel ile diğer kızlar jakuzinin yanında oturup ayaklarını suya sokmuşlardı. Emma'yı da yanlarına çağırdılar ama o kendisini bir şezlonga bıraktı ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. O sırada telefonu tekrar titredi ama bakmaya zahmet etmedi.

Saat onda, Emma'nın daha önce karşılaştığı çıplak göğüslü Zavallı Tony adlı DJ, üst kattan müzik çalmaya başlayınca antre particilerin çığlıklarıyla doldu. Emma kalabalığın arasına daldı. Yüksek bas tüm bedenini sarıp ikinci bir kalp gibi zonkluyordu. Madeline'ı görünce ona doğru ilerlemeye başladı ama sonra onun bir çocukla birlikte olduğunu ve rahatsız edilmek istemeyeceğini düşündü. Gözlerini kısıp baktığında çocuğun Antonio olmadığını gördü. Mads bayağı hızlı çıkmıştı.

Emma geriye doğru bir adım atınca sarı saçları jöleyle şekillendirilmiş uzun boylu bir çocuğa çarptı. Dengesini bulmaya çalışırken ona yakıcı bir bakış atan bu çocuk Garrett'tı.

"Pardon," diye bağırdı müziği bastırmak için. Çocuk sadece gözlerini devirip, ikat desenli elbisesi ve kadife çoraplarıyla yanında dikilmekte olan Celeste'ye doğru eğildi. Kız kıvırcık saçlarını sallayarak güldü, sonra kollarını onun

boynuna sarıp iyice yanaştı ve imalı bir şekilde Emma'ya bakıp dans etmeye başladı.

Emma'nın etrafındaki her şey tehlikeli bir eğim almıştı sanki. Birden oradan kaçmak, gürültüden ve kaostan uzağa gitmek istedi sadece. Müzik kafatasına çarpıp duran bir çekiç gibi hissettirmeye başlamıştı. Tökezleyerek ön kapıya doğru ilerledi ve Gabby ile Lili'nin yanından geçerken aşırı enerjik dans çemberlerine çekilmemek için eğilerek yürüdü. Verandaya çıkınca serin gece havasını teninde hissederek rahat bir nefes aldı.

Dev meşe kapı kapalı olmasına rağmen müziğin gürültüsü ve kalabalığın çığlıkları hâlâ duyuluyordu. Ama partinin geri kalanına kıyasla, zarif karolar ve devasa saksılı bitkilerle dekore edilmiş veranda gayet sakindi. Güveler minik bedenlerini antika pirinç apliklere atıp duruyorlardı.

Emma gözlerini kapatıp kafasını sütunlardan birine dayadı. Garrett'ın yüz ifadesiyle iyi ruh hali kaybolmuştu ve birden daha ayık hissetmeye başlamıştı.

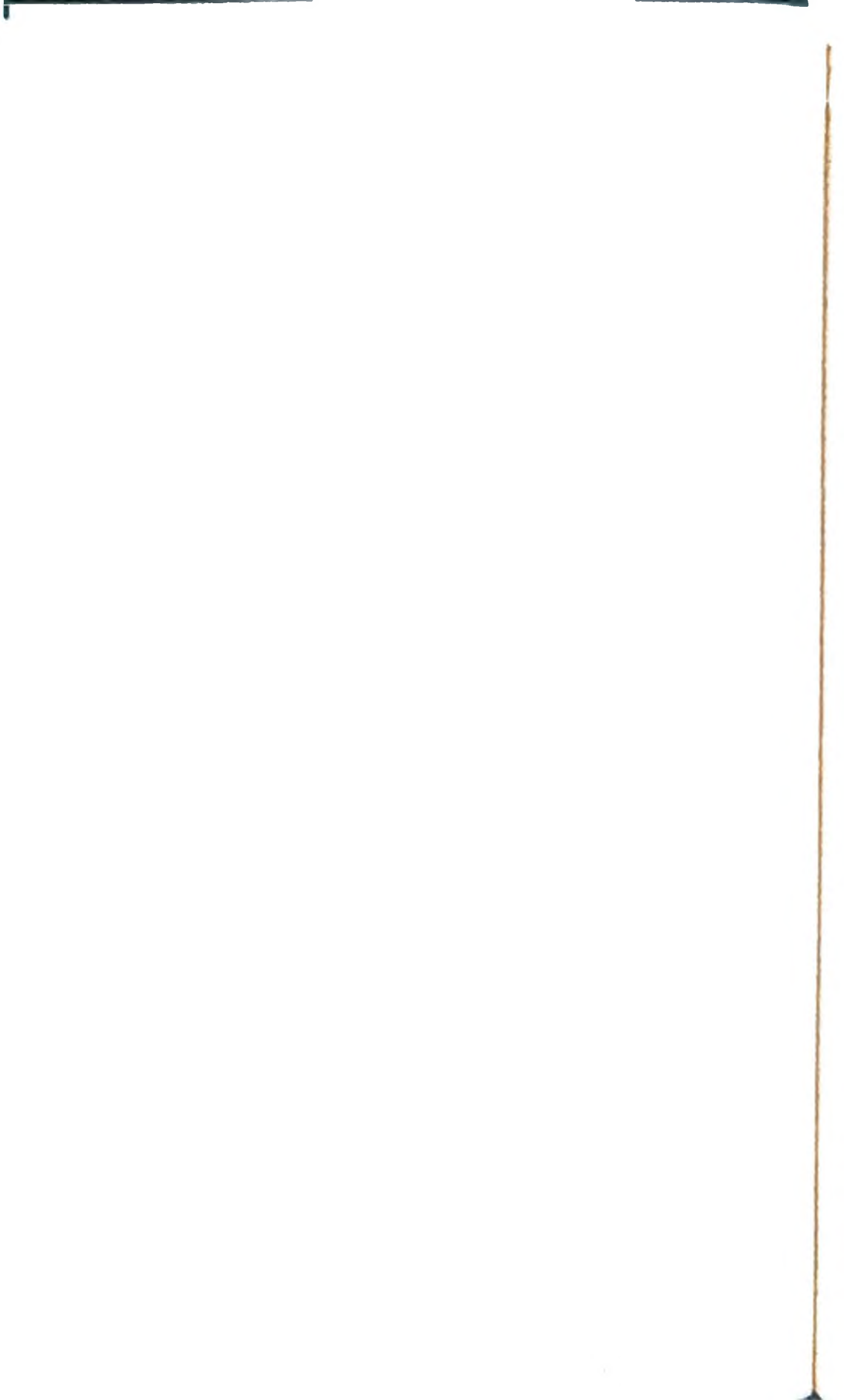
Sonra kısık bir hışırtı sesi duydu. Yakınlarda birileri hareket ediyordu. Emma olduğu yerde donakalmıştı. Verandada biri vardı.

"Anne?" diye fısıldadı, gölgelerin arasından sesin geldiği yere bakarak.

"İçeri gir!" diye tısladım kardeşime. "Çabuk!"

Ama artık çok geçti. Karanlığın arasından alçak sesle gülen biri çıktı. Emma'yla aynı anda çığlık bastık. Benim sesimi hiç kimse duyamıyordu, Emma'nın sesiyse içerideki gürültü tarafından bastırılmıştı.

Bizi kimse duyamayacaktı.

21

KARANLIKTAKI SES

Emma kil saksıya doğru hızla geriledi. Kalbi resmen kulaklarında atıyordu. Sokağa doğru mu koşmalıydı yoksa eve mi girmeliydi? Alkol yüzünden düşünceleri yavaşlamıştı ve tehlikeli bir kararsızlığın içinde kalmıştı. Geriye doğru bir adım daha attı. Buraya kadardı demek. Az sonra ölecekti.

"Seni korkutmak istememiştim Sutton. Benim, başkası değil," dedi gölgelerin arasından bir erkek sesi.

Sonra Thayer ışığa adım attı. Mavi Hugo Boss gömleği ve hâkî rengi şortu içinde göz alıcı görünüyordu.

Emma rahat bir nefes verdi.

Thayer uzanıp Emma'nın kolunu tutarken ve onu veranda salıncağına doğru götürürken onları imrenerek izledim. Arkadaşça bir sessizlik içinde yan yana oturdular.

"Sen dışarıda ne yapıyordun?" diye sordu Emma sonunda. Kalp atışları hâlâ yavaşlamamıştı.

Thayer hüzünle gülümseyip kola tenekesini gösterdi. "İyileşme döneminde olunca diğerlerinin canını sıkıyormuş insan."

Emma bir partiye bu şekilde katılmanın Thayer için ne kadar zor olduğunu düşündü. Sarhoş gençlerin kargaşasını dinlemek ve onlara katılamayacağını bilmek katlanması zor bir baskı olmalıydı.

Thayer ayaklarını yere vurarak salıncağı öne arkaya salladı. Emma gökyüzündeki yarasaların cıyaklamalarını duyabiliyordu. Salıncağın hafif hafif sallanması gerginliğini biraz olsun azaltmıştı. Kendisini toplamalıydı. Ya karşısına çıkan gerçekten Becky *olsaydı?* Çığlık atıp mobilyalara çarpmak ona bir fayda sağlamayacaktı. Her şeye hazırlıklı olmalıydı. Bir geceliğine bile olsa gardını düşürmemeliydi. İçini çekti. Bu hiç adil değildi. Sürekli tetikte olmaktan yorulmuştu. Bir kez olsun kırılgan olmak, *normal* olmak istiyordu.

"İyi misin sen?" diye sordu Thayer.

"Bu akşam herkes bunu soruyor," dedi Emma. "İyi görünmüyor muyum?"

"Her zamanki gibi mükemmel görünüyorsun. Ben nasıl *hissettiğini* sormuştum."

Thayer'a döndü. Onu görünüşle gerçekliği ayırt etme konusunda zorlayan tek kişinin muhtemelen Thayer olduğunu fark etmişti. Çocuk ciddi bakışlarla ona bakıyordu, gözleri bronz teninde parlıyordu. Emma nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Haftalardır kendisi gibi hissetmiyordu ki. Ya da

şimdiye dek hiç tam olarak kendisi gibi hissetmemişti belki de. Alkol düşüncelerini bulanıklaştırdığı için aklından geçenleri dile getirip getirmediğinden emin değildi. Bu akşam ne bu serin kasım akşamında ne Thayer'la birlikte salıncakta oturmalarının ne arkadaşlarının ne de Ethan'ın bir anlamı varmış gibi geliyordu. Özellikle de Ethan'ın.

Bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Birilerinin göründüğü gibi olmadığını düşündüğün oldu mu hiç?"

Thayer'ın dudakları büküldü. "Her zaman. Rehabilitasyona gittiğimi insanlara neden söylemedim sanıyorsun? Arkadaşım olduğunu sandığım insanların yarısının bana sırtını döneceğini biliyordum." Kısa bir kahkaha attı. "Tanıdığım herkes beni görmemiş gibi davranırken verandada tek başıma kola içmek zorunda kalacağımı biliyordum."

Emma birden kendisini kötü hissetti. Alkolden kurtulmak için verdiği çok zor savaşı kazanmış olan bir çocuğun yanında buram buram bira kokarak oturuyordu. Sutton'ın çantasının açma yeriyle oynamaya başladı.

"Artık kime güvenebileceğimi bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Tanıdığımı sandığım insanlar hep canımı yakıyor."

Thayer dövme demirden veranda korkuluğuna bakıyordu. Chamberlain'lerin dev ön bahçesi karanlıkta fil mezarlığına benziyordu. Arabalar bahçeye düzensizce park edilmişti. Hatta birisi Miata'sını, Bayan Chamberlain'in kıymetli gül ağaçlarından birinin üzerine bırakmıştı. Emma, Charlotte'un paçasını bundan nasıl kurtaracağını merak etti.

"Berbat bir durum," dedi Thayer, kola tenekesinin açma halkasıyla oynayarak. Halka kırılınca onu salıncağın kol

dayama yerine koydu. "Belki de hayatında yeni insanlara ihtiyacın vardır."

Emma dudağını ısırıp tuhaf bir kahkaha attı. "Sorun şu ki bazıları akrabam."

"Ah," dedi çocuk. "O hikâyeyi de biliyorum. Ailemizi seçebilmek ne güzel olurdu, değil mi?"

"Babam olarak Steve Carell'ı, annem olarak da Tina Fey'i seçerdim," diye espri yaptı Emma.

"Erkek kardeş olarak Bart Simpson."

"Kız kardeş olarak da Wednesday Addams."

Thayer gülümseyip düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. "Biliyor musun, rehabilitasyondayken öğrendiğim şeylerden biri, başka insanları kontrol edemezsin lafının klişe olmadığı oldu. Yapabileceğin en iyi şey, sevdiğin insanlara karşı dürüst olup seni dinleyecek kadar önemsediklerini ümit etmek. Ama birisini olmadığı bir insana dönüştüremezsin."

"Bunlar çok... yetişkince sözler," dedi Emma.

"Eh, bağımlıların çoğu çocuk gibi davranır," dedi omuz silkerek. "Demek istediğim... İnsanların seni hayal kırıklığına uğratmasını önleyemezsin. Bir noktada böyle şeylerin olacağı kesin. Hepimiz insanız sonuçta. Ama böyle bir durumda nasıl karşılık vereceğine veya bununla nasıl başa çıkacağına karar verebilirsin."

Emma yavaşça kafa salladı. Bu iyi bir tavsiyeydi ama kendi durumu için uygun muydu bilemiyordu. Bir cinayet soruşturmasının ortasındaydı ve ateşe ateşle karşılık vermesi gerekiyordu. Artık sadece savunma yapmakla yetinemezdi. "Bazen her şey o kadar karışık oluyor ki," dedi, Thayer'a her şeyi anlatabilmeyi dileyerek.

"Biliyorum." Thayer yüksek sesle nefes verdi. "İnan bana. Babamla yaşarken öyle çok şeyi boş vermek zorunda kalıyorum ki. Bazen ona vurmak, onu cezalandırmak istiyorum. Aslında bunu bir kez yaptım. Seattle'a gitmeden önce ona birkaç yumruk geçirmiştim." Kafasını iki yana salladı. "Onu bir şekilde değiştirebileceğimi, üzgün hissetmesini sağlayabileceğimi düşünüyordum. Yanılmışım."

Zavallı Tony'nin müziği evi sarsarken ikisi gölgelerin arasında sallanarak oturdular. Emma serin hava sayesinde ve Becky'yle karşılaşacağını düşündüğü için ayılmıştı. Ama Thayer'ı çekinmeden hayranlıkla izleyecek kadar sersemdi. Ona yandan gizli bakışlar atıyor, yanağının kıvrımını, çenesindeki küçük yara izini inceliyordu. Bu yara izinin de Sabino Kanyonu'ndaki kazadan kalma olup olmadığını merak etti.

"Thayer," diye fısıldadı. Çocuk ona bakmak için dönünce gözlerinde gördüğü yoğunluk bir an için nefesini kesti. Eline doğru öksürdü. "Bunu sana hiç söylememiştim ama... Seninle gerçekten gurur duyuyorum." Bu doğruydu. Thayer'ın kararlılığına, gücüne hayrandı. Onunla daha yeni tanışmış olsa da artık o KAYIP posterlerindeki, kimseye tek kelime etmeden ortadan kaybolan çocuk olmadığını hissediyordu. Yepyeni bir insan olarak geri dönmüştü. Kendi kimliğini ve inandığı şeyin ne olduğunu, bu akşam burada olan herkesten daha iyi bilen biriydi. Ve bu çok iyi bir şeydi. Özellikle de Emma'nın hayatında biriken tüm yalanlar ve rollerden sonra.

"Gerçekten mi?" dedi çocuk.

"Değişmek yürek ister," dedi Emma kısık sesle. "İnsanlara, daha da önemlisi kendine gerçeği söylemeye başlamak da.

Senin için zor bir süreç olduğunu biliyorum. Ama seni gerçekten önemseyen insanlar olarak her zaman destekçiniz."

Sonra Thayer'ın, bir süredir yaptığı bahçe işlerinden ötürü nasırlanmış sıcak ellerinin kendisininkileri sardığını hissetti. "Beni gerçekten önemseyen insanlar, ha?"

Emma'nın yanakları yandı. "Biliyorsun işte; Mads, Char, Laurel. Hatta baban bile. Hepimiz seni önemsiyoruz."

"Bunu duymak güzel," dedi Thayer alçak sesle, onu kendisine doğru çekerken. Sonra o anlamadan dudaklarını onunkilere değdirdi.

Emma kısacık bir an için kendisini öpücüğe bıraktı. Thayer'ın dudakları yumuşacık ve davetkârdı. Emma'nın bu akşam tek istediği şey de kendisi olmayı bırakıp, saat gece yarısını vurduğunda bir peri masalı gibi sona erecek olsa da Sutton olmaktı. Şu anda Thayer'ın dudaklarından vanilyalı kolanın tatlı tadını alırken kendisiyle Sutton arasındaki çizgi oldukça bulanıklaşmıştı. Salıncakta bilinçsizce ona doğru kaydığında Thayer'ın parmakları da onun beline doğru kaydı.

Bu benim için çok tuhaf bir durumdu ama Emma'nın, aramızdaki çizginin bulanıklaşması hakkındaki karmaşık hislerini de anlıyordum. İkimiz de birbirimizle iyice bütünleşiyorduk ve kendimizi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydık. Emma'nın benim hayatımı yaşamasını izlemek ve Thayer'ın dudaklarının verdiği heyecanı hissetmek, en az onu kendim öpmem kadar iyiydi. Hatta kola kutusunu alıp kafalarına mı fırlatsam yoksa onlar için tezahürat mı yapsam bilemiyordum.

Ama sonra Emma sıçrayarak Thayer'dan uzaklaştı. Ne yapıyordu? Herkesin ona Sutton diyor olması, ikizine dönüştüğü anlamına gelmezdi. Vicdan azabı bir hançer gibi kalbine saplanmıştı. Ethan'a ihanet etmiş, Thayer'ı yanlış yönlendirmişti. Yaptığı tek şey bir şeyleri bozup mahvetmekti. *Tıpkı Becky gibi,* diye düşündü acı acı.

"Ne oluyor burada?"

Öfkeli bir ses düşüncelerini bölünce Emma kafasını kaldırdı ve veranda basamaklarında duran Ethan'ı gördü.

Çocuğun gözleri hiddetle yanıyordu. Çenesi gerilmişti ve yumrukları, bir şeye vurmak ya da bir şeyi boğmak arasında kalmış gibi sıkılıp açılıyordu. Emma elleriyle ağzını kapattı.

"Ethan," diye bağırdı. "Düşündüğün gibi de..."

"Sen," diye hırladı Ethan, Emma'yı duymazdan gelerek. Gözlerini Thayer'a dikmişti. "Sen öldün."

Ve Thayer daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Ethan onun üzerine atlayıp yumruğunu çenesine geçirdi. Sonra onu gömleğinden tutup veranda sütunlarından birine çarptı.

"Yapma!" diye bağırdı Emma. Kafasında açılan bir kesikten kan sızan Thayer dirseğini Ethan'ın kaburgasına geçirince çocuk yüzünü buruşturarak iki büklüm oldu. Thayer o sırada üstüne atlayarak onu verandadan aşağı devirdi.

Zavallı Tony de müziğe ara vermek için o anı bulmuştu. Emma'nın çığlıkları ani sessizlikte çınlayınca kapılar hızla açıldı ve şaşkın kalabalık verandaya döküldü.

"Dövüş!" diye bağırdı olanları anlayan biri. Diğerleri de, "Dö-vüş! Dö-vüş! Dö-vüş!" diye tezahürata başladılar.

İzleyiciler neredeyse anında iki tarafa ayrılmışlardı. Oğlanların çoğu, "Teknele şunun kıçını Vega!" ya da "Layığını

bul Landry!" diye bağırarak Thayer'ı desteklerken kızların, özellikle de küçük sınıfların Ethan'a tezahürat yapması Sutton'ın onlar üzerindeki gücünün göstergesiydi.

Oğlanlar bahçede kavgaya devam ederken toplanan kalabalığın farkında bile görünmüyorlardı. Toprağın üstü kanla dolmuştu ve hem kan hem de toprak lekeleri ikisini de kaplamıştı. Bir tanesinin gömleği yüksek sesle yırtıldı.

Emma kalabalıktaki Charlotte'la göz göze geldi ve ona yalvaran bir bakış attı. Kız onu hemen anlayıp Mark Bell'e döndü, o da eve doğru dönüp Emma'nın göremediği birine bağırarak bir şeyler söyledi. Birkaç dakika sonra yıldızlar basketbol takımında oynayan iki çocuk koşarak basamaklardan indiler. Duke'tan tam burs kazanmış olan, takımın en iyi şut atıcısı Ricky Parker, Ethan'a doğru atılıp kollarını geriye çekerken Andrew Collins ile Mark Bell de Thayer'ı diğer tarafa çektiler. Ethan ile Thayer onları tutanlardan kurtulmak için uğraşırken birbirlerine aşikâr bir düşmanlıkla bakıyorlardı.

"Çok iyiydi, Bilim Fuarı," dedi Thayer, dudaklarına alaycı bir sırıtış yerleştirerek. Gözünün üzeri çok fena kesilmişti. "Sonunda biraz güçlenmişsin."

Ricky kollarını bırakırken Ethan nefes nefeseydi. Kotu çimen ve çamur lekeleriyle doluydu. Emma bir an için onun yine Thayer'ın üzerine çullanacağını düşündü. Ama genç adam bunun yerine ona döndü.

"Hiç değişmemişsin *Sutton*," dedi tükürürcesine. "Her zamanki gibi bencil sürtüğün tekisin."

Bunu söyledikten sonra dönüp çimenlikte arabasına doğru ilerledi.

18

MANZARALI MEKÂN

"Ethan, bekle!" diye seslendi Emma ama çocuk ona dönmedi. Arkasındakilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek veranda basamaklarından koşarak Ethan'ın peşinden gitti. Taşlara takılıp tökezleyince sinirle topuklu ayakkabılarını çıkarıp çimenliğe attı. Ethan partiye son gelenlerden olduğu için külüstür Honda'sı kapıya en yakın arabalardan biriydi. Tam o binerken Emma da inatla yolcu koltuğuna oturuverdi.

Ethan kapıyı çarparak kapatınca arabasının gösterge panelindeki Hawaii eteği giymiş kız sallandı. "Dur," dedi Emma nefes nefese. "Açıklayabilirim."

"Açıklayacak ne var ki?" diye hırladı Ethan tiksintiyle. Yine bir şeye vurmak istiyormuş gibi elleri yumruk olmuştu. Emma karanlıkta onun alnından gözüne doğru akan kanı

görebiliyordu. "Kıskanmama gerek olmadığını söylemiştin, Emma. Thayer'ın, Sutton'a ait olduğunu söylemiştin. Yalancısın. Tıpkı kız kardeşin gibi sen de büyük bir yalancısın."

"Kardeşim hakkında öyle konuşmaya cüret etme sakın!" dedi Emma sertçe. "Ayrıca lütfen ama, yalanlar hakkında sen mi bana kızıyorsun?" Artık tamamen ayık hissediyordu ve öfkesi tüm keskin uçlarıyla içini doldurmuştu.

"Neden bahsediyorsun sen?" Araç hareket halinde değildi ama Ethan direksiyonu sıkıca tutmuştu. Emma dişlerini sıktı.

"Psikiyatri koğuşunda, üstünde adının yazılı olduğu dosyadan bahsediyorum," dedi sesinde tehlikeli bir sakinlikle. "Tanıdık geldi mi?"

Ethan'ın yüzü sertleşti. "Oraya girdin mi? Nasıl?"

"Nisha kartını verdi," dedi Emma yumuşak bir sesle.

Ethan keskim bir nefes aldı. "Annenin özel kayıtlarına burnunu sokmayacağını kararlaştırdık sanıyordum."

"Hayır, sen kendin öyle karar vermiştin. Ayrıca annemin özeli umurunda değildi, senin asıl istemediğin karanlık sırlarını öğrenmemdi. Doğru değil mi?" Gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. "Ethan, seni seviyorum. Seninle her şeyimi paylaştım. Ama şimdi seni hiç tanımıyormuşum gibi hissediyorum."

Serin gece havası partinin sesini onlara doğru taşıyordu. Etraftaki cırcır böcekleri umutla ötüyorlardı. Ama arabanın içinde ölüm sessizliği vardı.

"Dosyamı okudun mu?" diye sordu Ethan. Sesi kısık ve sakin çıkıyordu artık. Emma yandan ona baktı. Ethan ağzını

dümdüz, sert bir çizgi haline gelecek kadar sıkmış halde hareketsizce oturuyordu.

Emma kafasını iki yana salladı. "Hayır. Doğru gelmedi."

Bedenindeki gerginlik yok olurken ve omuzları çökerken Ethan eliyle dağınık siyah saçlarını geri itti. "Sana söylemeliydim," diye itiraf etti, dudakları acınası bir şekilde bükülürken. "Söylemek istedim. Ama hayatımın o kısmından gurur duymuyorum, tamam mı?" Kendisini koltuğunda geriye bıraktı. Yüzü acıyla çarpılmıştı.

Emma direkt olarak önüne, arabanın karşısında duran karanlık mesquite ağaçlarına bakıyordu.

"Birkaç yıl önceydi." Ethan o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Emma onu duymak için nefesini tutmuştu. "Babam uzun bir iş seyahatinden eve dönmüştü. Ev darmadağınıktı. Annem temizlik yapamayacak kadar hastaydı, ben de on beş yaşımda falandım yani ev işleri konusunda faydasızdım. Babam çok sinirlendi. Yani... ciddi ciddi sinirlendi. Annemi öldüresiye dövmeye, odadan odaya itmeye başladı. Kollarının arasına çamaşırları tıkıştırıyor, kirli bulaşıkları üzerine atıyordu. Yemek odasında bacaklarına öyle sert vurmuştu ki vurduğu süpürge sapı kırılmıştı. Tembel olduğu için onu cezalandırdığını söylüyordu." Ethan'ın yüzü gölgelere doğru dönmüştü. "Ben de gidip bir bira şişesini babamın kafasına geçirdim. Başka ne yapacağımı bilememiştim. Şişe kırılmadı ama onu bayılttı. Birkaç dakika baygın kaldıktan sonra beyin sarsıntısıyla uyandı."

"Aman Tanrım," dedi Emma şaşkınlıkla. Elini uzatıp Ethan'ın koluna koydu ama çocuk hareket etmedi. Emma

onun kafasındaki karanlık bir köşede o berbat geceyi tekrar yaşadığını biliyordu.

"En kötü kısmı bu değil. Sonrasında annem polisi arayıp beni şikâyet etti. Polisler geldiğinde çok üzgündüm ve olayı idrak edemeyecek durumdaydım; bu yüzden beni karakola değil hastaneye götürdüler. Geceyi bir yatağa bağlı olarak geçirdim. O kadar çok sakinleştirici vermişlerdi ki adımı bile hatırlamıyordum. Sanırım şanslıydım ama, hapse girmek daha kötü olurdu. Ertesi gün beni değerlendirmeye alıp annemi savunmak için öyle yaptığım sonucuna vardılar ve reşit olmadığım için de işi mahkemeye götürmediler. Ama bir yıl kadar psikologla görüşmem gerekti."

"Bir dakika, polisleri *annen* mi çağırdı?" diye sordu Emma. Göğsü sıkışmıştı. "Ama sen sadece onu korumaya çalışıyordun."

Ethan dönüp ona hüzünle baktı. "O böyle görmemişti sanırım. Babamla araları ne kadar kötü olursa olsun annem her zaman onun tarafını tutar, kendisinin öyle şeyleri hak ettiğini falan söylerdi."

Aralarına çöken sessizlikte evdeki ses sisteminden yükselen yavaş R&B parçasını duyabiliyorlardı. Emma, Ethan'ın elini tutup sıktı. Çocuğun parmakları gevşek ve ağırdı; sanki kütüğe dönmüştü de onun dokunuşunu hissedemiyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Emma. "Bana bunları hazır hissettiğinde anlatmana izin vermeliydim. Senin için... konuşmanın zor olacağı bir konu olduğunu tahmin etmeliydim." Yutkundu. İçi yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı. Ethan deli değildi, annesi gibi değildi. O da tıpkı Emma gibi bir

kurbandı. "Çok korktum, Ethan. Çocukluğum, ailem hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlışmış. Her gün yeni bir şey, büyük bir sır keşfediyorum. Sanırım senin dosyanı da görünce en kötüsünü bekledim. Çünkü her zaman kötü şeyler oluyor."

Ethan kucağına bakarak kafa salladı. "Senden sır saklamak istemiyorum Emma. Her şeyi paylaşmak istiyorum."

"Ben de," dedi Emma. Sonra onun eline uzandı ama Ethan nazikçe parmaklarını onunkilerden ayırdı.

"Emin misin? Az önce öyle görünmüyordu da."

Emma kafasını iki yana salladı. "Ethan, o beni öptü. Partide çok fazla içki içmiştim ve onu zamanında durduracak kadar düzgün düşünemiyordum. Aptalca bir hataydı. Çok üzgünüm, keşke geri alabilseydim. Ama bana inanmalısın, Thayer'la ilgilenmiyorum. Ben *seni* seviyorum."

Ethan dudağını ısırdı. Bir an için öyle kırılgan, öyle üzgün göründü ki Emma ona sarılmamak için kendisini zor tuttu.

"Söylediklerim için özür dilerim," dedi Ethan sonra. "Sen ve Sutton hakkında. Sadece... o şerefsiz evladının... sana dokunduğunu görünce kendimi kaybettim." Bacaklarının üzerindeki elleri yine yumruk olurken içini çekti. "Thayer Vega her zaman her istediğini elde etmiş biri. Parmağını şıklattığı anda tüm dünya gümüş tepsiyle önüne sunulur. Ben de senin gibi birinin, onu elde edebilecekken benim gibi birine âşık olmana inanamıyorum." Ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Emma, daha önce hiç kimse beni önemsemedi. Ama şimdi hayatımda gördüğüm en güzel, en zeki, en şahane kız benim kız arkadaşım. Bir gün uyanıp yerime başka birini seçeceğinden korkuyorum sadece."

Ethan'ın sözcükleri Emma'nın kalbini acıtmıştı. Sevilmemek ne demek bilirdi çünkü. Böyle bir şüpheyle yaşamanın ne demek olduğunu da bilirdi. Vitesin üzerinden eğilip kafasını onun omzuna koydu.

"Ethan, ben daha önce hiç kimse için böyle hissetmedim," diye fısıldadı. Ethan kolunu ona sarınca Emma ona iyice sokuldu. Vites kaburgasına batıyordu ama umurunda değildi. "Bundan sonra birbirimize güvenelim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Ethan duygulu bir şekilde yarı kapanmış kirpiklerinin arasından onun gözlerine baktı. "Muhteşem göründüğünü söyleme şansım bile olmadı."

Emma kısa elbisesini mahcup bir şekilde aşağı doğru çekiştirdi. "Sen de öyle." Ethan açık gri v yaka bir kazak giymişti. Gömleğinin beyaz yakası boynunu sarıyordu. Emma onun her zamanki karmaşık görünüşünü seviyordu ama çocuk giyinişine özen gösterdiğinde de ayrı hoş oluyordu.

Ethan elini onun yanağına koyup dudaklarına ihtiyatlı bir öpücük kondurunca Emma'nın boğazından keyifli bir inleme yükseldi. Kendisini ona doğru itti.

Ethan geri çekilip onun yüzüne baktı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dağın tepesine çıkıp yıldızları izlemek için bir yer aramaya ne dersin?" diye sordu.

Emma kafasını salladı. Kendi cesaretine şaşırmıştı.

Ethan konağı çevirip arabayı Chamberlain'lerin yüksek demir kapısından geçirirken ikisi de konuşmadılar. Emma kıvrımlı dağ yolunun far ışıklarında bir görünüp bir kaybolmasını izlerken Ethan'ın retro Cure CD'sinden hüzünlü bir müzik yükseliyordu. Ethan gözlerini yoldan, ellerini de di-

reksiyondan ayırmıyordu ama aralarındaki ağır ve sabırsız çekim hissedilmeyecek gibi değildi.

Sonunda dağın yükseklerinde bir yere varında Ethan yol kenarındaki manzaralı bir bölgeye arabayı çekti.

Küçük bir oyuncak şehir gibi görünen Tucson'ın ışıkları ayaklarının altında kırpışıyordu. Sarı hilal şeklindeki ay gökyüzünün ortasındaydı. Emma emniyet kemerini çözdü ve tek kelime etmeden konsolun üzerinden arka koltuğa geçti. O, yıpranmış bir *Yolda* baskısını yere itip bacaklarını altına alırken Ethan da yanına geldi ve tereddütsüzce birbirlerine uzanıp öpüşmeye başladılar. Kalpleri mükemmel bir uyumla atıyordu.

Emma bir elini göğsüne koyarak Ethan'ı ittikten sonra doğrulup elini boynunun arkasına uzatarak elbisesini çözdü. Tenine değen çiçek yaprakları misali yumuşacık olan ipek kumaş beline döküldü. Yanakları kızarırken utanarak kafasını kaldırıp Ethan'ın gözlerine baktı. Çocuğun bakışları öyle bir şefkatle doluydu ki nefesini kesmişti. Ethan onu kendisine çekip ellerini yavaşça omuzlarında gezdirdi, sonra tüm çizgilerini tek tek okşayarak sırtına kaydırdı. Arabanın dışındaki karanlık gökyüzünde yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu.

29

EL SANATLARI VAKTİ

Emma ertesi sabah uyandığında Sutton'ın odasındaki tül perdelerden içeri güneş ışıkları dolmuştu. Gözlerini kırpıştırıp gerindi. Haftalardır ilk kez kâbussuz, güzel bir uyku çekmişti.

Önceki gecenin anıları birden zihnine dolunca zevkle kızararak örtünün altındaki ayak parmaklarını kıvırdı. Ethan muhteşemdi; başta nazik ve düşünceliydi ve üzerinde tatlı bir tuhaflık vardı ama sonra utangaçlıkları solup giderken büyük bir tutkuyla hareket etmişti. Mükemmel bir şeydi. Emma uzun süre gülümseyerek yatakta uzandı, anının büyüsünü hemen bozmak istemiyordu.

Ben de ilk seferimi hatırlamaya çalıştım. Acaba olmuş muydu? Garrett, bekaretimizi beraber kaybedeceğimizi düşünüyor gibiydi ama ben ölmeden önce Thayer'la birlikte

olmuş, inişli çıkışlı ilişkimizin bir yerlerinde birlikte mükemmel anlar geçirmiş olmayı diliyordum.

Laurel'ın odasından gelen yüksek kahkaha sesleri Emma'yı hayallerden uyandırdı. Ses Madeline'ınkine benziyordu. Kafasını yana eğip dinledi, sonra hatırladı. Yalan Oyunu kızları şaka için hazırlık yapıyorlardı.

Emma yataktan çıkıp üzerine bir yoga eşofmanı geçirdikten sonra banyodan geçip Laurel'ın odasının kapısını açtı.

Tişört ve kot pantolon giymiş kızlar hep birlikte Laurel'ın odasındaydı. Lili ile Gabby, yatağa uzanmış iPhone'larında hızla bir şeyler yazıyorlardı. Masasında oturmuş olan Laurel, büyütücü aynada kirpiklerine rimel sürmekle meşguldü. Madeline ile Charlotte yerde el işi malzemelerini hazırlarken Nisha eski moda bir ses kaydedicisine mikrofon takmakla uğraşıyordu. Emma, diğer kızların Nisa'yı kolayca kabullenmelerine sevinmişti.

"Günaydın Sindirella," dedi Charlotte. "Camdan ayakkabını getirdim. Bir de yaşam kaynağı." Parmağıyla, Emma'nın altın rengi topuklularının –yani Ethan'ın peşinden koşarken Charlotte'un bahçesinde bıraktığı ayakkabılarının– ve bir bardak buharı tüten kahvenin durduğu masayı işaret etti. Emma minnettarlıkla bardağı alıp buharını üfledi, sonra yere oturup Charlotte'a sıkı sıkı sarıldı.

"Char, dün gece için çok üzgünüm," dedi. "Umarım kavga, partini berbat etmemiştir."

"Şaka mı ediyorsun? Twitter'da herkes bunu konuşuyor," dedi Lili kafasını telefonundan kaldırmadan. "Bu olay ve benim Danny Catalano'yu fethimle birlikte bu parti yılın partisi oldu."

Madeline alaycı bir nefes verdi. "Danny Catalona hakkında senden başka kimse konuşmuyor. Zaten o berbat saç kesiminden beri dokunulmazdı."

"Saçı uzuyor," diye karşı çıktı Lili. "Ayrıca muhteşem öpüşüyor."

Char, Emma'ya döndü. "Sorun değil Sutton. O deliliğin senin hatan olmadığını biliyorum. Ama Şakıyan Ahmak haklı; kavga sayesinde ortam canlandı. Ethan, Hulk'a dönüşüp Thayer'ın üzerine atılmadan önce partideki en heyecan verici şey güreş takımındaki moronların sprey peynir kapışmasıydı."

Emma bir şey diyemeden önce Madeline suçlayıcı bir şekilde parmağını ona doğrulttu. "Ağabeyimle aranızda ne oluyor? Onu bıraktığını söylediğini sanıyordum."

"Bıraktım, gerçekten." Emma kendisini savunur gibi ellerini kaldırdı. "Konuşuyorduk, sonra o beni öptü, ben yeterince hızlı geri çekilemedim ve Ethan bizi gördü. Bu kadar. Kazaydı."

Madeline yine alaycı bir şekilde güldü. "Güvenlik riskisin resmen. Sen yanındayken Thayer pek çok kazaya bulaşıyor."

"O iyi mi?" diye sordu Emma. Dün gece Thayer'ı kontrol etmeden Ethan'ın peşinden koştuğu için biraz suçlu hissediyordu ama birbirlerine ciddi hasar verecek kadar kapışmamışlardı. Ayrıca onun erkek arkadaşı Thayer değil Ethan'dı.

"İyi," dedi Laurel, makyajını bırakmadan. Gözlerinden biri doğal halindeyken biri parlak mavi simli farla boyanmıştı. Kız, *Otomatik Portakal*'dan fırlamış gibi görünüyordu. "Kavgadan sonra onu ben eve götürüp temizlenmesine yardım ettim. Her zamanki gibi," diye ekledi imayla.

Emma yüzünü buruşturdu. "Kimsenin incinmesini istememiştim," dedi yumuşak bir sesle. Laurel'ın yatağından peluş tilkisini alıp sarıldı.

"Elinde değil ki, erkekler için kedi otu gibisin," dedi Charlotte önemsiz bir şeyden bahseden gibi. "Erkeklerden bahsetmişken, Ethan'la barıştınız mı?"

"Şey, evet." Emma kızarınca yüzünü kahve bardağının arkasına sakladı. Charlotte'un gözleri kısıldı.

"Sutton, bize anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu yüzünde muzip bir gülümsemeyle. Madeline bakmakta olduğu dergiden kafasını kaldırdı. Twitter İkizleri bile telefonlarını bıraktılar.

"Sizce de bu kız parlıyor mu?" diye sordu Charlotte diğerlerine.

"Bence Ethan'la kesinlikle barışmışlar," diyerek sırıttı Madeline.

Emma dizlerini göğsüne çekip gülümsedi. Laurel onu yandan dürttü. "Konuşsana kadın!"

"Tamam, tamam!" dedi Emma. "Ethan'la ben... dün gece biz... bilirsiniz..."

Cümlesinin sonunu getirmemişti ama önemli değildi. Oda çığlıklar ve kıkırtılarla doldu. Sadece Nisha ona endişeyle bakıyordu. Emma dün gece Ethan'ın dosyası meselesini ona anlattığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

Kızlar detayları isteyince kafasını eğdi. "Hayal gücünüzü kullanın hanımlar," dedi.

Madeline sırıttı. "Bunu yapmamızı istemezsin," diye cevabı yapıştırdı.

Bunun ardından herkes birbirini affetti ve Twitter İkizleri, o geceki büyük etkinlik için "beklemede kalın" diyerek takipçilerini bilgilendirdiler.

"Hepsini yumurtlamayın," diye homurdandı Madeline. "Celeste en ufak bir şeyi çakarsa her şey mahvolur."

"Mars'tayken Twitter gönderilerini göremez o," dedi Gabby.

Laurel yeni Rihanna albümünü müzik setine taktı ve hep birlikte yere uzanıp çeşitli olasılıkları, seansın nasıl ilerleyeceğini konuşmaya başladılar.

Emma alt kata inip mutfaktan bir paket çörekle diyet kola aldı. Geri dönerken Drake'in oturma odasındaki çıkması yasak olan koltukta mutlulukla yattığını gördü ve boynunu okşadı. Köpek kuyruğunu tembelce minderlere vurdu. Emma yıllardır ilk kez kendisini ait olduğu yerdeymiş gibi hissediyordu.

"Hey." Nisha'nın sesiyle düşünceleri bölündü. Kız gelip elini Drake'in kulağına koydu. "Bu köpeği çok seviyorum," dedi onu kaşırken. "Babamın alerjisi olduğu için eve hiç alamadık. Gerçi ben alsam kıyafet giydirebileceğim küçük bir şey alırdım."

"Bir örnek tenis kıyafetleri giyerdiniz ve köpeği spor çantanda taşırdın," dedi Emma. İkisi de güldüler.

"Eee, Ethan'la konuştunuz mu... şu konuyu?" diye sordu Nisha.

Emma kızararak kafasını kaldırıp yukarı, koridora doğru baktı. Bayan Mercer arkada bahçe işleriyle ilgileniyordu, Bay Mercer da golf oynamaya gitmişti. Kartı cebinden çıkarıp Nisha'ya verdi.

"Evet, bana her şeyi açıkladı. İyi bir hikâye değil; hayatı pek de kolay geçmemiş." Rahatsızca gözlerini kırpıştırdı. "Sana anlattığım için özür dilerim ve bu bilgiyi kendine saklayabilirsen çok sevinirim." Bakışlarını yere eğdi. "Ama beni merak ettiğin için teşekkürler," diye ekledi. "Gerçekten iyi bir arkadaşsın."

Nisha bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kapattı. Sırlar aralarında asılıyken öylece birbirlerine bakarak dikildiler. Sonra Laurel'ın odasından yine kahkahalar yükseldi.

"İşe koyulsak iyi olur," dedi Emma.

Nisha birden utanarak kafasını eğdi. "Sutton... bunu sizinle yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Cidden çok heyecanlıyım."

Emma kolunu arkadaşınınkine geçirip omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, asıl ben sana teşekkür ederim. Fikir için, ayrıca da annem konusunda yardım ettiğin için. Hadi artık gidip gösteriyi düzenleyelim."

"Şu sürtüğü alt edelim," dedi Nisha. Ve ikiz kardeşimle eski düşmanım kol kola üst kata çıktılar.

30

GECE ORTAYA ÇIKAN ŞEYLER

Karanlıkta bir arabanın kapısı çarpılarak kapandı ve parlak altın rengi türban takmış orta yaşlı bir kadın alana adım attı. Güneş dağların ardında henüz batmıştı. Sabino Kanyonu seslerle doluydu. Cırcır böcekleri ve kuşlar cıvıldıyordu ve uzaklardan çakalların uluma sesleri geliyordu. Erkenci bir baykuş kafalarının tepesinden uçtu.

Kadın türbanın dışında bir de uzun, mor bir pelerin takmış ve incecik alınmış kaşlarının altına dramatik mavi far sürmüştü. Tombul parmaklarının her birinde dev taş yüzükler vardı. Bir sigara yakıp dumanını uzunca çekti. "Seans bu mu?" diye sordu burun deliklerinden duman üflerken.

"Harika, geldiniz," dedi Madeline, tuhaf kadının yanına gidip elini sıkarken. Diğer kızlara bir son dakika sürprizi olduğunu söylemişti ama Emma böyle iyi bir sürprizle karşı-

laşmayı beklemiyordu. "Kızlar, bu hanım Madam Karanlık. Kendisi, şey, *gerçek* bir medyumdur."

Kızlar sırıtışlarını zar zor sakladılar. Madam Karanlık, bir psişikle telefonda görüşmeyle alakalı reklam seçmelerinden gelmişe benziyordu. Emma kadının pelerinin altından gri tenis ayakkabılarının uçlarını görebiliyordu.

"Mükemmel," dedi Charlotte. Omuz çantasını karıştırıp üstüne pembe kalemle HAYALETLERE FISILDAMA ŞAKASI yazılmış bir dosya çıkardı. "Bu, şaka yapılacak kişinin bilgilerini içeriyor," diye açıkladı, dosyayı kadına verirken. "Biraz araştırma yaptık. Büyükannesi tanınmış bir yazarmış. Geçen yıl hayatını kaybetmiş ama Celeste onunla çok yakınmış. İyi malzeme olabilir."

Madam Karanlık sayfaları karıştırdı. Celeste'nin, pas rengi saçları ve tombul bir vücudu olan büyükannesinin fotoğrafı yere düştü.

"Jeanette Echols mü? Onun yazdıklarını bilirim. Çok kolay olacak," dedi medyum, fotoğrafı almak için eğilirken. Sigarasını toprakta söndürüp izmariti dikkatlice alarak pelerinin bir yerlerine gizlenmiş cebe koydu. Laurel ile Emma birbirlerine bakarken gülmemek için kendilerini tuttular.

Madam Karanlık, kızların hazırlık yaparken atıştırdıkları havuç ve sostan alırken Charlotte, Madeline'a, "Nereden buldun bu kadını?" diye fısıldadı.

"Craigslist'ten tabii ki de," dedi Madeline. "Orası kayıp ruhların mekânıdır."

"Kadın humusa parmağını soktu kızlar," dedi Laurel kısık sesle.

"Belki de humus hayaletlidir," diye takıldı Emma.

Kızlar öğleden sonrayı son dakika işlerini yapıp şaka için sahneyi hazırlamakla geçirdiler. Sonra hepsi Charlotte'un bir kostüm mağazasından aldığı siyah renkli, üzerine metalik yıldızlar işlenmiş uzun pelerinleri taktılar. Nisha ise sahne görevlileri gibi siyah kotla tişört giymişti. Onun işi çalıların arasında saklanıp şaka için hazırladıkları, homurdanmalar ya da zincir şangırdamaları gibi seslerden oluşan "özel efektleri" devreye sokmaktı. En iyisiyse Nisha'nın kurdeleyle oraya buraya sürükleyeceği, üzerine korkunç yüzler çizilmiş karanlıkta parlayan helyum balonlarıydı. Bunları daha önce Laurel'ın odasında denemiş ve karanlıkta, korkunç görünümlü kopmuş kafalara benzediklerini görmüşlerdi.

Böyle harika bir şaka ayarladıkları için arkadaşlarımla gurur duyuyordum ama biraz da üzgündüm. Hayatımın son saatlerini geçirdiğim yerde sahte bir seans düzenleyeceklerdi. Keşke Emma'yla konuşmam için bir yol olsaydı. Keşke Madam Karanlık gerçek bir medyum olsaydı da onun aracılığıyla arkadaşlarımla konuşabilseydim. Madeline ile Charlotte'a onları ne kadar özlediğimi söylerdim. Laurel'a onunla gurur duyduğumu, aramız soğuduğu için üzgün olduğumu hatırlatırdım. Emma'ya onu sevdiğimi söyler, benim için yaptığı her şey için teşekkür ederdim. Nisha ile Twitter İkizleri'ne bile bir merhaba derdim. İnsan arkadaşlarını uzaktan izlemek zorunda kalmadıkça kendisi için ne kadar önemli olduklarını anlayamıyordu.

Emma'nın teni sanki tepesinde elektrik yüklü bir fırtına kopuyormuş gibi uğulduyordu. Halbuki gökyüzü berraktı ve

yıldızlarla doluydu. Buradaki ilk gününde Sutton'la tanışmak için saatlerce beklediği günden beri kanyona hiç gelmemişti. Kafasında sürekli kardeşinin son gecesi hakkında neler bildiğini döndürüp duruyordu: Thayer'la randevu, çalınan Volvo'nun çocuğa çarpması, Bay Mercer'la tartışma ve sonra... Becky. Becky nasıl Sutton'ı öldürmüş olabilirdi? Onu boğmuş muydu yoksa bir silah mı kullanmıştı acaba? Polisler tarafından hastaneye götürüldüğünde elinde bıçak vardı; belki de cinayet aracı oydu.

Cesedi nereye saklamıştı peki? Herhangi bir yerde olabilirdi. Bulundukları alanın hemen dışında bir yerde çalıların arasında bile olabilirdi. Emma ağaçlara doğru birkaç adım attı, sonra durdu. Görülmesi o kadar kolay bir yerde olsaydı birileri şimdiye bulmuş olurdu. Şu anda karanlıkta ipucu aramanın vakti değildi.

"Gösteri vakti yaklaştı kızlar," diye bağırdı Madeline. Emma kızların toplandığı çembere geri döndü. Herkes sabırsızlık içindeydi. Charlotte ellerini kamera lensi gibi kaldırıp alanı son bir kez inceledi. İkizler bir çeşit tiyatro ısınma egzersizi yapıyor, birbirlerine "Dudaklar, dişler, dil ucu" gibi şeyler söylüyorlardı. Madeline hepsine küçük karton kutular uzatmaya başladı.

Emma kendi kutusunun kapağını kaldırınca içinde bir peçete yatağının üzerine yatırılmış, ezilmiş kâğıttan boynuzlu bir satir maskesi olduğunu gördü.

"Bunlar harika," dedi Lili. O ve Gabby, biri gülen biri ağlayan komedi ve trajedi maskeleri takmışlardı. Maskeler yüzlerindeyken Emma ikisini birbirinden ayıramıyordu.

Laurel'ın maskesi bıyıklı siyah bir kedi, Charlotte'unki ise ürkütücü porselen bir bebekti. Gerçek bir diva olduğu için Madeline en güzelini kendisine saklamıştı; gözleriyle yanaklarını kaplayan kırmızı, tüylü bir maskeydi bu.

"Maskelere dikkat edin. Pazartesi sabahı bale dolabına geri dönmezlerse başım belaya girer," diye uyardı kızları.

O sırada kayaların arkasından yükselen ritmik bir ezgi Emma'nın korkuyla sıçramasına neden oldu. Nisha müziği başlatmıştı. Duman makinesinden çıkan sisler açıklığa doldu. Şakadan haberdar olsa da Emma ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Birkaç yıl önce bir Cadılar Bayramı hayaletli evinde bilet görevlisi olarak çalışmıştı. Işıklar açıkken evin ne kadar aptalca göründüğünü hatırlıyordu. Köpükten canavarların ne kadar sahte göründüğünü herkes anlayabilirdi. Profesyonel canavar makyajı bile gün ışığında kötü ve ahmakça görünüyordu. Ama ışıklar söndüğünde ve duman makinesi çalışmaya, ürkütücü müzik yankılanmaya ve gölgelerde saklanan aktörler kurbanların üzerine atılmaya başladığında ev olduğundan çok daha korkutucu bir hal alıyordu.

"Pardon?" Müziğin arasında bir kızın sesi duyuldu. Sisler arasından bir figür çıkıp şüpheyle etrafa bakındı. "Ölüler Konferansı mı bu acaba?"

Kızın yüzü altın rengi-beyaz bir Venedik karnaval maskesinin ardına gizlenmişti ama örgü saçları kesinlikle Celeste olduğunu gösteriyordu. Pelerini kadifedendi ve her yerine altın rengi iplikle ezoterik işlemeler yapılmıştı.

"Bahse varım o pelerin dolabında zaten duruyordu," diye fısıldadı Laurel. Emma maskesinin ardında sırıttı.

Kızlar yavaşça kafa salladılar. Bir çeşit parlayan mistik bir yaratığa dönüşmüş olan Madeline çemberdeki boş yere işaret etti. Onlara katılmak için tereddütle ilerlerken hızla sağa sola bakınmakta olan Celeste'nin gözlerinin akları maskesinin arkasında aşırı belli oluyordu.

Emma, Madam Karanlık'ın gerçekliğinden şüphe duymuştu ama sahne vakti geldiğinde kadın gerçek bir profesyonel gibiydi. Her hareketinde teatral bir eda vardı. Kızların arkasında saatin ters yönünde ilerleyerek tuzla bir çember çizdi.

"Bu çemberin içine, bizimle iletişime geçmek isteyen iyiliksever ruhları davet ediyoruz. Bize kötülük etmek isteyen tüm ruhlar dışarıdaki karanlıkta kalacak." Konuşmasına gizemli bir şekilde tuhaf, değişken bir aksan eklenmişti. Emma çemberdeki Charlotte'la göz göze gelince gülmemek için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Medyum çembere katılıp ellerini, içine muhtemelen bitki karışımı konan minik bir kazanın üzerinde salladı. Sonra boynundaki küçük torbacığa uzanıp kuru bir çeşit bitkiden bir tutam aldı. Bunu kazanın içine serptiğinde alevler daha da parlaklaştı. Kokusu naneli çayla sporcu soyunma odası kokularının karışımına benziyordu.

Sonra kadın birden gözlerini açıp direkt olarak Emma'ya baktı.

"Sen," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Senin için biri geldi tatlım."

Emma, maske sayesinde kafa karışıklığının gizlenmesine seviniyordu. Madam Karanlık, kimin kim olduğunu unutmuş muydu? Gerçi bu, sonraki oyunu için bir girizgâh olabilirdi belki de.

Çalıların arasından gelen, bir şeyler mırıldanan keşiş seslerinden oluşan kısık müzik iç karartıcıydı. "Yalnızlık hissediyorum. Ve acı," dedi medyum. Kazanın alevleri yüzüne yansıyordu. O anda gözleri dünya dışı bir bilgelikle parlayan bir cadıya benziyordu kadın. "Çok genç ölen biri."

O sırada ben de her nasılsa öldüğümden beri ilk kez kendi hislerimi Emma'nınkilerden bütünüyle ayırabildim.

Kardeşimden uzaklaşıp çemberin öteki tarafındaki Madam Karanlık'ın yanına gittim. Bitki kokularını alabiliyor, ateşin sıcaklığıyla rüzgârın serinliğini hissedebiliyordum. Hem de Emma aracılığıyla değil, kendi başıma. Bu yerle oluşan bağlantı sayesinde olsa bile yeniden bir bedene kavuşmak gibiydi adeta bu. Açıklığa düşen ay ışığı, rüzgâr, toprak, cırcır böceklerinin alçak sesli korosu, iskelet parmakları gibi göğe uzanan mesquite ağacı dalları... Sanki bunların hepsi birbirleriyle bağlantılı gibiydi ve ben de onlardan biriydim.

Bu sahte medyum farkında olmadan gerçek bir şeylere dokunmuş olabilir miydi? Ya da belki de cesedim yakınlarda bir yerdeydi ve ona yakın olmak kendimi yine canlı hissetmeme neden olmuştu.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum medyuma. Kadının gözleri cevap verircesine kırpıştı. Beni görebildiğini sanmıyordum ama *hissedebiliyor* olabilirdi.

"Söyle ona," dedim elimden geldiğinde net bir sesle konuşarak. Madam Karanlık'ın göz bebekleri karanlıkta genişledi. "Onunla tanışabilmiş olmayı dilerdim."

"Seninle tanışabilmiş olmayı dilerdim," dedi Madam Karanlık, uzaklardan geliyormuş gibi olan dümdüz bir sesle. Emma kısık, keskin bir nefes aldı.

Sonra gözlerini yumdu. Bu gerçek olamazdı. Hayaletlere inanmıyordu ki o. Ama şu anda inanmayı çok istiyordu. Düşüncelerini susturmak, zihnini boşaltmak ve yeni mesajı beklemek için kendisini zorladı. *Dinliyorum,* diye düşündü çaresizce. *Sutton, burada mısın? Sen mi geldin?*

Altın rengi kuşanmış bu kadını o anda kucaklayabilirdim. Beni duyabiliyordu. Benim için Emma'yla iletişime geçebilirdi ve cinayetimi çözmek için birlikte çalışabilirdik.

"Onun için endişeli olduğumu söyle," dedim. "Hayatı tehlikede. Keşke tanışma şansımız olsaydı. Durdurulamaz bir takım olurduk. Yaptığı her şey için minnettar olduğumu söyle. Onu sevdiğimi söyle."

Madam Karanlık'ın gür sesi yine çemberde yankılandı. "Yakışıklı, genç bir adam bu. Geçmiş hayatında sevdiğin ve kaybettiğin bir adam. Bir uçurumun kenarında durmuş, sana uzanıyor... uzanıyor... ama ölümle yaşam arasındaki boşluk o kadar geniş ki tekrar geri dönüyor." Madam Karanlık bir elini alnına koydu. "Diyor ki... diyor ki seninle bir gün buluşacakmış. Öteki tarafta."

Emma'nın yanındaki Madeline alaycı bir nefes verdi. "Sutton Mercer, mezarın diğer tarafındaki kalpleri bile kırar," diye fısıldadı.

Öfkeyle homurdandım. Bir an için o kadar gerçek gelmişti ki... Ama hepsi medyumun oyununun parçasıydı. Burada ne kadar kuvvetli hissetsem de hâlâ arafta yapayalnız ve güçsüz bir şekilde sıkışmış haldeydim.

Emma'nın omuzları çöktü. İkizinin hâlâ etrafta olduğuna, onu izlediğine inanmak çok kolay olmuştu. Ama düzenbazlar

böyle çalışırdı, değil mi? İnsanın neye inanmak istediğini çözer ve onu gümüş bir tepside sunarlardı. Emma böyle bir inkârla yaşayamazdı şu anda. Sutton ölmüş ve gitmişti.

"Öldüm," diye fısıldadım hüzünle. "Ama gitmedim. Buradayım Emma."

Açıklığı sisten parmaklar kaplarken müzik kısık bir mırıldanmaya dönüştü. Madam Karanlık, türbanlı kafasını Celeste'ye çevirdi. Venedik maskesi ışıkta pırıl pırıldı.

"Sen, tatlım," dedi medyum. "Biri senin için geldi. Yaşlı bir hanım. Öteki tarafa kısa süre önce geçmiş. Harflerle oynayan bir kadın sanırım."

Celeste'nin maskesindeki deliklerden gözlerinin kocaman açıldığı görülebiliyordu. "Büyükanne?" diye inledi kız. "Sen misin?"

Emma o anda suçluluk hissetti. Celeste'nin büyükannesiyle yakın olduğu belliydi. Belki de kızın dünya dışı saçmalıkları hep, büyükannesinin hâlâ buralarda olduğuna çaresizce inanmak istemesine dayanıyordu. Birini böyle hassas bir noktadan vurmak çok zalimce gelmişti; özellikle de kendisi ölmüş ikizinin hâlâ yanında olduğuna inanmanın ne kadar kolay olduğunu henüz tecrübe etmişken.

"Bana bir şey söylemeye çalışıyor," dedi Madam Karanlık, ellerini şakaklarına götürerek. Duymak için kendisini zorluyormuş gibi görünüyordu. "Görüştüğün çocuğu onaylamadığını söylüyor. Adı Gareth'mış sanırsam."

"G-G-G-Garrett, büyükanne," dedi Celeste. Sesi o kadar alçaktı ki Emma zar zor duyuyordu. Madam Karanlık kafa salladı.

"Diyor ki... Oo oğlan senden daha çok saç bakım ürünü kullanıyor." Emma'nın yanındaki Charlotte öksürük krizine tutuldu. "Ve seni gerçekten önemsemiyor. Gerçek aşkından, kalbini kırmış olan güzeller güzeli bir kızdan intikam almak için seni kullanıyor."

Emma, Charlotte'un medyuma tüm bunları anlattığına inanamıyordu. Celeste dudaklarını birbirine bastırdı.

"Biliyordum," diye homurdandı. "Merak etme büyükanne. Onunla bitireceğim. Zamanımı daha fazla harcamayacağım."

Madam Karanlık kafasını kavradı. "Sessizlik!" diye bağırdı. Kızlar hareketsizleştiler. Çalıların arasından gelen müzik yükseldi ve alçak davullara bir de keman sesi eklendi. Açıklıktan bir esinti geçti.

Rüzgâr dinince medyum gözlerini açtı. "Burada başka bir şey var," dedi korku dolu bir sesle. Sol taraftan kısık bir inleme yükseldi ve sonra ses sanki etraflarını çeviriyormuş gibi hareket etti. Celeste hızla kafasını kaldırdı. Ağzı açık kalmıştı.

"Büyükanne?" diye fısıldadı.

Çalılıklardan çeşitli renklerde ışıklar yükseldi ve açıklık ayak sesleriyle doldu. Sahte kaktüs, hayaletler tarafından ele geçirilmiş gibi kıvranmaya başladı. Emma bile bir an için bunların oyunun bir parçası olduğunu, Nisha tarafından kontrol edildiğini unutmuştu.

"Hayır," dedi Madam Karanlık. Sesi alçalmıştı ve yüzünde tuhaf, öfkeye benzer bir ifade vardı. "Büyükannen artık burada değil Celeste. Bu gelen uğursuz bir şey. Millet, zihinlerinize ve niyetlerinize hâkim olursanız onu hep birlikte

kovabiliriz. Kötülüğün güçleri, bizi bırakın. Kötülüğün güçleri, bizi bırakın..." diye tekrar etmeye başladı.

Bir yerlerden bir çığlık duyuldu, sonra açıklığım diğer tarafından yeni bir çığlık ona cevap verdi. Keskin bir nefes alan Celeste bir elini ağzına götürürken diğer eliyle tepede süzülen korkunç yeşil yüzleri işaret etti. İnleyerek geri çekilirken sandaletleriyle tuzdan çemberi bozdu.

"Kutsal çemberi bozdun!" diye haykırdı Madam Karanlık, titreyen parmağını Celeste'ye doğrultarak. Kız ağzını balık gibi açıp kapattı. Yüzü maskesinin altında solarken telaşla etrafına bakındı. Emma arka taraftaki gölgelerde bir şeyin hareket ettiğini gördü. Nisha'ydı bu; kayanın arkasından kıza doğru bir tavus kuşu tüyü uzatıyordu. Celeste'nin ensesine tüyü değdirdikten sonra hemen geri çekildi.

Çalıların arasından gelen tuhaf bir ses, "Celeste..." dedi harfleri uzatarak. Nisha ses kayıtlarını açmıştı. Charlotte'un, Celeste'nin adını şarkı gibi söylediği, sonradan oynayarak değiştirdikleri sesti bu. Nisha ne dediği zar zor anlaşılacak kadar değiştirmişti kaydı. Aynı ses, açıklığın bir diğer tarafından duyuldu. Sonra da üçüncü bir yerden yükseldi. Kısa süre içinde dört bir yanları seslerle dolmuştu.

Emma'nın ensesindeki tüyler diken diken olurken, kanyondaki tek hayalet olduğumu bilmeme rağmen ben bile ürpermiştim.

"Ruhlar seni almaya geldiler!" diye bağırdı Madam Karanlık.

Celeste tortop olmuş, elleriyle kafasını kavramış halde titriyordu. Sesler korosu ton değiştirip çılgınca ve tiz bir şe-

kilde bağırmaya başladı. Tam Emma daha fazlasını kaldıramayacağını düşünürken tüm sesler bir anda kesildi.

"Yakalandın!" diye bağırdı Emma dışındaki kızlar aynı anda.

Açıklık aydınlandı. Maskelerini çıkaran kızlar kahkahalara boğulmuştu. Madeline'ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Laurel isterik kahkahalar atarken nefes nefese kalmıştı. Nisha sırıtarak çalıların arasından çıktı.

Celeste parlak ışıkların altında gözlerini kırpıştırdı. Yüzünde sersem ve boş bir ifade vardı. Ne maskesini çıkarmış ne de yerdeki yapraklarla toprağın üzerinden kalkmıştı.

Charlotte maskenin altında ezilmiş saçlarını havalandırdı. "Sutton'ın aurası şu anda nasıl görünüyor?" diye sordu pis pis sırıtarak.

"Görüntüleri kaydettin mi Nisha?" diye sordu Madeline. Nisha, iPhone'unu gösterdi.

"Şu anda YouTube'a yükleniyor."

"İşe koyuluyoruz!" diye bağırdı ikizler, linki *retweet* etmek için telefonlarını çıkarırken.

Celeste yavaşça ayağa kalktı. Pelerinine yapraklar ve toprak parçaları yapışmıştı. Örgülerinden biri kafasının diğer yanına savrulmuştu.

"Nasıl da kandırdık ama?" dedi Madeline. "Bunu yıldızlarda ya da çay yapraklarında falan görmüş olman gerekmez miydi?"

"Çok komik," dedi Celeste sertçe. Sesi normalden daha az hülyalıydı. "Hepiniz çok komiksiniz."

"Biliyoruz," dedi Twitter İkizleri aynı anda. Alaycı hareketlerle birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı.

Celeste yavaşça alanın diğer tarafına geçerek keten sırt çantasını aldı. Çantanın üstünde TİBET'İ ÖZGÜR BIRAKIN ve VEGANLAR DAHA İYİ TAT ALIR gibi şeyler yazılı rozetler vardı. Sonra kız dönüp diğerlerine baktı.

"Aklınızın almadığı güçlerle oyun oynamamalısınız," dedi tükürürcesine. Gözlerini Emma'nınkilere dikti. "Tehlikeli olabilir. Kazara her çeşit sorunu üzerinize çekebilirsiniz."

"Bence sen artık şu banal aura uyarılarına bir son ver," dedi Charlotte. "Bize bulaştığında her çeşit sorunu *kendi üzerine* çeken sendin. Bir dahaki sefere Sutton'ı gıcık etmeye çalışırken bunu hatırla."

"Uyarıldınız," diye ısrar etti Celeste, kafasını yavaşça iki yana sallayarak. "Ruhlar alay edilmeyi kabul etmez." Çantasını omzuna asıp patikada ilerlemeye başladı. Bir dakika sonra bir arabanın çalışıp uzaklaştığını duydular.

"Harikaydı," dedi Madeline, Madam Karanlık'a. Medyum hemen bir sigara yakıp kenara geçerek malzemeleri incelemeye başlamıştı. Charlotte ona parayla dolu bir zarf uzatınca kadın açıp paraları saymaya başladı.

"Bu malzemeleri kafama yazacağım," dedi. "Parlayan boya ve balonlar. Güzel dokunuştu."

Maskesini hâlâ çıkarmamış olan Emma geride duruyor, grubun kutlamalarına katılmıyordu. Medyumun zarfı pelerinin içinde bir yere tıkıştırıp Celeste'nin gittiği yoldan otoparka ilerlemesini izledi. Gabby ile Lili, çıralardan bir piramit oluştururlarken Laurel mini soğutucuyu çıkardı. Nisha ses sistemine Black Eyed Peas albümü taktı. Kısa süre içinde ateş çatırdamaya başlamıştı ve marşmelovları üzerinde

kızarıyordu. Dakikalar önce bir mezarlıktan daha ürkütücü olan açıklık şimdi aydınlık ve neşe doluydu.

"Daha iyi *olamazdı*," dedi Madeline, kamp sandalyesinde arkasına yaslanırken. Twitter İkizleri "seans" etiketli *tweet*'leri yüksek sesle okuyorlardı. Birkaç dakika içinde şakayı yerel trendler listesine sokmayı başarmışlardı.

Emma, Sutton'ın yün ceketini gövdesine sardı. "Kızlar, ben biraz kötü hissediyorum," dedi.

Çalıların arasında müzik çalan bir DJ olsaydı kaydı o anda cızırtılı bir sesle kesilirdi. Kızlar dönüp şaşkınlıkla Emma'ya baktılar. Sutton bir şeyler hakkında pek kötü hissetmezdi ve pişmanlık duymazdı. Ama Emma, ikizinin hâlâ onunla konuşabiliyor olmasına nasıl çaresizce inanmak istediğini, medyumun sahte olduğunu fark ettiği anda kendisini nasıl yalnız hissettiğini düşünmeden edemiyordu. Neredeyse katilin ilk notunu bulduğu anlarda hissettiği gibi hissetmişti. Sutton'ı sil baştan kaybetmiş gibi.

"Yani, biliyorsunuz... büyükannesi daha yeni ölmüş. Belki de onu katmamalıydık," dedi yumuşak bir sesle.

Şaşırtıcı bir şekilde ilk konuşan Nisha oldu. Sesi gergindi.

"Büyükannesinin onunla altın rengi giyinmiş banal bir düzenbaz aracılığıyla konuşacağını düşünecek kadar aptalsa bu şakayı hak etmiş demektir," dedi. "Ölüler geri dönmezler. Ne kadar istesek de."

Emma dudağını ısırdı. Elbette mantıkla düşünen biri olan Nisha'nın, yas dönemindeki çaresiz, boş umutlara tahammülü olamazdı. Kızın sesi öyle sertti ki. Hem kendi yasıyla hem de diğerlerininkiyle alay ediyormuş gibiydi.

Müzik setindeki şarkı sona erdi. Yeni şarkı başlamadan önceki sessizlikte Nisha'nın mahallesindeki bir köpeğin havlaması duyuldu. Sonra kısık, hüzünlü bir ağlama sesi duydular.

"Ses efektlerini açık mı bıraktın?" diye sordu Laurel, Nisha'ya. Nisha kafasını sağa sola salladı. Yakındaki çalılıkların arasından bir kırılma sesi gelince Emma kulaklarını dikti.

"Cidden mi kızlar?" dedi Madeline. "Kim karşı şaka planladı? Artık böyle yapmayacağımızı kararlaştırdık sanıyordum. Ta ortaokulda kaldı artık bunlar. Bence bunu kim yaptıysa ceza olarak bir sonraki şakaya dahil edilmemeli."

"Ben yapmadım!" dedi hemen Laurel. "Tanrı canımı alsın ki!"

Diğerleri de onun ardından hemen güvenli cümleyi tekrar ettiler ve birbirlerine hiç de emin olamayarak baktılar.

"Tamam ya," dedi Charlotte, gözlerini devirerek. Pelerini açılınca pembe pullu hırkası göründü. "Kesin Celeste'dir."

Madeline kendi alnına bir şaplak attı. "Aman Tanrım, haklısın."

"Ama gittiğini duyduk." Emma kaşlarını çattı.

Charlotte bir kaşını kaldırdı. "Pardon, bu işte yeni misin sen? Bir şekilde dönüp gelmiştir. Burası patika dolu, geri dönmesi zor olmaz. Kötü bir ruhun serbest kaldığına falan inandırmaya çalışıyor işte bizi."

"Böyle kaşındığına inanamıyorum," dedi Laurel.

"Aman, görmezden gelin," dedi Charlotte. "O tuhaf tipi düşünemeyeceğim artık."

Bu açıklama kızlar için yeterli gelmiş gibiydi. Nisha müziği tekrar açtı. Twitter İkizleri, yeni iPad'lerinde tüm sean-

sın görüntülerini tekrar oynatıp YouTube'da yapılan yorumları okudular. "Spaceman77 demiş ki, 'Satir boynuzlu fıstık kim? Çok seksi!!'" Gabby dönüp ona baktı ama Emma pek farkında değildi.

Kızlar muhtemelen haklıydılar; bunu intikam isteyen Celeste yapmış olmalıydı. Ama ya birine bir şey olduysa? Gelen ses ağlıyormuş gibiydi. Ya ormanda birileri yaralanıp kaldıysa?

Ya da... Becky yeni bir kurban için suç mahalline geri dönmüşse?

Emma, Sutton'ın kanlar içinde ormanda koşturarak Becky'den kaçmaya çalışmasını gözünde canlandırdı. Acaba o gece buralarda birileri var mıydı? Birileri ona yardım edebilecekken sesini duymazdan gelmiş olabilir miydi? Şu anda Sutton hayatta, yanlarında olabilirdi. Emma, Becky'nin kaçıp kurtulmasına izin vermeyecekti.

Kalkıp poposunu silkti. Ateşin neşeli ışığının ötesinde kanyon zifiri karanlıktı. Ağlama sesinin geldi yöne baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Madeline ona dönerek.

Emma arkadaşlarına baktı. Burada kalabalıkken güvendeydi. Ama sonra kararlılıkla çenesini sıktı.

"Gidip Celeste'nin şakasına karşılık vereceğim," dedi. "Siz burada kalın."

"Bir dakika, biz de gelmek istiyoruz," diye başladılar Gabby ile Lili ama Emma elinin işaretiyle onları durdurdu.

"Yönetici Diva ayrıcalığını kullanıyorum," diye bildirdi onlara, Sutton'ın resmi Yalan Oyunu rütbesini kullanarak. "Size sonra anlatırım. Tüm detaylarıyla birlikte." Rahat

görünmeye çalışıyordu ama kalbi gümbürdüyordu. Yalnız başına buralarda dolaşmak istemiyor olsa da arkadaşlarının birine bir şey olursa kendisini asla affedemezdi.

"Pekâlâ, Sutton'ın ormanda tek başına gezinmesinin zekice bir fikir olmadığını düşünenler elini kaldırsın," dedi Laurel, elini kaldırarak. Emma alaycı bir şekilde güldü.

"Her neyse kızlar," dedi feneri açıp patikada ilerlemeye başlarken.

"Tamam ama ormanda öldürülürsen sana söylemiştim derim." Charlotte'un sesi arkasından yankılandı.

Pes, diye düşündüm.

Fenerin soluk ışığı vurunca küçük çalılıkların ve kaktüslerin gölgeleri yola düştü. Emma durup tekrar sesleri dinledi. Bu sefer öncekinden daha uzak bir yerden bir inleme ve yaprak hışırtısı sesi gelince patikada koşmaya başladı. Sesin nereden geldiğini duymak için ayaklarını yere yumuşak vurmaya çalışıyordu. Çöl kayalıklarından bir insanın inlemesi yankılanırken patika Emma'yı dağın tepelerine çıkarıyordu. Birkaç dakika boyunca, kızların yaktığı ateş ağaçların arasında minik bir nokta halini alana dek sessizce ilerledi.

Manzaraya tepeden bakan, Ethan ile Nisha'nın yaşadığı mahalleye dönük bir bankın bulunduğu bir alana vardı. Ethan'ın verandasının ışığını görebiliyor gibiydi. Çocuk şu anda yıldızlara mı bakıyordu acaba? Emma dağdan koşarak inip kendisini onun kollarına bırakmak istedi o anda.

Emma şehri izlerken ben gölgelerin arasından sessizce çıkan bir figürü fark ettim. Bir deri bir kemik kalmış, rimeli gözyaşlarıyla birlikte yanaklarına akmış bir kadındı bu. Du-

dağını ısırarak bir süre Emma'yı izledi. Bileğinde koparılmamış bir hastane bilekliği takılıydı.

Becky.

Emma'nın sırtı ona dönüktü. Annemizin istediğinde ne kadar sessiz hareket edebileceğini gördüğüme inanamıyordum. Daha az önce çalılıkların arasında hışırtılar çıkararak ilerliyordu ama burada yoluna çıkacak bir şey yoktu. Gözlerini Emma'nın sırtına dikerek ona doğru ilerledi.

Emma'nın ayaklarının altındaki birkaç çakıl taşı dağdan aşağı yuvarlandı ve on metre kadar aşağıdaki alana düştü. Gözleri karanlıkta bir dağ aslanınınki gibi parlayan Becky ilerlemeye devam ediyordu.

"Emma!" diye haykırdım mümkün olduğunca yüksek sesle.

Emma kafasını yana eğdi. "Merhaba?" diye fısıldadı. Ona seslenen ses o kadar minik, o kadar soluktu ki bir esinti gibi geçip gitmişti.

Ellerimi sıktım. Emma beni duymuştu. Haklıydım yani, her nedense burada daha güçlüydüm.

"Becky geldi!" diye yırttım kendimi, hayalet varlığımın tüm zerrelerini kelimelere odaklayarak. "Hemen arkanda!"

"Sutton?" dedi Emma nefes nefese. Ama ben ona cevap veremeden, Emma hareket bile edemeden bir el, kolunu kavradı. Kardeşimin bedeni hızla döndü ve Becky karşısındaydı.

O anda benim zihnimde bir patlama oldu. Bilinmeyen bir şeyin sonunda açıklığa kavuşmasının verdiği o tanıdık his tekrar etti ve yeni bir anı beni zamanda geriye çekti.

31

ASIL HİKÂYE

Annemin kolları bedenimi sararken akciğerlerimin yandığını hissediyorum. Kapalı gözlerimin ardında parlak renkler oynaşıyor. Görüşüm patlayan kırmızılar ve yeşillerle kaplanmış halde. Beynimin bir kısmındaki ilkel hayatta kalma içgüdüsü devreye giriyor ve bedenimi kollarının arasında sıkıyorum. Becky göründüğünden daha güçlü ama ben de öyleyim. Sağa sola kıvranıp nefes almaya çalışırken bir yandan da kollarımla bacaklarımı savuruyorum. Sonra birden serbest kalıp annemden uzağa kaçıyorum.

Yere düşüyorum. Hareket edemeyecek kadar sersem ve soluksuzum.

Annem bana doğru bir adım atıyor. Yardım çığlığı atmak, ona benden uzak durmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama ciğerlerim dümdüz olmuş sanki. Yüzü saçlarının gölgesine saklanmış olan annem aksak adımlarla bana doğru gelip yanımda diz çöküyor.

Bir bulutun ardındaki ay ortaya çıkıp parlayınca annemin yüzünü birden apaçık görüyorum. Ağlıyor.

"Sutton, üzgün olduğunu biliyorum ama nefes almalısın hayatım. Derin bir nefes çek içine. Soluk soluğa kaldın." Elime uzanıyor. Birkaç saniye önce gördüğümü sandığım o groteske sırıtışını, öfkeli bakışını görmek için yüzüne bakıyorum ama göremiyorum. Şaşkınlıkla, az önceki yüz ifadesinin ağlamamaya çalışan birinin ifadesi olup olmadığını düşünüyorum.

Derin, titrek bir nefes alıyorum. Nefesimi verdiğimde dünya daha berrak görünüyor.

"Sen... sen benden ne istiyorsun?" diyorum soluk soluğa.

Dudakları titreyen Becky kafasını iki yana sallıyor. "Sadece seninle tanışmak istedim Sutton. Bu kadar. Üzgünüm, seni o şekilde tutmamalıydım. Ama... on sekiz yıldır sana sarılmak istiyordum."

Bana... sarılmak mı istiyordu? Az önceki bir kucaklama mıydı? Zihnimdeki çarklar dönüyor ve annemin beni ezmeye çalışmadığını utanarak fark ediyorum. Kollarını bana sardığı için ben panik olmuşum sadece.

Güya bir de şaka kraliçesi olacağım. Neredeyse kendi kendime kalp krizi geçirtecektim.

Üç-dört kez daha derin nefesler alıyorum. Becky bana bir daha dokunmuyor ama yanıma oturup endişeyle beni izliyor. Gözleri hâlâ ıslak ama yanakları kurumuş.

"Yine toprağın üstünde birlikte oturuyoruz," diyor. Ben cevap vermeyince dudağını ısırıyor. "Özür dilerim Sutton. Bunu hep yapıyorum. Mutlaka her şeyi berbat ediyorum."

Orada otururken öyle perişan görünüyor ki onun için neredeyse kötü hissediyorum. Ama onun için üzgün hissedecek, onu affedecek noktaya henüz gelmedim. Gerçekten de her şeyi berbat etmişti. Hem de beni büyükannem ve büyükbabamın yanına terk edip gittiği zamandan, dağda birbirimize bağırdığımız zamana kadar.

Becky'nin gözleri hiç çıkarmadığım madalyonuma kayıyor. Güvensizce kolyemi tutuyorum hem ondan saklamak hem de hâlâ üzerimde olduğundan emin olmak için.

"Madalyonumu hâlâ takıyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

Sinirlerim yine ayağa kalkıyor. Onun madalyonu mu? Bu kolye benim imzam, tarzımın en önemli parçası. Annemle babam bana bunu küçükken verdiler ve şimdi herkes bu kolyeyi hiç çıkarmadığımı bilir. Minik gümüş küre parmaklarımın arasında buz gibi. Anneme ait bir şeyin bunca zamandır boynumda olduğuna inanmak istemiyorum.

"Bana bunu annemle babam verdi," diyorum mümkün olduğunca küçümseyici bir şekilde. "Eskiden seninse bile artık değil."

"Evet, tabii ki de değil. Ben öyle demek istemedim... Yani, onu senin için bırakmıştım Sutton. Benden bir parça sende kalsın diye. Beni hatırla diye."

Uzunca bir süre sessiz kalıyoruz. Tepeden ava çıkmış bir baykuşun sesi geliyor. Ormandaki sürüklenmemden sonra kot şortuma yapışmış olan bir etiketi çekiştiriyorum. En sonunda lafa giriyorum.

"Kolyeyi her gün takıyorum," diye fısıldıyorum. Avucumdaki gümüş ısınmaya başlıyor.

Becky bileğindeki lastik tokayı çekip saçlarını atkuyruğu yapıyor. Saçları topluyken daha sakin görünüyor. Derin bir nefes alıyor.

"Belki artık seni neden bırakmak zorunda olduğumu biraz da olsa anlayabiliyorsundur. Ben insanlara karşı iyi değilim, Sutton. Çabuk... galeyana geliyorum. Kolayca sinirleniyorum ve fevriyim."

"Neden bu hale geldin?" diyorum. Alnı kırışırken omuz silkiyor.

"Böyleyim işte. Annemle babam... yani büyükannenle büyükbaban... benim için hep en iyisini yaptılar. Ama bazı insanlar hayatları dışarıdan nasıl görünürse görünsün içten içe hasarlıdırlar. Bazen bir süreliğine iyi oluyorum. Kendime bakabileceğimi, hatta sana bile bakabileceğimi düşünüyorum... ama bu hiç uzun sürmüyor." Yüksek bir nefes veriyor. "Seni annemlere bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Bunu anlamalısın. Yapmak istemedim. Sana bakabileceğime kendimi ikna etmeye çok çalıştım. Hem sana hem de kız kardeşine."

Kaşlarımı çatıyorum. "Laurel da senin kızın mı?" Bu hiç mantıklı değil. Laurel benden sadece altı ay küçük. Onun kızı olması imkânsız.

"Hayır, hayır." Kalkıp arkasındaki ölü yapraklarla dalları silkiyor. Gerinerek şehir ışıklarına bakarken bana arkasını dönüyor. "Madalyonunun içindeki 'E' harfinin ne olduğunu hiç merak ettin mi?"

Bana bakmıyor ama omuz silkiyorum ve hasar görmüş avuçlarıma dayanarak ayağa kalkıyorum. Bacaklarım acıyor

ve kaburgamda, ciddi bir bereye dönüşeceğinden emin olduğum bir ağrı var. İçimi çekerek mahallemize bakan tepede anneme katılıyorum.

Küçükken aynadaki yansımamın dışarı adım atacağını ve onunla birlikte oyun oynayacağımızı görürdüm rüyalarımda. Bunları Laurel'a anlattığımda korkutucu olduklarını söylerdi ama korkunç değillerdi. Yansımam ve ben, güneş gökyüzünde yükselirken parkta el ele oynardık. Rüyada her şeyin bilindiği gibi ben de onunla bir bütünün iki yarısı olduğumuzu, birbirimiz olmadan tamamlanmayacağımızı bilirdim. Ve bu rüyalardan uyandığım anlarda, gerçek hayatımda hiç olmadığım kadar bütün hissederdim. Kimseye söylememiştim ama madalyonumdaki E harfinin yansımamı temsil ettiğini düşünürdüm.

"Annem bu madalyonun vintage *olduğunu ve benden önceki sahibinin adının E ile başladığını söylerdi." Derin bir nefes alıyorum. "Ama ben küçükken bu kolye bir arkadaşıma aitmiş gibi yapardım."*

Becky yavaşça kafa sallıyor. Arka cebine uzanıp bir paket sigara çıkarıyor ve bir tanesini alıp dudaklarına götürdükten sonra zar zor bir kibrit yakmaya çalışıyor. Elleri titrediği için alev bir süre dalgalanıyor ama sonunda sigarasını yakıp uzun bir nefes çekiyor.

"Sana hamile kaldığımda," diyor çok kısık bir sesle. "Çok heyecanlandım. Yani, planlı bir hamilelik değildi tabii ki. Çok gençtim ve başımı sık sık belaya sokardım. Sana nasıl bakacağımı hiç bilmiyordum. Ama ilk tekmeni hissettiğimde seni asla bırakamayacağımı anladım."

Sözünü kesmek için ağzımı açıyorum ama bir parmağını kaldırıyor. "Lütfen Sutton. Bu konuyu konuşmak benim için çok zor. Lütfen dur ve sana tüm hikâyeyi anlatmama izin ver. O zaman bana bağırmaya devam edebilirsin."

Dudağımı ısırıp kafa sallıyorum. Sigarasından bir nefes daha çektiğinde yüzü dumanla kaplanıyor. "Senin için hazırlanmaya başladım. Bir bebek arabası ve beşik almak için para biriktirdim. Kütüphanede bebekler hakkında kitaplar okudum. Ultrason için param yoktu ama vitamin kullanıp her gün yeşillik yedim ve sana müzik dinlettim. Salsa müziğine bayılırdın. İçeride deliye dönerdin." Bir kahkaha atarken bir an için neredeyse normal bir anne gibi görünüyor.

"Sonra doğuma girdim. Detaylarla kafamı yormayacağım, ki zaten çoğunu kendim de hatırlamıyorum. Doğru pozisyonda değildin ve beni operasyona almak zorunda kalmışlardı. O kadar çok ağrı kesici vermişlerdi ki her şey bitene kadar ne olduğunun farkında değildim. Sonra seni bana getirdiler. Seni... ve kız kardeşini. İkizin Emma'yı."

Uzun bir süre hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Kafamı kaldırdığımda yüzünde ihtiyatlı, umutlu bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Başımı iki yana sallıyorum.

"Kuruyorsun bunları," diyorum. "Kafan uçmuş olmalı. Benim ikizim yok. Bu imkânsız."

"İkizin var," diyor. "Babama bundan hiç bahsetmedim. Kimseye söylemedim. Ama onu bulmanı istiyorum Sutton." Gözünden tek bir gözyaşı süzülüp kemikli yanağından aşağı akıyor.

Tekrar tekrar gördüğüm rüyamı, yansımamla birlikte oyun şarkına hükmetmemizi hatırlıyorum. Her zaman ha-

yatımda, yanımda olması gereken ama olmayan birinin eksikliğini hissettiğimi hatırlıyorum. Bu hissin hep biyolojik annemle ilgili olduğunu düşünmüştüm ama şimdi merak ediyorum. Acaba bir ikizim olduğunu hep biliyor muydum?

Ve birden Becky'nin gerçeği söylediğini biliyorum.

Zihnim dönüyor ve tonlarca soru dökülüyor dudaklarımdan. "Nerede o?" diyorum. "Beni biliyor mu? Bizim... büyükannemizle büyükbabamızı biliyor mu?"

"Hayır. Hiçbirini bilmiyor." Becky sigarasını toprağa batırıp filtresini cebine koyuyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum. İzini kaybettim. En son Las Vegas'taki bir koruyucu aile evinde olduğunu biliyordum ama Aile Hizmetleri o kadar sık yerini değiştiriyor ki artık nerede hiç bilmiyorum. Eğer değiştirmediyse soyadı Paxton."

"Eh, o zaman ben onu nasıl bulacağım?" diye soruyorum. Becky kafasını iki yana sallıyor.

"Sen bir yolunu bulursun. Birbirinizi bulmalısınız Sutton. Birbirinize ihtiyacınız var. Sizi en başta ayırmamalıydım aslında." Kollarını göğsünde birleştirip yüksek bir nefes veriyor. "Benim artık gitmem lazım yaksa her şey daha da karışacak."

"Ne demek gitmen lazım? Daha yeni geldin. Seninle daha yeni tanıştım. Kardeşimi bulmama yardım etmen lazım," diye karşı çıkıyorum. Midemde ağır bir his oluşuyor. Annem gideceği için tam olarak üzgün değilim. Ama gitmesini de istemiyorum.

Becky'nin yüzünde tuhaf bir ifade oluşuyor. Birkaç dakika önce olsa bu bakışı bana kötücül gelebilirdi ama şimdi

Sözünü kesmek için ağzımı açıyorum ama bir parmağını kaldırıyor. "Lütfen Sutton. Bu konuyu konuşmak benim için çok zor. Lütfen dur ve sana tüm hikâyeyi anlatmama izin ver. O zaman bana bağırmaya devam edebilirsin."

Dudağımı ısırıp kafa sallıyorum. Sigarasından bir nefes daha çektiğinde yüzü dumanla kaplanıyor. "Senin için hazırlanmaya başladım. Bir bebek arabası ve beşik almak için para biriktirdim. Kütüphanede bebekler hakkında kitaplar okudum. Ultrason için param yoktu ama vitamin kullanıp her gün yeşillik yedim ve sana müzik dinlettim. Salsa müziğine bayılırdın. İçeride deliye dönerdin." Bir kahkaha atarken bir an için neredeyse normal bir anne gibi görünüyor.

"Sonra doğuma girdim. Detaylarla kafanı yormayacağım, ki zaten çoğunu kendim de hatırlamıyorum. Doğru pozisyonda değildin ve beni operasyona almak zorunda kalmışlardı. O kadar çok ağrı kesici vermişlerdi ki her şey bitene kadar ne olduğunun farkında değildim. Sonra seni bana getirdiler. Seni... ve kız kardeşini. İkizin Emma'yı."

Uzun bir süre hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Kafamı kaldırdığımda yüzünde ihtiyatlı, umutlu bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Başımı iki yana sallıyorum.

"Kuruyorsun bunları," diyorum. "Kafan uçmuş olmalı. Benim ikizim yok. Bu imkânsız."

"İkizin var," diyor. "Babama bundan hiç bahsetmedim. Kimseye söylemedim. Ama onu bulmanı istiyorum Sutton." Gözünden tek bir gözyaşı süzülüp kemikli yanağından aşağı akıyor.

Tekrar tekrar gördüğüm rüyamı, yansımamla birlikte oyun şarkına hükmetmemizi hatırlıyorum. Her zaman ha-

yatımda, yanımda olması gereken ama olmayan birinin eksikliğini hissettiğimi hatırlıyorum. Bu hissin hep biyolojik annemle ilgili olduğunu düşünmüştüm ama şimdi merak ediyorum. Acaba bir ikizim olduğunu hep biliyor muydum?

Ve birden Becky'nin gerçeği söylediğini biliyorum.

Zihnim dönüyor ve tonlarca soru dökülüyor dudaklarımdan. "Nerede o?" diyorum. "Beni biliyor mu? Bizim... büyükannemizle büyükbabamızı biliyor mu?"

"Hayır. Hiçbirini bilmiyor." Becky sigarasını toprağa batırıp filtresini cebine koyuyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum. İzini kaybettim. En son Las Vegas'taki bir koruyucu aile evinde olduğunu biliyordum ama Aile Hizmetleri o kadar sık yerini değiştiriyor ki artık nerede hiç bilmiyorum. Eğer değiştirmediyse soyadı Paxton."

"Eh, o zaman ben onu nasıl bulacağım?" diye soruyorum. Becky kafasını iki yana sallıyor.

"Sen bir yolunu bulursun. Birbirinizi bulmalısınız Sutton. Birbirinize ihtiyacınız var. Sizi en başta ayırmamalıydım aslında." Kollarını göğsünde birleştirip yüksek bir nefes veriyor. "Benim artık gitmem lazım yaksa her şey daha da karışacak."

"Ne demek gitmen lazım? Daha yeni geldin. Seninle daha yeni tanıştım. Kardeşimi bulmama yardım etmen lazım," diye karşı çıkıyorum. Midemde ağır bir his oluşuyor. Annem gideceği için tam olarak üzgün değilim. Ama gitmesini de istemiyorum.

Becky'nin yüzünde tuhaf bir ifade oluşuyor. Birkaç dakika önce olsa bu bakışı bana kötücül gelebilirdi ama şimdi

onun sadece parçalanmış halde olduğunu görebiliyorum. Kalbi kırılmış halde. Her şeyini kaybetmiş olan birinin bakışı bu.

"Ben hastayım," diyor yavaşça. "Şu anda iyiyim ama yeni bir nöbetin yaklaştığını hissedebiliyorum." Sanki düşüncesi bile berbatmış gibi bedeni titriyor. "Yanında olamam, üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Ama seni bu yüzden bıraktım. Büyükbabanların yanında güvende olacağını, normal bir hayat için şansın olacağını düşündüm." İnce kollarını kendisine sarıyor. "Aslında bir keresinde daha küçükken seni almaya gelmiştim ama babam seni bırakmadı. Onun kızıydın artık. Sonunda gurur duyabileceği bir kızı vardı. Ben ona bu duyguyu hiç yaşatmamıştım. Ama sen Sutton, sen benim ikinci şansımsın."

Gülümsüyor. Bir an için neredeyse tekrar güzel ve genç görünüyor. Yüzündeki çizgiler azalıyor ve ay ışığında masum ve saf görünüyor.

Sonra dönüp tek kelime etmeden gecenin içinde kayboluyor.

32

MERHABA VE HOŞÇA KAL

Becky'nin eli, onu bırakması zormuş gibi Emma'nın kolunda kalmıştı. Sonra elini çekip bir adım geriledi. "Sutton," dedi yumuşak bir sesle.

Her an kaçmaya hazır olan Emma'nın kasları gerilmişti. Gerekirse boğuşmaya bile hazırdı. Ama bir şey onu tutuyordu. İstediği cevapları alma şansı karşısındaydı çünkü. O gece Sutton ile Becky'nin arasında ne olduğunu öğrenebilirdi. Annesine bakmak için dönüp yere sağlamca basarak kollarını göğsünde birleştirdi.

Becky hastane önlüğünü çıkarıp bir kot pantolon ve üzerinde VIRGINIA'DAN BİRİ BANA ÂŞIK yazan ikinci el bir tişört giymişti. Yüzü hâlâ çok zayıftı, çukurlarına gölgeler dolmuştu ama ifadesi yumuşamıştı sanki. Gözleri berraktı ve dudaklarındaki anlamsız sırıtış yok olmuştu. Emma'nın on

üç yıl öncesinden hatırladığı genç, güzel annesi gibi görünüyordu neredeyse. Sadece biraz daha yaşlı, biraz daha yıpranmıştı ama tanınmayacak gibi değildi. Gözyaşları ve makyajı yüzünde kurumuştu. Emma'yı baştan aşağı süzdü.

"Buraya, kanyona tekrar gelecek kadar cesaretlisin demek," dedi Emma. Boynundaki nabız noktası zonkluyordu. Korku teninde dolaşarak tüylerini diken diken etmişti. Kızların ateşini artık göremiyordu. Mahalledeki bir motosikletin çalışıp hızla ilerlediğini duydu. Ses kanyonda yankılandı.

"Biliyorum," dedi Becky. Kafasını eğip önündeki ellerini ovuşturdu. "Ama gitmeden önce seni görmek istedim."

"Gitmeden mi?" Emma'nın sesi keskindi. Gözlerini kıstı. Yaptığının bedelini ödetmeden gitmesine asla izin vermeyecekti.

"Emma," diye karşı çıktım, faydasız olduğunu bilsem de kolunu tutmaya çalışarak.

Ama bu sefer bir şey farklıydı. Elim içinden geçmek yerine bir öpücük gibi yumuşacık bir şekilde tenine kondu. Onun kalp atışlarını *hissedebiliyordum*. Sıcacıktı. Canlıydı.

Emma yüzünde karalı bir ifadeyle annemize bakıyordu hâlâ. Elimi hissetmişe benzemiyordu. Ama ben onu hissetmiştim. Bir kereliğine olsa bile kardeşime dokunmuştum.

"O yapmadı," dedim tüm gücümü toplayarak. Emma bunu bilmeliydi. Becky'nin peşini bırakmalıydı ki gerçek katilimi bulabilsin. Her şeyimi vererek onu kendime inandırmaya konsantre oldum. "Emma, o yapmadı!"

Sonra Emma bir şeyin farkına vardı: Becky ona Sutton değil, Emma demişti. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da ikizimin öldüğünü gerçekten bilmiyordu.

İçinde rahatlama hissi ve şüphe karışmıştı şimdi Emma'nın. Ya Becky cidden masumdu ya da kendisi tüm kanıtlara rağmen annesine inanmak için yine kendi kendisine yalan söylüyordu. Dudağını ısırdı.

"Bu sefer nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Becky omuz silkti. "Bilmem. Sadece Tucson'dan ayrılmam gerek. Burası benim için kötü anılarla dolu. İncitebileceğim veya incittiğim çok insan var burada," dedi zorlukla yutkunarak.

Emma gerildi. "*İncittiğin mi*?"

Becky kafasını kaldırıp ona baktı. Uzun kirpikleri gözyaşlarından dolayı hâlâ ıslaktı. Derin bir nefes aldı.

"Bana muhtemelen inanmayacağını biliyorum ama hastanede olanları pek hatırlamıyorum. O kadar çok ilaç yüklemesi yapmışlardı ki neler olduğunun farkında değildim. Ama seni çok korkutmuş olabileceğimi hatırlıyorum. Çok üzgünüm." Ayakkabısının altında bir çakıl taşını döndürdü. "Sana daha önce açıklama yapmadığım için çok özür dilerim Sutton. Gerçeği, geçmişimi ve hastalığımı anlatmaya çok korkmuştum. Burada görüştüğümüz gece seni onca soruyla bırakıp gitmek çok zordu. Açıklamak için geri dönmeyi düşündüm ama korktum."

Emma dönüp kafasını temizlemeye çalışarak küçük bir daire çizdi. *Bırakıp gitmek? Geri dönmek?* Bundan, Becky gittiğinde Sutton'ın hâlâ hayatta olduğu çıkıyordu. Ama onun sözüne inanabilir miydi? Bu kadın *deliydi*.

Ama Becky şu anda gayet akıllı görünüyordu. Gözleri odaklıydı ve nefes alışverişleri dengeli ve sakindi. Emma'nın

yıllar boyu tutunduğu anılar yine kafasına doluştu. Becky'nin radyoya detone sesiyle eşlik etmesi, ona Beatles şarkılarının hepsinin sözlerini ezberletmesi, onu Vegas'taki bedava gösterilere götürmesi, Bellagio sularındaki yansıması, yüzünden saçlarını çekmesi, dışarıda oynadıktan sonra onu kucağında dairelerine çıkarıp yatağına sokması ve kendisinin onun omzunda yatabilmek için uyuyormuş gibi yapması... Şimdiyse ona, kanyonda buluştukları gece Sutton'ı bıraktığında hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu.

"Beni Becky öldürmedi," diye fısıldadım telaşla. "Ona inan, Emma."

Ve birden sanki beni duymuş gibi Emma ona inandı.

Ancak emin olmak için Becky'ye bir soru daha sordu. "O geceden sonra nereye gittin?"

Becky içini çekti. "Vegas'a gittim. Kardeşinin orada olacağını hissediyordum. Daha uzun süre kalıp onu arayabilmek için Hard Rock'ın restoranında işe bile girdim. Ama onu bulamadım." Sustu ve yüzünde birden umut belirdi. "*Sen* onu arama işinde ilerleme kaydettin mi?"

Vegas, diye düşündü Emma. Eğer her şey farklı olsaydı Becky onu bulmaya gelir ve ikizlerini kendisi bir araya getirebilirdi. Sonra Becky'nin sözlerinin ne anlama geldiğini fark etti: Sutton'a ondan bahsetmişti. Bunu öğrenmek Emma'yı yeniden hüzne boğdu. Sutton hayatının son birkaç saatinde bir kız kardeşi olduğunu öğrenmişti.

"Hem evet hem hayır," dedi Emma yumuşak bir sesle.

Karanlıkta Becky'nin eli onunkini sıktı. "Onu çok seviyordum. İkizini bırakmak hayatımdaki en büyük hataydı.

Onu bul Sutton. Hayatı seninki kadar kolay olmadı. Ona da senin sahip olduğun şansları sun."

Emma derin bir nefes aldı. "Başka bir kızın daha var, değil mi?"

Becky'nin gözleri genişledi, ağzı bir süre açık kaldı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra kafa salladı. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Sen bunu nasıl..."

"Nerede o?" diye ısrar etti Emma.

"Kaliforniya'da. Babasıyla birlikte. Beş yıl önce ona bakmaya uygun görülmediğim kanısına varıldı. O zamandan beri onu görmedim."

"Kaç yaşında şimdi?"

"On iki," dedi Becky. "İkizini bıraktığımda ona hamileydim." Kafasını hüzünle iki yana salladı. "Mantıklı gelmediğini biliyorum. Ama tek diyebileceğim sağlıklı düşünemediğim. İlaçlarımı bırakmıştım ve o zaman bu iyi bir karar gibi gelmişti." Bir süre sessiz kaldı. "O zamandan beri de suçluluk duygusu peşimi bırakmadı."

Emma'nın kalbi sızladı. Başka bir çocuk için terk edildiğini biliyordu ama Becky'nin ağzından bunu duymak çok daha zor olmuştu.

Sonra annesinin hayatını gözünde canlandırdı: Şehirden şehre gezmesi, eve dönememesi, sevdiği insanları görememesi... Evet, yıkıcı bir kadındı. Yalnızdı çünkü hayatındaki insanları incitmişti. Kendi çarpık yöntemine göre doğru olan şeyleri yapmaya çalışmıştı.

Emma ona doğru bir adım attı ve annesini baştan aşağı süzdü. Hard Rock Otel'i daha sonra arayıp Sutton'ın ölü-

münden sonrasında Becky'nin orada çalışıp çalışmadığını öğrenebilirdi. Eğer Vegas'taysa, Emma'ya tehdit notları bırakıp kafasına lamba falan düşürmeye çalışmış olamazdı. Ama otelin ne diyeceğini şimdiden biliyordu. Becky gerçeği söylüyordu.

Sigara kokusunun altında kendisi çok küçükken Becky'nin kullandığı papatyalı-naneli ucuz bitkisel şampuanın kokusunu aldı. Geceleri onu öpmek için eğildiğinde annesinden bu kokunun yayıldığını hatırlıyordu. Dudakları titremeye, gözleri yaşarmaya başladı.

"Anne," dedi tereddütle. "O gece kanyonda başka birine rastladın mı? Birisi Volvo'mu çalıp benim... Thayer'a çarptı. Kimin bana kinlendiğini öğrenmek istiyorum."

Becky kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Oraya babamla akşamüzeri gittiğimizde çok kalabalıktı ama seninle konuştuğumuz vakitte boştu."

Emma öne çıkıp kollarını sıkıca Becky'ye sardı. Annesi bir an için şokla donakaldı ama sonra o da kollarını ona sardı. Emma on üç yıldır ilk kez annesine sarılıyordu. Ancak şimdi soruşturması yine çıkmaza girmişti. Ne yeni bir ipucu ne de bir şüpheli vardı. Ama en azından annesini listeden çıkarmıştı. Sonunda ailesi ve geçmişi hakkında cevaplar da alabilirdi.

Birbirlerine sarılmış halde dikilirlerken dakikalar geçti. Emma'nın sıcak ve sessiz gözyaşları Becky'nin tişörtünü ıslatıyordu. Yıllar içinde annesini tekrar görürse diye *Anneme Söyleyeceğim Şeyler* listesi oluşturmuştu. Ama şimdi Becky karşısındayken hiçbirini söylemek istemiyordu. Şu anda öfke ve nefret dolu sözler hiçbir şeyi çözmezdi.

Ben de annemle kardeşimin yanına doğru süzülüp kucaklamalarına katılıyormuş gibi yaptım. İkisinin de beni hissedemediğini biliyordum ama o anda onlarla birlikteydim. Anne ve ikizleri, on sekiz yıl sonra tekrar buluşmuştu.

Sonra üçümüz de geri çekildik.

Becky kulağını kaşıdı. "Benim gitmem lazım Sutton. Buradan ayrılmalıyım."

Emma bir an için kalmasını istemeyi düşündü. Mercer'ların evine birlikte gidebilir, Bayan Mercer'la konuşup anlamasını sağlayabilirlerdi. Emma annesinin iyileşmesine yardımcı olabilirdi; küçük bir kızken yaptığı gibi ona bakabilirdi. İlaçlarını her gün aldığından emin olurdu ve birlikte bir eve çıkabilirlerdi. Aile olabilirlerdi.

Ama bunu hayal ederken bile gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Boğazı kururken kafasını salladı. "Kendine iyi bak anne. Benim için."

Becky sadece gülümseyip arkasına döndü. Sonra gölgelerin arasına girip gözden kayboldu. Yerdeki şeyleri ezen ayaklarının sesi de bir süre sonra duyma mesafesinden çıktı.

Annem tuhaf, hüzünlü ve tamir edilemeyecek kadar hasarlı olabilirdi ama benim katilim değildi.

33

GÜNÜN EN ÖNEMLİ ÖĞÜNÜ

Emma ertesi sabah karnı guruldayarak uyandı. Yarı kapalı perdelerden sabahın ilk ışıkları süzülüyordu. Saat 05.57'yi gösteriyordu. Kafasını yastığın altına gömerek saçlarına ve tenine dün geceki kamp ateşinden yapışmış yanmış odun kokusunu içine çekti. Okula daha iki saat olduğu için gözlerini sıkıca kapatıp kendisini uyumaya zorladı.

Ama midesi haince guruldayınca bir haftadan uzun süredir, yani Bay Mercer'la hastaneye ilk gittikleri günden beri doğru düzgün yemek yemediğinin farkına vardı. Yataktan çıkıp dolaba gitti ve üzerine bir kazak elbise geçirip saçlarını taradı.

Basamaklardan sessizce mutfağa inerken ev karanlık ve sakindi. Gökyüzü gün doğumundan önceki menekşe rengini almıştı. Erken saate ve yine dönüp dolaşıp sıfır noktasır dönmüş olmasına rağmen Emma kendisini neredeyse gısız hissediyordu o anda. Sutton'ı Becky öldürmemi

Emma küçüklüğünden beri ilk kez Becky'yle zaman geçirmiş, yan yana oturarak muhabbet etmişti. Kendi aile tarihini anlamaya başlıyordu artık. Basit değildi, güzel hiç değildi. Ama ona aitti.

Bay Mercer çoktan pamuklu pantolonuyla mavi gömleğini giyip, Laurel'la Emma'nın bir ay önceki doğum gününde hediye ettikleri mavi ipek Burberry kravatını takarak mutfaktaki kahvaltı yerine oturmuş, o günkü *New York Times*'ı masada önüne yaymıştı. Hastanenin belirsiz saatleri yüzünden her zaman erken kalkan biri olmuş olan adam, Emma içeri girince okuma gözlüğünü alnına doğru itip gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Erken kalkmışsın."

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti Emma.

Bay Mercer gazeteyi katlayıp kenara koydu. "Eh, hangi baba küçük kızının aç kalmasına izin verebilir? Hadi gidip bir yerde kahvaltı edelim."

Emma adamın SUV'sine binince camı açtı ve saçlarının rüzgârda savrulmasına izin vererek radyoda çalan müziğe kafasını hafifçe sallayarak eşlik etti. Güneş dağların ardından kafasını uzatarak turuncu ışığını etrafa yaymaya başlamıştı. Emma en son ne zaman gün doğumu izlediğini hatırlamıyordu. Ne kadar güzel olabileceğini unutmuştu.

Bay Mercer gözucuyla ona bakıp hafifçe gülümsedi. "Seni bir süredir bu kadar mutlu görmemiştim," dedi.

"Evet," diye itiraf etti Emma. "Bu ay... bu yıl... oldukça kafa karıştırıcıydı."

Bir bistronun otoparkına girdiler. İçerideki tüm masalarda taze pembe çiçekler vardı ve etrafa pastırmayla mücver kokuları yayılmıştı. Restoran çoktan erkenci kuşlarla dolmuş-

tu bile. Eşofmanlar içindeki bir grup ihtiyar, arka taraftaki kabin masalarında yüksek sesle kahkaha attılar. *Sweatshirt* giyip gözlük takmış, gözleri kıpkırmızı olmuş bir üniversiteli kız masalardan birinde tek başına oturmuş, dumanı tüten kahvesini yudumlarken dizüstü bilgisayarında hızla bir şeyler yazıyordu. Muhtemelen son dakikada ödevini falan yetiştirmeye çalışıyordu. Garsonların ellerindeki pankekler, yumurtalar, yumurtalı ekmekler ve kızartmalarla dolu tabakları gören Emma'nın ağzı sulandı. Bay Mercer'la birlikte temiz beyaz perdelerinden sabah ışıklarının girdiği bir pencerenin önündeki masaya oturdular.

Bay Mercer menüsünün üzerinden ona bakıp içini çekti, sonra menüyü bıraktı. Öne doğru eğilip kollarını masaya dayadı.

"Sutton," dedi dikkatlice. "Dün Becky beni görmeye geldi."

Emma kafasını yavaşça sallarken kucağındaki kumaş peçeteyi katlayıp açtı. "Ben de gördüm onu."

Adam kafa salladı. "Görmüş olabileceğini düşünmüştüm. Senin nerede olduğunu sordu. Bilmediğimi ama sana haber verip bir buluşma ayarlayabileceğimi söyledim. Ama Becky bir şeylerin ayarlanmasını sevmez. İnsanlar ondan bir şey beklediğinde hoşuna gitmez."

"Belki de insanları çok fazla yüzüstü bıraktığı için yine aynı şeyi yapmaktan korkuyordur," dedi Emma.

Bay Mercer kafasını yana eğerek ona baktı. "Muhtemelen öyle bir şey." Garson kız gelip fincanına kahve doldurunca o da süt ve şeker ekleyip bir yudum aldı. "Bunu ben mi hayal ediyorum yoksa sen son birkaç ayda bayağı olgunlaştın mı?"

Emma, büyükbabasına gerçeği söyleyebilmeyi diledi yine. Adam bilmeyi hak ediyordu. Belki de ona Sutton'ın katilini bulmasında yardım ederdi ve böylece ikizinin ruhu da huzur bulurdu.

Ama ona söylemeye kendisini ne zaman ikna etse aldığı tehditkâr mesajlar aklına geliyordu. Katilin onu hâlâ izlediği aşikârdı. Hatta şu anda bu restoranda bile olabilirdi. Gözlerini etrafta dolaştırıp garsonları, otoparktaki ve yan dükkândaki içecek sırasında bekleyen insanları inceledi. İçinden bir ürperti geçti. Bay Mercer'a her şeyi anlatırsa kim bilir Sutton'ın katili ne yapardı. Emma, büyükbabasının güvenliğini riske atamazdı.

Bay Mercer da yandan cama baktı. "Becky seni bulduğu için seviniyorum," dedi. "Geçen gece hastanede olanlardan sonra o şekilde ayrılmak istemediğini biliyorum." İçini çekti. "Bir yanım onu hastaneye geri götürmem gerektiğini düşünüyor ama dün gece daha sağlıklı görünüyordu. Buradan ayrılması gerektiğini söyledi, ben de ona biraz para verdim ve beni kısa süre içinde araması için söz vermesini istedim. Tedavi için onu zorlamanın iyi olmayacağını tecrübelerimden biliyorum. Onun bunu kendi *istemesi* gerek."

Emma kafa salladı. "Bana üzgün olduğunu söyledi. Ama sanırım neden gitmek zorunda hissettiğini anlayamıyorum. Burada kalıp tekrar deneyemez mi? Ona yardım edebiliriz baba. Ailemiz, uğruna mücadele etmeye değer."

Bay Mercer ciddi gözlerini onunkilere çevirdi. "Ah, Sutton, tabii ki de değer. *Sen de* değersin. Becky de kendince, bizlerin takdir edemediği kadar çabaladı aslında. Onun hakkındaki başka şeylere inanmıyorsan bile buna inan."

"Biliyorum. İnanıyorum," dedi Emma.

Bay Mercer bir şey demek için ağzını açtı ama o konuşamadan garson kız sipariş almak için masalarında belirdi. Emma menüyü karıştırarak ne alacağına karar vermeye çalıştı. Yarım düzine pankek yiyebilecek kadar aç hissediyordu ama sonunda sebzeli omlet ve pastırmada karar kıldı. Bay Mercer en sevdiği kahvaltılık olan çılbırı sipariş ettikten sonra Emma'ya dönüp sesini alçaltarak konuştu.

"Sutton, tatlım, annen sana dün gece başka bir şey söyledi mi?"

Emma'nın kalbi hızladı. "Ne gibi?"

Adam ellerine bakarak kaşlarını çattı, sonra kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Benimle konuşurken çok tuhaf şeyler ima etti. Neye inanacağımı bilemiyorum. Artık zaman gösterecek sanırım." Kahvesini karıştırırken uzaklarda bir yere bakıyordu.

Emma annesinin tam olarak neyi ima ettiğini merak etti. Las Vegas'ta bulunan kayıp ikizi mi? Kaliforniya'daki diğer kızını mı? Yoksa bambaşka bir şeyi mi? Büyükbabasının konuşmaya devam etmesini bekledi ama adam kahvesini yudumlarken sessizleşip bir yerlere dalmıştı.

Kız kardeşim hâlâ büyük tehlikedeydi. Hem o hem de sevdiğim diğer insanlar. Becky temize çıktığı için mutluydum ama Emma öldüğüm geceyle alakalı araştırma yapmaya devam etmeliydi. Yoksa çözülmemiş vaka olarak kalacaktım. Cesedimin nerede olduğunu bile bilmiyorduk. Kanıtımız da, ipucumuz da yoktu. Tek bildiğimiz, katilimin Emma'nın her hareketini izlediğiydi.

"Bu sefer nereye gidecek sence?" diye sordu Emma yumuşak bir sesle.

Bay Mercer'ın dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kendisi bile biliyor mu bilmiyorum. Bir yere yerleştiğinde bana söyleyecekmiş. Umarım yerleşir. Çok zor biri olsa da ortadan kaybolduğunda onu özlüyorum."

Emma kafa salladı. Bu hissi çok iyi biliyordu ama ona söyleyemezdi.

"Tüm bunları yaşarken yanında Ethan olduğu için mutluyum." dedi Bay Mercer. Emma şaşkınlıkla ona baktı. "İyi bir genç adama benziyor. Onu bu akşam yemeğe davet etsen mi? Annen özel Meksika böreğinden yapacak."

Emma gülümsedi. "Harika bir fikir."

Garson dumanı tüten tabaklarıyla geldiğinde Emma hemen omletinin ortasındaki keçi peynirine gömüldü. Sonra bir kez daha camdan dışarı baktı. Bir grup güvercin, kaldırımdaki görülmesi zor kırıkları topluyordu. Otoparkın ötesinde geniş üniversite kampüsü bulunuyordu. Kırmızı çatılar sabah ışığında parıldıyordu.

Becky şu anda herhangi bir yerde olabilirdi. Kaliforniya, Las Vegas ya da yeni bir başlangıç yapabileceği başka bir şehrin yollarına çoktan düşmüştü belki de. Emma onun çölden arabasıyla geçişini, gün doğumunu yorgun gözlerle izleyişini gözünde canlandırdı. Bir kamyon durağından alınmış kahvesini içip yüksek sesli, neşeli şarkılar çalan bir radyo istasyonu aramasını... Becky'nin hayatı hatalar ve yanlış seçimlerle doluydu. Onun birden değişmesini ummak saflık olabilirdi, bu yüzden Emma, annesinin hayatta kalmasını ummakla yetindi. Hayatta kaldığı, yaşadığı sürece olgunlaşması için her zaman fırsatı olurdu. Ve bir gün aile olmaları için bir şansları var sayılırdı.

34

KIZI ÖP

Bay Mercer, Emma'yı okula bıraktığında seans şakasının haberleri etrafta çoktan dolaşmaya başlamıştı bile. Söylentiler Hollier'da çok hızlı yayılırdı; özellikle de konu Yalan Oyunu kızlarıyla alakalıysa. Futbol takımından birkaç çocuk koridorda Emma'yı görünce onunla beşlik çakmak istediler. Charlotte'un partisinden hatırladığı birkaç kişi de "çılgın hafta sonu" konusunda ona tezahürat yağdırdılar.

Üçüncü periyottaki Almanca dersine kadar Celeste'yi hiç görmedi. Frau Fenstermacher'in sınıfı grafikler ve Almanya ile Avusturya'nın simgelerini gösteren fotoğraflarla dekore edilmişti. Kara tahtanın yanına Neuschwanstein'in bir panoramik çekimi, radyatörün üst kısmındaysa Brandenburg Köprüsü'nün siyah-beyaz fotoğrafı asılıydı. Öğrenciler sıralarına yerleşirlerken Frau masasında oturmuş, önündeki kâğıtlara not veriyordu.

Celeste'nin iki yanına iki kız oturmuştu. Emma gerçek isimlerini hatırlamıyordu ama seçtikleri Almanca takma adlar Klara ve Gretl'di. Klara'nın sırasında kaplan desenli bir Mulberry çanta duruyordu. Gretl ise siyah bir motosikletçi ceketi ile dapdar bir tayt giymişti. İlk kız parmaklarını Celeste'ye doğru oynatarak hayalet gibi inlediğinde diğer kızlar neşeyle kıkırdadılar. Celeste ise sessizce oturuyor, direkt olarak önüne bakarak onları duymazdan geliyordu. Mavi batik bir elbise giyip her zamanki takı ordusunu takmıştı ama saçlarındaki örgüler açılmıştı. Uzun ve her nasılsa düzleşmiş olan saçları omuzlarına dökülmüştü. Böyle yenilgiye uğramış gibi görünüyordu.

Emma kitaplarını Gretl'ın yanındaki sıraya sertçe bıraktı. Kızların hepsi sıçradılar, Celeste ise hemen başka yere baktı.

"Selam, Sutton. Bu hafta sonu yaptığın numara harikaydı," diyerek onu tebrik etti Gretl.

"Evet, eminim ki Celeste de dersini almıştır," dedi Emma sertçe. "Artık onu rahat bıraksanız mı acaba?"

Gülümsemesi anında solan Gretl yüzünü buruşturdu. "Aman Sutton geç bunları ya. Neyin havası bu? Ona şaka yapan sendin."

"Evet. Ama şaka bitti, siz de kesin artık. Zaten o çakma Jimmy Choo'ları giymen yeterince berbat bir şey. Benim zekice şakalarımın da çakmasını yapabileceğinizi düşünmeyin hiç." Emma saçlarını omzunun arkasına atıp kızlara güçlü Sutton havasıyla baktı. Bir süre sonra kızlar oturdukları yerde sinmek zorunda kaldılar.

O sırada zil çaldı. Frau Fenstermacher sınıfın önünde volta atarak fiil çekimlerini tekrar ederken elindeki ahşap

işaret çubuğunu avucuna vuruyordu. Emma ders boyunca Celeste'nin gözlerinin kendisine dönüp durduğunu hissetti ama bakışlarını kitabından ayırmadı. "*Kennen*," dedi, öğretmen "bilmek" fiilinin karşılığını ona sorduğunda. "*Ich kenne, du kennst, er kennt, wir kennen, sie kennen.*" *Biliyorum, biliyorsun, biliyor, biliyoruz, biliyorlar.*

Sonra masasının altından Ethan'a "NEREDESİN?" diye mesaj attı. Çocuk Almanca dersinde olması gerekirken yoktu ama asla ders asan biri değildi.

HASTAYIM, EVDEYİM, diye cevap verdi Ethan.

HADİ YA! ANNEMLER SENİ AKŞAM YEMEĞİNE DAVET ETMİŞLERDİ. :(BAŞKA ZAMANA AYARLARIZ O ZAMAN!

ŞAKA MI YAPIYORSUN? SENİN İÇİN İYİLEŞİRİM BEN, dedi Ethan.

"*Sehr gut!*" diye bağırdı Frau Fenstermacher. Emma hemen telefonunu çantasına koydu. Frau, soruyu doğru yanıtlamış olsa da Emma'yı şüpheyle izliyordu; herkesin bildiği iblis çocuk Sutton Mercer'ın her an geri dönmesini bekliyormuş gibiydi. Ama quiz sonuçları geldiğinde Emma kendi kâğıdının en üst kısmında gümüş renkli bir yıldız ve %100! yazısı olduğunu gördü.

Ders sonunda bittiğinde Emma ders kitabıyla kalem kutusunu çantasına tıktı. Celeste kapının önünde onu bekliyordu.

Kızın yüzü her zamanki gibi nurani görünmüyordu, gözleri yorgun ve kırmızıydı. "Öyle yapmak zorunda değildin," dedi, Gretl'ın oturduğu yeri işaret ederek. "Ama sağ ol."

Emma konuşmak için ağzını açtı ama Celeste elini kaldırdı. "Dinle, şu aura meselesinde tuhaf geldiysem özür dilerim. Bir daha öyle şeyler yapmayacağım. Ama bilmeni isterim

ki numaradan yapmıyordum." Sesi her zamanki gibi hülyalı değil, kısık ve dolgundu. "Böyle şeyler gerçekten içime doğuyor ve senin ciddi tehlikede olduğun hissinden kurtulamıyorum. Umarım yanılıyorumdur."

Emma'nın kafatasından bir ürperti geçti. Celeste haklıydı ama kızın tuhaf önsezileri ona bilmediği bir şey söylemiyordu. Otobüsten inip Tucson'a ayak bastığı andan beri tehlikedeydi zaten. Celeste'nin doğaüstü içgüdüleri olabilirdi ama kardeşinin katiliyle alakalı ipucu vermedikçe ona bir faydası yoktu.

O sırada Garrett kapıda belirip kolunu korumacı bir şekilde Celeste'nin omzuna attı. "Yaptığın şeye inanamıyorum *Sutton*," dedi. Çocuğun, ikizinin adını vurgulayarak söylemesi Emma'nın içini ürpertmişti. Sanki ismin ona ait olmadığını biliyordu. "Arkanı kolla."

Emma'nın çantasındaki telefonu titredi. Ekrana baktığında arayanın Nisha olduğunu gördü. Kapatma tuşuna bastı ama Garrett çoktan ekranı görmüştü.

"Artık Nisha'yla kanka oldunuz, ha?" Garrett sert ve öfkeli bir kahkaha attı. "Eh, ikinizin ortak bir noktası var tabii. Ben."

"Hadi Garrett," dedi Celeste, çocuğu kolundan çekiştirip yürümeye başlarken omzunun üstünden Emma'ya özür diler gibi bakarak.

Emma bir süre şaşkınlıkla orada dikildi. Sonra kafasını iki yana sallayıp sınıftan çıktı ve o anda Thayer Vega'ya çarptı.

Dengesini sağlamak için çocuğun koluna tutundu. Onu

partiden, fazla uzun süren öpüşmelerinden beri görmemişti. Anı dudaklarının yanmasına neden oldu.

Thayer bayağı kötü görünüyordu. Berelenmiş gözleri parlıyordu ve dudağında, Ethan'ın yumrukladığı yer yarılmıştı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Yanağına dokunmak için elini kaldırdı ama çocuk geriye kaçtı. Emma yüzünü buruşturdu. Bunu hak etmişti. "Thayer, çok özür dilerim."

Çocuk omuz silkti. "Şimdi Kalkülüs dersin var, değil mi? Yolda sana eşlik edeyim."

Koridorlarda sessizce ilerlerlerken insanlar arkalarından fısıldaşıyordu. "Yine mi çıkmaya başlamışlar?" diye sordu bir kız diğer bir kıza, Emma'nın duyabileceği kadar yüksek sesle. Emma gözlerini önünden hiç ayırmadı. Onun erkek delisi bir sürtük olduğunu düşünmeleri umurunda değildi. Endişelenecek daha önemli şeyleri vardı onun; çözülmesi gereken bir cinayet gibi. Kendisi için önemli olan kişiler zaten hakkında neyin doğru olduğunu biliyorlardı.

Çantasındaki telefon titredi. Ekrana bakıp yine kapatma tuşuna bastı. Nisha birkaç dakika bekleyebilirdi.

"Hadi," dedi Thayer, onu matematik kanadıyla sanat kanadını birleştiren dar koridora doğru yönlendirirken. Bu koridorda sınıf yoktu; sadece hademe dolabı, iki tuvalet ve fotoğraf stüdyoları bulunuyordu. Duvardaki bir ordu posterinin altında öpüşmekte olan, sivilceli bir çift dışında yalnızdılar.

"Seninle konuşmam lazım," dedi Thayer, yangın alarmının yanında durarak. Dudakları ciddiyetle birbirine bastırılmıştı. Gözündeki bere floresan ışıkları altında neredeyse yeşil görünüyordu.

Emma gergince güldü. "Peki. Ne oldu?" Telefonu yine

titreyince ekrana baktı. *Anlasana artık*, diye düşünerek kapatma tuşuna bastı.

Thayer onun kolunu kavrayınca Emma onun gözlerine baktı. Çocuğun dokunuşu onu yakıyordu adeta.

"Sende hissettiğim farklı bir şey var," diye fısıldadı Thayer kızgınlıkla.

Emma'nın kalbi tekledi. Geri çekilip kollarını göğsünde birleştirdi.

"Tabii ki de farklı bir şey var Thayer. Bak, artık birlikte değiliz. Beni öpmemeliydin. Ben artık senin çıktığın kız değilim."

Telefonu tekrar çalınca Thayer dişlerini sıktı. "Telefona bakmayacak mısın?"

"Hayır," dedi Emma kısaca, kapatma tuşuna basarken. Sonra tekrar Thayer'a döndü. Çocuk bir yapbozu çözmeye çalışıyormuş da parçayı ne tarafa döndüreceğine karar veremiyormuş gibi inceliyordu onu.

Sonra kafasını iki yana salladı. "Sende bir şey var. Mesele sadece Landry değil. Yolunda olmayan bir şey. Senin ne dediğin umurumda değil Sutton. O şeyin ne olduğunu bulacağım."

Bütün vücudu buz kesmiş olsa da Emma saçlarını hoppa bir kız gibi omzunun arkasına attı. "Sen yine içmeye mi başladın? Kafan gidik gibi çünkü."

Thayer ona uzun uzun, iğneleyici bir şekilde baktı. Emma ondan uzaklaşmalıydı. Görmemesi gereken bir şeyi fark etmeden önce gözünün önünden ayrılmalıydı. Çocuğu omzuna şakacı bir edayla itti. "Şimdi derse gitmem gerek, Bay Komplo Teorisi. Sen de acele et yoksa İngilizce dersine geç

kalacaksın. Bay Abernathy sana üçüncü şansı vermeyecektir."

Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı. Koridorda ilerlerken Thayer'ın gözlerini sırtında hissedebiliyordu.

Ben buradayım, diye fısıldadım Thayer'a, Emma'yla olan bağlantım beni çekmeden önce. Kardeşimin gerçek kimliğinin ortaya çıkmasını istemesem de kalbim sızlıyordu. En azından Thayer sonunda Emma'nın mükemmel bir Sutton olmadığını anlamıştı. Benim gittiğimi sonunda hissetmişti.

Emma tekrar telefonuna baktı. Nisha, BENİ HEMEN ARA, SANA SÖYLEMEM GEREKEN BİR ŞEY VAR, diye mesaj atmıştı. Ama o arama tuşuna basamadan önce zil çaldı. Koridorlardaki öğrenciler kendi yönlerine doğru ilerlemeye başladılar. Emma zil sesini kapatıp telefonu çantasına geri koydu. Nisha tenis antrenmanına kadar beklemek zorundaydı.

35

ARARSIN BELKİ

Oakşam Mercer'lar arka bahçelerindeki masada oturmuş, Ethan'ın gelmesini bekliyorlardı. Emma gelmek zorunda olmadığını söylemişti ama Ethan çabalamakta ısrar etmiş, daha iyi hissettiğini söylemişti. Etrafa böcekleri uzak tutmak için limon otu esanslı mumlar yerleştirilmişti ve Bay Mercer, müzik setine bir caz albümü takmıştı. Emma bunların "çok banal" olduğunu söylese de aslında erkek arkadaşı için bu kadar şey yapmaları hoşuna gitmişti.

Ethan ona geç kalacağıyla ilgili mesaj atmıştı: KUSURA BAKMA, ANNEMLE İLGİLİ SORUN VAR, HEMEN GELECEĞİM. Emma, Bayan Landry'nin kendisine şiddet uygulayan kocasını savunup kendi oğlunu polise şikâyet ettiğini duyduğundan beri Ethan'ın annesine karşı pek de iyi duygular beslemiyordu. Hasta olması tabii ki de kötüydü. Ama

Ethan onun için o kadar çabalarken kadın kendi oğluna pislikmiş gibi davranmıştı.

Emma cips ve salsa sosundan lokmalar alırken telefonuyla oynuyordu. Nisha tenise gelmediğinden onun için endişelenmişti. Okul bittikten sonra onu aramış ve birkaç mesaj atmıştı ama hiç cevap alamamıştı.

Bay ve Bayan Mercer inatla açılmayan şarap şişesiyle uğraşırlarken Laurel masanın üzerinden ona baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Şey, evet," dedi Emma. Laurel'a, her şeyin açığa çıkmasının çok yakın olduğunu hissettiğini söyleyemezdi. Thayer onun iddia ettiği kişi olmadığından şüphelenmişti. Ne sakladığını öğreneceğini söylediği anda yüzünde beliren ifadeyi unutamıyordu Emma. Çocuk ciddiydi. Ama ne yapacağı belli değildi.

Zil çalınca Emma kapıyı açmak için koştu. Ethan eşikte durmuştu ve elinde zambaklar ve güllerden oluşan bir buket vardı. Birkaç hafta önce birlikte Nordstrom'dan aldıkları spor ceketi giymiş, normalde dağınık olan saçlarını düzeltmişti. Emma uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Harika görünüyorsun," dedi. Ethan da onu süzdü.

"Sen de," dedi. Emma mercan rengi kısa bir elbise giymişti. Ev yemeği için gayet sade olsa da Ethan'ın dikkatini çekecek kadar iddialıydı. Çocuk onun saçının bir tutamını tutup kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Emma.

"Seni görünce daha iyi oldum." Onu yanağından öptü. "Ailenin davetine geç kaldığım için çok üzgünüm. Son da-

kikada annemin ilaçlarından birini yenilemem gerekti de. Keşke daha önce söyleseydi."

Emma bir an için Thayer'ın söylediklerini ona anlatmayı, ne yapmaları gerektiğini sormayı aklından geçirdi. Ama şu anda Thayer'ı gündeme getirmenin iyi bir fikir olmayacağına karar verdi. Ailesiyle yemekten önce kavga çıkarmak istemiyordu. Bu konuyu daha sonra yalnızken tartışabilirlerdi.

"Merhaba Ethan," dedi Bayan Mercer neşeyle, Emma onu arka verandaya götürünce. İpek gömleğinin üzerine limon yeşili bir önlük takmıştı. O gün kuaföre gittiği için koyu renkli saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. "Tam zamanında geldin. Börekler hazır."

"Muhteşem kokuyorlar," dedi Ethan, Emma'nın büyükannesine buketi uzatırken.

"Ne gerek vardı!" diye bağırdı Bayan Mercer, çiçekleri koklarken. "Ben gidip vazo alayım."

"Yağcı," diye mırıldandı Emma, Ethan'a. Ethan sırıttı.

Bay Mercer şarabını yudumlarken kadehin üzerinden dikkatle Ethan'ı izliyordu. "Eee, Ethan?" dedi sonra boğazını temizleyerek. "Okul nasıl gidiyor?"

Emma kıkırtısını bastırdı. Bay Mercer ne zaman Ethan'la konuşsa bilinçsiz olarak hemen ciddi bir baba havasına girip "küçük kızımı incitmeye kalkma sakın" der gibi bir tonla konuşuyordu.

Ethan onun bakışları altında huzursuzca kıpırdandı. "Harika gidiyor." Emma'ya bakıp utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bunu Sutton'a özel olarak söyleyecektim ama şimdi de söylesem olur. Bugün Kaliforniya Üniversitesi Davis'ten erken kabul mektubu aldım. Tam burslu."

Emma bir çığlık atıp elini ağzına götürdü. "Ethan! Bu harika!"

"Eh, tebrik ederim evlat," dedi Bay Mercer, kadehini bırakarak. "Sutton sana benim oradan mezun olduğumu söyledi mi?"

Emma şaşkınlıkla büyükbabasına baktı. Bunu bilmiyordu. Adam artık Ethan'a sıcak bir şekilde gülümsüyordu, nutuk çekme tonu kaybolmuştu.

"Hayır, söylemedi," dedi Ethan, Emma'ya bakarak.

"Çok iyi bir okuldur," diye devam etti adam. "Oraya iyi uyum sağlarsın, Ethan. Oradan daha iyi eğitim veren yer bulamazsın." Kadehini tekrar kaldırdı. "Buna içilir, değil mi?"

Emma buzlu çayını alıp kaldırdı. Ethan'la gurur duyuyordu.

"Geleceğe," dedi Bay Mercer. "Geçmiş ve gelecek üniversitelilere."

"Evet! Evet!" diye bağırdı Emma gülerek. Sonra masanın üzerinden bardaklarını tokuşturdular. Emma masanın altında ayağını Ethan'ınkine yaslamıştı.

"Demek bilim fuarı şakasının pek bir zararı olmamış," dedi Laurel, Ethan'a göz kırparak. Emma irkildi. Tüm hikâyeyi bilmiyordu ama Sutton ile Yalan Oyunu kızlarının, birkaç yıl önceki bir şakayla Ethan'ın burs alma şansını mahvettiklerini öğrenmişti.

Ethan sadece güldü. "Evet ama yine de bunu unutmayacağım. Bu kızın başına kakacak bir şey lazım bana çünkü." Emma'nın elini sıktı ve birbirlerine bakıp gülümsediler.

Ardından hepsi tabaklarını börek, İspanyol pilavı ve avokado salatasıyla doldurdular. Emma, Bay Mercer'ın üniver-

site yıllarını dinlerken çayını yudumladı. Ethan da onu heves-le dinliyor, şehir ve okul hakkında sorular soruyordu. Kahka-haları serin sonbahar akşamında yankılanırken tepelerindeki yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. O anda her şey mükemmeldi.

Sonra Bay Mercer'ın eski moda telefonların zil sesiyle çalan telefonu muhabbeti böldü. Adam telefonu çıkarıp ek-rana bakarken Bayan Mercer boğazını temizledi. "Yemek yiyoruz hayatım."

"Biliyorum, üzgünüm. Ama buna bakmam lazım. Hemen dönerim." Kalkıp eve girdi. Emma onun, kapıyı ardından kapatmadan önce "Sanjay, sakin ol," dediğini duydu. Yemek yemeyi bırakıp cam kapının arkasındaki büyükbabasını iz-lemeye başladı. Sanjay mi? Bu, Bay Banerjee'nin adıydı. Becky'ye bir şey mi olmuştu yoksa?

Emma, Bay Mercer'ın telefonda ne dediğini duymak için kulaklarını dikti ama duyamadı. Adamın yüzü bembeyaz kesilmişti. Emma onun dudaklarından, "Onu nerede bul-dun? Emin misin?" sözcüklerini okudu. Midesi düğüm dü-ğüm olurken böreğini masada itti. Becky'yle alakalı bir şey olmalıydı. Annesi onca şeyden sonra şehirden ayrılamamıştı bile demek ki. Ethan'ın gözleri soru sorar gibi onu buldu.

Cam kapı kayarak açıldı ve Bay Mercer çaresiz bir halde orada öylece durdu. Yüzü acıyla dolmuştu. Bayan Mercer kafasını kaldırıp onu orada görünce otomatik olarak ayağa fırladı. "Ted... ne oldu?"

Bay Mercer dudaklarını yaladı. Veranda ışığında yüzüne gölgeler düşürüyordu.

"Arayan Sanjay Banerjee'ydi," dedi kısık, acı dolu bir ses-le. "Nisha'yı yüzme havuzunda yüzüstü bulmuş. Kız ölmüş."

SONSÖZ

Ailem dumanları tüten yemek tabaklarının, ruj lekesi olmuş bardaklarının ve vazodan kafalarını uzatmış taze çiçeklerin üzerinden birbirlerine bakıyordu. Laurel ağzını eliyle kapatmıştı ve Bayan Mercer şokun verdiği sessizlikle öylece oturuyordu. Ethan'ın gözleri dehşetle büyümüştü. Artık şiddete hiç yabancı olmayan Emma ise elindeki telefonu sıkıyordu. Ekranda Nisha'nın reddedilmiş aramaları vardı. Aramalar o gün okuldan sonra aniden kesilmişti.

Telefonu açsa Nisha'nın hayatını kurtarabilir miydi?

Ailemin yas tutmasını izlerken Nisha'nın ruhunun nereye gittiğini merak ettim. Acaba o da hayattaki birisine yapışmış, tamamlanmamış işlerini bitirmeyi mi umuyordu? Buralardaysa onu görebilir miydim acaba? Yoksa benim şu anda masada oturan insanlara görünmez olduğum gibi o da mı görünmez olacaktı? Konuşacak birine sahip olmak iyi olurdu aslında; ne diyeceğimden emin olmasam da. Ölüm berbat, değil mi?

Kardeşimle arkadaş olduğunuz için sevindim. Ama Nisha bahçede görünmüyordu. O sırada Emma birden hıçkırmaya başlayınca Ethan onu kollarının arasına aldı.

Nisha intihar mı etmişti? Bir kaza mı olmuştu?

Yoksa katilimin bilmesini istemediği bir şey mi öğrenmişti?

Nisha'nın eski bir okul kampındaki hali gözümün önüne geldi. Hepimiz bronzlaşmak için bütün gün şezlonglarda uzanırken o sudan hiç çıkmamıştı. Balık gibi yüzmüştü hep. O yıl yaz sonu yarışlarının hepsinde galip gelip kamp sonu ödül töreninde sahte altından bir madalya kazanmıştı.

Hayır, kaza olmuş olamazdı. Emma da ben de bunu biliyorduk. Nisha, Emma'ya bir şey anlatmak istemişti. Bu her neyse, katilim öğrenmişti ve onu sonsuza dek susturmuştu.

Emma'nın soruşturması pek çok cevabı ortaya çıkarsa da aynı zamanda yeni sorular da çıkarıyordu. Bir yerlerde, bizi bilip bilmediğinden emin olmadığımız küçük bir kız kardeşimiz vardı. Becky'nin hastalığı Emma'yla babamı bir araya getirmişti ama Bayan Mercer, biyolojik annemle görüştüklerini hâlâ öğrenmemişti. Ve kimsenin ne Emma'nın varlığından ne de benim yerimi aldığından haberi vardı.

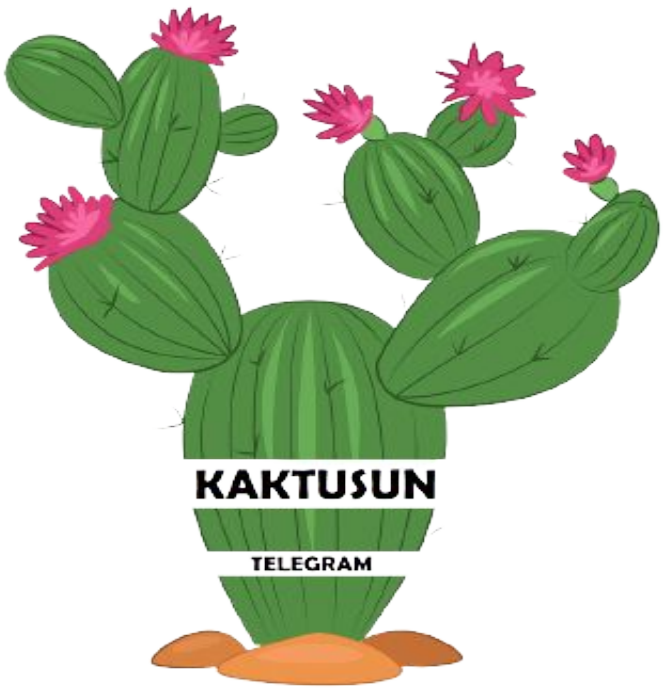
Şimdi listeye yeni sorular da eklenmişti. Nisha'nın, Emma'yı son aramasıyla Doktor Banerjee'nin onu havuzda bulmasının arasında neler yaşanmıştı? Kızın Emma'ya acil olarak söylemek istediği şey neydi?

Katilim dışarılarda bir yerlerdeydi ve her an herkesi öldürebileceği aşikârdı. Emma oyununda herhangi bir sorun baş göstermeden önce onu derhal bulmalıydı. Thayer çok-

tan şüphelenmeye başlamıştı. Eğer kimliği ortaya çıkarsa Emma ya beni öldürmekle suçlanacak ya da katilin yeni kurbanı olacaktı.

Celeste'nin uyarıları aklıma geldi. *Ciddi tehlikedesin.*

Zaman tükeniyordu. Emma bir an önce harekete geçmezse katilim onun için harekete geçecekti.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, Alloy Entertainment'tan Lanie Davis, Sara Shandler, Josh Bank, Les Morgenstein, Katie McGee'ye koçluğun teşekkürler. Harika bir Yalan Oyunu ekibisiniz! Ayrıca Jennifer Graham'a teşekkür ederim; sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. HarperCollins'ten Kari Sutherland ve Farrin Jacobs'a minnettarım. Serinin okuyucularına ve dizinin izleyicilerine de teşekkürler. Geçtiğimiz ağustosta, Los Angeles'taki Çocuk Kitabı Yazar ve Çizerleri Topluluğu konferansında tanıştığım herkese iyi şanslar diliyorum. MS, MG, CM, SC, AS ve CC'ye sevgiler. Hepiniz harikasınız!

YEMİNLER VE YALANLAR

**BEN OLMAK KOLAY DEĞİL,
AMA İKİZ KARDEŞİMİN BAŞKA ÇARESİ YOK.**

İki ay önce öldüğümde katilim, ikiz kardeşimi tehdit ederek yerime geçmeye zorladı. Şimdi Emma benmiş gibi rol yapıyor. Saçlarını Sutton Mercer'ın imzası olan şekilde savuruyor ve Yalan Oyunu şakalarını mükemmel bir şekilde planlıyor. Beni evlat edinen ailemle ilişkimi bile yavaş yavaş düzeltiyor. Tek yapamadığı şey, cinayetimi çözmek.

Biyoloijk annemiz, bizi terk edip giden kadın Becky, Tucson'da ortaya çıktığında Emma'yla on iki yıldır görüşmemelerine rağmen kızını anında tanıyor. Hem de Emma olarak. Bu bir annenin içgüdüsü mü... yoksa Becky benim öldüğümü zaten biliyor mu?

martıyayinlari
martıyayinlari

MARTI

ISBN 978-605-186-875-2

